

valet: pono oppositum pñtis cum antecedente et habebis conclusionem. et q̄ p̄sequentia nō v̄z. p̄obō et pono q̄ cras rina die erit ita q̄ omnis homo qui est albus currit. et q̄ omnis homo q̄ est iam albus cras erit niger et sedebit: isto posito p̄z q̄ p̄sequentia nō v̄z. q̄: l̄ per lī istorum demonstrent omnes homines albi: non tamen demonstrant illi q̄ cras erunt albi sed illi q̄ iam sunt albi de quorum quolibz̄ hec verificabit̄ cras aliqs̄ istorum non sedet. Et sic p̄z veritas p̄cedens et cuiuscunqz̄ sibi consilis.

Secunda regula est ista ab vniuersali ad suum singulare v̄l sua singularia cum debito medio est bona pñtis. Unde bene sequitur: quilibz̄ homo currit iste homo est homo igit̄ iste homo currit: etiaz̄ sequitur quilibet homo currit isti sūt omnes homines masculi igit̄ iste currit et iste. et sic de singulis. Notanter dico cum debito medio: q̄ si arḡ sine. forte non valeret arḡm̄ v̄t superius est ostensum. et l̄ adhuc argueret̄ cuz̄ medio nō debito non valeret argumētū: sicut nō sequitur: omnis homo q̄ est albus currit iste est homo dem̄fato hōie nigro igit̄ iste q̄ est albus currit: nō. n. sum̄ deb̄tum mēm̄: q̄ illud quod subicit̄ in maiori nō p̄dicat̄ in minori nec p̄portionaliter q̄ tamen oportet si tale deberet esse mēm̄. v̄z. iste homo est homo q̄ est alb̄. Et vel possz̄ satis bene dici q̄ ibi non arḡ ab vniuersali ad suam singularem q̄ ista nō est singularis istius v̄lis. nlla enim est singularis illius v̄lis nisi illa in qua dem̄fēt homo albus sed ibi dem̄fāt homo niger. ergo illa non est singularis illius: sicut nec illius ois homo est illa iste homo est dem̄fato antex̄pō. q̄: nlla est singularis illius nisi illa in qua dem̄fēt homo p̄sens cum igit̄ ibidem nō dem̄fāt homo p̄sens sequitur q̄ illa nō est singularis. quare et̄. Contra istam regulā arḡ sic. nō sequitur omnis homo est animal necio tu es homo igit̄ tu es animal necessario. et hic arḡ per regulā igit̄: q̄ p̄sequentia non valeat p̄obō. antecedens est veruz̄ et p̄sequens falsū igit̄: et q̄ antecedens sit veruz̄ probatur. minor est vera et maior probatur ois homo est animal et non pōt esse qn̄ ois homo est animal ergo ois homo est animal necessario: p̄z p̄sequentia ab exponentibus ad expositāz̄. Sec̄do arḡ sic. ista p̄sequentia nō v̄z. ad omnem hominem currere sequitur oem̄ hominem currere iste est hō igit̄ ad istū currere sequitur oem̄ hominem currere. et hic arḡ per regulā igit̄. q̄ p̄sequentia nō valeat ego p̄obō. q̄: antecedens est veruz̄ et p̄sequens falsum. igit̄. q̄ p̄ns sit falsum. patet. q̄: nec ad istum hominem sequitur oem̄ hominem currere: nec etiam ad illā ofonem infinitam: istum hominem currere: nec et ad illam p̄pōnez̄ iste homo currit. q̄: nō sequitur iste homo currit. ergo ois homo currit. q̄: autēz̄ antecedēs sit verum p̄batur: minor est vera p̄z de se et maior p̄batur ad hāc p̄pōnez̄ omnis hō currit sequitur ista ois homo currit tanqz̄ ab vno conuertibili ad reliquum. Et quilibz̄ ista rum significat p̄marie oem̄ hominem currere igit̄ ad oem̄ hominem currere sequitur oem̄ hominem currere qd̄ erat probandum. Tertio arḡ p̄bando q̄ ab vniuersali ad suas singulares cum debito medio nō v̄z pñtis. q̄: non sequitur ois homo est animal isti sunt omnes homines. igit̄ iste homo est animal et iste. et sic de singulis p̄batur. Et pono q̄ non sit nisi vnus homo masculus in toto mundo et mlt̄e mulieres isto posito: h̄ est vera ois homo est animal: et hec silr̄ isti sunt omnes homines dem̄fatis oibus hominibus. et q̄ consequēs sit falsum p̄batur: q̄: sequitur iste homo est animal et iste et sic de singulis. igit̄ plures sunt homines masculi qd̄ est p̄tra casū. p̄z cōsequentia. q̄: li iste nō restringit nisi ad masculinū gen̄. quare et̄. Ad hec respōdetur ad p̄imum dubitando illam pñtis: omnis homo est animal necessario tu es hō igit̄ tu es animal necessario nūqd̄ modus in maiori teneat̄ in sensu diuiso v̄l composito: si in sensu diuiso cōcedo pñtis nego maiorez̄. Et tunc ad probationem dico q̄ nō arḡ ab exponentibus ad expositāz̄. q̄: illa p̄pōnez̄ exponibilis nō est respectu modi sed respectu signi v̄lis sicut est ista cui equalz̄ omnis homo necessario est animal que falsa est. Si autēz̄ modus in maiori teneatur in sensu cōposito cōcedo antecedens et nego cōse-

quentia: nec arḡ per regulā. q̄: nec maior est v̄lis: nec cōclusio singularis cum quolibet istaz̄ sit modalis de sensu cōposito. nulla enim p̄pōnez̄ est alicuius quantitatis nisi sit de iesse. Et si arḡ sic. tu es animal necessario et tu necessario es animal conuertunt̄ et secūda est alicuius quantitatis: q̄ singularis igit̄ et p̄ma: negat̄ p̄sequentia: per idē. n. p̄bare q̄ quolibet istaruz̄ est in sensu cōposito v̄l q̄ quolibet istarum est in sensu diuiso. ex alio etiā cōsequētia nō v̄z. q̄: iste due conuertunt̄ tñ homo est animal et omne animal est hō et tamen sc̄da est v̄lis et non p̄ma. Et si iteruz̄ arḡ sic. in ista p̄pōnez̄ tu es animal necessario: subicit̄ terminus discretus nllō signo precedente igit̄. nego antecedens. q̄: l̄ si necessario in voce v̄l in scripto subsequat̄ t̄minū discretū tamē precedit ipsuz̄ simplicitate et in significatiōe imobilitate ip̄z̄. Cōsimilr̄ dico ad illam: omnis hō est animal necessario q̄ subicit̄ terminū cōis determinatus duobus signis l̄z̄ appareat q̄ solo signo v̄li determinetur. Ad secūdū argumentum cōcedo cōsequētia et nego maiorē. v̄z. ad omnem hominem currere sequitur oem̄ hominem currere. et tunc ad argumentū ad illam omnis homo currit sequitur ista omnis hō currit: et quolibet significat p̄marie oem̄ hominem currere: negatur cōsequētia: sicut nō sequitur hec omnis hō currit est v̄lis sed ipsa p̄marie significat oem̄ hominem currere igit̄ oem̄ hominem currere est p̄pōnez̄ v̄lis. concedo ergo q̄ ad nullum hominem currere sequitur omnem hōiem currere. et ad nullum hominē currere sequitur aliquem hominē currere: et q̄ nullum hōiem currere sequitur ad aliquem hominem currere. Et si ex omnibus istis infertur q̄ ex vno oppositoruz̄ sequitur reliquum v̄l econtra negatur consequētia: q̄: omnem hominem currere et nullum hominem currere nō sunt opposita. nec etiam nllm̄ hominem currere et aliquem hominem currere sunt opposita: sed ista sunt opposita: quilibet homo currit et nllus homo currit: aliqs̄ homo currit et nlls homo currit: et sic de alijs: oppositio. n. loycalis reperitur in terminis v̄l p̄pōnez̄ et non in suis significatis. Ad tertiaz̄ argumentū negat̄ consequētia ista: omnis hō est animal isti sunt oēs homines igit̄ iste homo et iste et̄. nec arḡ per regulā: q̄: ille non sunt singulares illi? v̄lis ois homo est animal: sed illi? quilibet hō est animal: opz̄ enim suba singularium eque idifferenter supponere sicut subm̄ v̄lis. Cum ergo dicat̄ omnis hō est animal li homo supponit indifferēter pro vtroqz̄ sexu. et sic debet supponere in suis singularibz̄. v̄z. hoc qd̄ est homo ē animal et hoc qd̄ ē homo est animal. et sic de singulis. Et isto modo nulla sequitur difficultas.

Tertia regula est ista ab v̄li negativa ad quālibet suarum singulariū est bona p̄sequētia. v̄n bene sequitur nullus homo currit ergo iste hō nō currit: oppositum. n. pñtis repugnat antecedenti. Contra istā regulā arḡ sic. nō sequitur. nlls homo est nullum animal igit̄ iste homo nō est nullū animal. Et hic arḡ per regulā. ergo regula falsa. q̄ pñtis non valeat p̄bat. an̄s est veruz̄ et p̄ns falsum igit̄. q̄ antecedēs sit verum p̄z: q̄ suum oppositū est falsū. v̄z. aliqs̄ homo est nullū animal. Et q̄ p̄ns sit falsū. p̄z. q̄: sequitur iste hō non est nullū animal igit̄ iste hō nō est animal? p̄z pñtis a superiori distributo ad suū insertus. et p̄ns est falsum igit̄ et an̄s. q̄ p̄ns sit falsum p̄z. q̄: suum p̄dictorū est verum. v̄z. aliqs̄ homo est nlls animal. Sec̄do arḡ sic. ista pñtis nō v̄z. oē caput h̄ns aliqd̄ caput nō h̄z igit̄ hoc caput h̄ns nō aliqd̄ caput h̄z: et hic arḡ per regulā igit̄. q̄ pñtis nō v̄z. p̄batur. nam an̄s est veruz̄ et p̄ns falsum igit̄. q̄ an̄s sit verū p̄z q̄: suum p̄dictorū est falsuz̄. v̄z. aliqd̄ caput h̄ns oē caput h̄z: et q̄ p̄ns sit falsum p̄z. q̄: suū p̄dictorū est veruz̄. v̄z. hoc caput h̄ns aliqd̄ caput habz̄. Tertio arḡ sic. ista pñtis nō v̄z. nulla p̄pōnez̄ singularis est v̄a igit̄ ista p̄pōnez̄ singularis nō est vera: dem̄fando p̄li ista totū p̄sequens et h̄ arḡ per regulā. et q̄ pñtis nō valeat. p̄bat. q̄: an̄s pōt esse veruz̄ significando p̄marie nullā p̄pōnez̄ singularē esse verā: et p̄ns nō pōt esse verum significando p̄marie istaz̄ p̄pōnez̄ singulares nō esse veraz̄ igit̄. p̄ma p̄s an̄tis. p̄z. supposito q̄ non esset aliqua singularis p̄pōnez̄ in

toto mundo. et scias partem probo. nam dato quod ista propositio ista
 singularis non est vera sit. a. quero utrum. a. possit esse ve-
 rum vel non sic significando primarie: si non: habeo inten-
 tum: si sic: ponatur ergo quod. a. sit verum: et arguo sic. a. est
 verum ergo significatum primarium. a. est verum sed signifi-
 catum primarium. a. est istam singularem non esse veram: igitur
 illa singularem non esse veram est verum: et illa singularis
 est igitur illa singularis est falsa quod est oppositum positi.
 et sic patet quod illa non potest esse vera. Ad hec respondetur
 ad primum concedo consequentiam et consequens videlicet. iste
 homo non est nullum animal: quod suum contradictorium est fal-
 sum. scilicet. iste homo est nullum animal: et tunc ad argumentum.
 iste homo non est nullum animal igitur iste homo non est nul-
 lus asinus: negatur consequentia: et tunc ad probationes quod
 sibi arguitur ab inferiori distributo. nego nam certum est quod
 arguendo ab isto termino animal ad istum terminum asinus
 arguitur a superiori non distributo ad suum inferius: eo quod si ani-
 mal stat determinate vel confuse tamen ratione duorum signo-
 rum precedentium. Iterum si arguitur respectu istius ter-
 mini: nullum animal ad istum terminum: nullus asinus. patet
 consequentiam non valere nec arguitur a superiori distribu-
 to et cetera. imo ab inferiori ad suum superius negatione prepo-
 sita: quod iste terminus nullum animal est terminus inferior:
 ad istum terminum nullus asinus certum enim est quod omne
 non animal est non asinus et non est et cetera. Ad secundum ar-
 gumentum nego illam consequentiam: omne caput habens
 aliquid caput non habet igitur hoc caput habens non aliquid ca-
 put habet: nec arguitur per regulam. quod illa non est singularis
 istius verbi sed unius alterius. videlicet. omne caput habens non
 aliquid caput habet. opus. n. predicatum in uniuersali et in sin-
 gulari mobili vel immobili supponere. Cum ergo dicitur
 omne caput habens aliquid caput non habet: si caput stat con-
 fuse tamen et in ista hoc caput habens non aliquod caput habet
 stat confuse distributive. Verum tamen bene sequitur ex illa uni-
 uersali ergo hoc caput habens aliquid caput non habet quod est
 verum. Et si instatur hoc proponendo eius contra-
 dictorium. videlicet. hoc caput habens aliquid caput habet. dico quod
 illud non est suum contradictorium: propter unum terminum
 qui utrobique determinate supponit sed illud est illud. videlicet.
 hoc caput habens omne caput habet quod est falsum. Item
 si sic arguitur. omne caput habens aliquid caput non habet igitur
 nullum caput habens aliquid caput habet. negatur consequen-
 tia. nec recte arguitur per istas regulas negatione postposita.
 quod negatio debet immediate subsequi subiectum uniuersalis propter
 rea bene sequitur: omne caput habens non aliquid caput ha-
 bet igitur nullus caput habens aliquid caput habet: prima est bona: sed
 antecedens est falsus. Alterius si sic arguitur. hoc caput non
 habens est aliquid caput habens: et hoc caput non habens
 est aliquid caput habens. et sic de singulis igitur nullus caput
 habens est aliquid caput habens: negatur consequentia. nec
 arguitur a singularibus ad uniuersalem suam: quod uniuersalis est
 negatiua singulares vero affirmatiue: quod negatio non cadit
 supra verbum propter interpositionem sui in subiecto: sed bene
 sequitur non hoc caput habens est aliquod caput habens nec
 hoc nec hoc. et sic de singulis igitur nullum caput habens et cetera.
 Similiter sequitur hoc caput habens non aliquid caput habet et
 hoc. et sic de singulis. igitur omne caput habens non aliquod
 caput habet: consequentia est bona sed ans est falsus pro
 qualibet singulari. Ad tertium argumentum respondeo
 concedendo illam consequentiam nulla propositio singularis est ve-
 ra igitur ista propositio singularis non est vera demonstrando
 totum consequens per subiectum eiusdem. Et ulterius cum di-
 citur antecedens potest esse verum sic significando primarie
 et consequens non: igitur consequentia illa non videlicet. concedo con-
 sequentiam antecedens et consequens: non tamen dico quod arguitur
 per regulas: quod illud consequens non est singularis illius uni-
 uersalis: eo quod ille uniuersalis non est propositio insolubilis: et
 singularis: ita singulares. n. isti uniuersalis sunt iste ista sin-
 gularis non est vera et ista singularis non est vera. et sic de
 singulis ubi per pronomina demonstratiua demonstrat di-
 stincta singularis ab illa cuius est pars. Et si argueret con-
 tra istam rationem sic. tu concedis illam consequentiam et illa con-

sequentia est impossibilis igitur tu concedis impossibile: et
 per consequens male respondes. nego istam ultimam con-
 sequentiam: sed oportet addere quod de ista consequentia ha-
 beas conceptum impossibilem quod in proposito negatur. Un-
 de negantur huiusmodi consequentie tu concedis impossibile non obli-
 gatus igitur male respondes. Tu concedis impossibile sci-
 tum a te esse impossibile igitur male respondes: sed bene se-
 quitur tu concedis ipse de quo habes conceptum impossibile igitur
 male respondes. Vel aliter potest dici cum dicitur tu conce-
 dis illam consequentiam et illa est impossibilis igitur tu concedis
 impossibile: negatur minor: quod ista consequentia non potest esse
 bona sic significando primarie non tamen sequitur quod illa sit im-
 possibilis: sicut non sequitur hec propositio non potest esse vera
 sic significando igitur ipsa est impossibilis. antecedens. n. est ve-
 rum de. a. et consequens falsum. quod si. a. est impossibile et suum
 contradictorium est igitur suum contradictorium est necessarium. videlicet. ista
 singularis est vera quod falsum est. Similiter hec propositio
 in mente tua: tu non es est possibilis: et tamen non potest esse
 vera: imo concedo quod aliquae due propositiones omnino conuertuntur:
 et tamen una potest esse vera et reliqua non: patet de istis dua-
 bus tu non es: et tu non es quarum una sit in voce vel scri-
 pto: et reliqua in mente tua.

Quarta regula est ista: ab indefinita ad suam par-
 ticularem tam affirmative quam negative
 est bonum argumentum. Unde bene sequitur: animal currit ergo
 aliquid animal currit et contra: etiam sequitur aliquid animal non cur-
 rit igitur animal non currit et contra. Et notanter dico: ad suam
 particularem vel indefinitam. quod ista consequentia non videlicet. ho-
 mo est animal igitur aliquis homo est animal. nam posito quod non esset
 aliquis masculus in mundo ans esset verum sine parte ista
 ergo non est particularis istius indefinite propter restrictionem
 subiecti a signo sed istius homo masculus est animal: vel istius vir est
 animal: sed istius indefinite particularis est ista aliquid ens quod est homo
 est animal. Similiter propter eandem decaus non sequitur. aliquis homo non est
 animal igitur homo non est animal sed bene sequitur igitur homo masculus non
 est animal. Contra istam regulam arguitur sic. non sequitur homo est spes
 igitur aliquid ens quod est homo est spes: et hic arguitur per regulam igitur.
 quod prima non valeat: ego probo. nam ans est verum ut patet: eo quod
 ille terminus homo est spes et prima falsus. quod si aliquid ens quod est
 homo est spes vel igitur ille terminus ens quod est homo vel res signi-
 ficata per istas. non ille terminus: cum sit terminus complexus: nec
 est significatum istius eo quod precise termini sunt spes. Similiter potest ar-
 gui cum determinatione signi male. vbi non sequitur: si aliquis
 homo est terminus cuius signo particulari determinatus igitur
 si homo masculus est terminus cuius signo particulari determinatus
 patet ans esse verum sine parte. Secundo arguitur sic. non sequitur aliquid
 impossibile non est homines esse asinum. igitur ipse non est homines esse asi-
 num. et hoc arguitur per regulam igitur. quod prima non valeat. probatur. ans est
 verum et prima falsus igitur. probatur hoc non est homines esse asinum de-
 monstrando istam propositioem homo est capra. et hoc est aliquid impossibile igitur
 aliquid ipse non est hominem esse asinum patet prima a resolutione ad re-
 solutum: et quod prima sit falsus probo. quod sequitur ipse non est hominem
 esse asinum igitur necesse est homines esse asinum patet prima per Aristoteli. i. li. 2. perier-
 mentas dicente quod ad ipse non sequitur necesse esse. Tertio ar-
 guitur sic. multe sunt propositiones particulares que non habent indefinitas
 igitur regula falsa. patet prima ans probatur. de ista alter istorum currit
 vel de ista aliquis istorum disputat hoc idem patet de istis aliis homo
 currit aliquid homo monetur. et sic de aliis infinitis. Ad
 primum rursus substatendo iuxta viam eandem quod tamen non est verum quod vltima
 non existit reali extra animas concedendo primam et nego ans
 videlicet. homo est spes: et non sequitur: si homo est spes igitur homo est spes: propter mu-
 tationem supponens. Si tamen quicquid particularis correspondet huic
 indefinite: homo est spes. dico quod non sibi correspondet illa si aliquis
 homo est spes nec illa si aliquid ens quod est homo est spes cum quilibet istarum
 sit falsa: eo quod terminus compositus non potest esse species nec
 aliquid istarum est particularis sed indefinita. Sed hoc sibi correspondet ali-
 quod si homo est spes: que vera est sicut alia. Per hoc ergo patet quod ille
 non conuertuntur si aliquis homo est terminus cuius signo particulari deter-
 minat: et si homo masculus est terminus cuius signo particulari deter-
 minat: nec aliquid istarum est particularis sed quilibet indefinita. et per con-
 respondet si particularis aliquid si aliquis homo est terminus cuius signo
 particulari determinat. 2. pro correspondet aliquid si homo masculus est

termin⁹ cōis signo particulari determinat⁹. et sic p ordinē
in alijs dicat: q^d particularis huius li aial est gen⁹ ē ista aliq^d
li aial est gen⁹: et non li aliq^d animal est genus. **C**Ad se/
cundum nego illam psequentiā: aliq^d impossibile non est
hominem esse asinū igit^r impossibile nō est hominem esse
asinum. q^d nō arg^r per regulam: eo q^d hec impossibile nō
est homines esse asinū est modalis de sensu cōposito ideo
non alicuius quātitatis. **E**t si querit^r de indefinita ist⁹:
dico q^d est ista: ens impossibile nō est hoīem esse asinum:
que ita vera est sicut alia: sed hec est falsa impossibile nō ē
hominem esse asinum: nō ppter hoc q^d sequat^r ex ipsa ne
cesse est hominē esse asinum: q^d Arist. noluit q^d ad impos/
sibile non sequeret^r necesse esse nisi quando nego pncipal^r
caderet super copulam pncipalem sed quando coniungit^r
verbo infinitiui modi: ppterea bene sequit^r impossibile ē
hominem non esse asinū igitur necesse est hoīem esse asi/
num. Unde satis est manifestum q^d nō sequit^r: impossibile
le nō est te currere igit^r necesse est te currere. p^ris. n. p^rt eē
falsum et antecedens verū: eo q^d h⁹ ppositio nō est necessa/
ria tu curris que p^rmarie significat te currere. S³ bene se/
quitur impossibile est te nō currere igit^r necesse est te cur/
rere. sed antecedens est falsū. **E**t si querit^r quare ista ē
falsa impossibile nō est homines esse asinum. dico q^d ē fal/
sa ppter suam officiantem falsā. v³. hec ppositio non est
impossibilis homo est asinus que sic p^rmarie significat.
CAd tertium respōdetur q^d quelibet istarum particula/
rium habet suam indefinitā: et si non imēdiate sibi cōres/
pondentē: sicut illa aliq^d animal currit: que habet istā ani/
mal currit: de cōsimilibus extremis sufficit q^d habeat vnā
secum convertibilem vel que convertet^r cum imēdiate et
p^ria: si aliqua talis ex abundantia termino:ū reperietur.
huic ergo p^rpositioni alter istoz⁹ currit cōrespondet h⁹
indefinita: masculus istoz⁹ currit. Similiter altera istā
currit. femina istarū currit: et huic ē: alterū istoz⁹ cur/
rit: hoc ens istoz⁹ currit. Unde in quocunq³ genere est
signum particulare duoz⁹ in eodem genere debet eē ter/
minus grāmaticus p^ralis numeri supponens precise pro
illo genere. Unde dato q^d essent duo homines sor. et ber/
ta que currerent: hec esset falsa. altera istoz⁹ currit sed h⁹
esset vera alterū istoz⁹ currit. Unde sicut in casu isto hec
est falsa isti masculi currunt ita hec ē falsa alter istoz⁹ currit.
q^d ex ipsa sequit^r q^d alter istoz⁹ masculoz⁹ currit q^d ē fal/
sum in casu isto: eo q^d h⁹ hec sit vera isti currunt: non tamē
hec est vera isti masculi currunt. q^d isti nō sunt masculi. ex
quo sequit^r q^d isti currunt. et tamen nec isti masculi currūt
nec iste mulieres currunt. **S**imiliter isti sunt homines et
tamen nec sunt viri nec mulieres. **I**tem sequitur q^d isti
currunt et tamē nullus istoz⁹ mouet. **P**rimū p³ et
scdm silr q^d suum contradictorium est falsum. v³. aliquis
istoz⁹ currit. q^d ex ipso sequit^r q^d ipsi sunt masculi: q^d est
falsum. Sed bene concedo q^d alterum istoz⁹ currit. q^d li
istoz⁹ sumit^r in neutro genere et indifferenter pro vtroq³
sexu suppoit sicut et signū particulare a quo regit^r. **E**t
sequit^r q^d isti currunt et tamen nullus istoz⁹ currit. nec ali/
qua istarum currit nec aliquis istarum nec aliqua istoz⁹
currit. p³ iuxta dicta q^d ex quolibet istoz⁹ sequit^r inconue/
niens. **S**icut hec ergo est falsa alter istoz⁹ currit. ita et
hec masculus istoz⁹ currit. **E**t sicut hec est falsa aliq^d
istoz⁹ currit ita et hec est falsa que est eius indefinita v³.
vir istoz⁹ currit. **I**tem sicut hec est falsa altera istarū
currit ita et ista sua indefinita femina istarum currit. et sicut
hec est falsa aliqua istarū currit ita et ista sua indefinita mu/
lier istarum currit. **I**tem sicut hec est vera alterū istoz⁹
currit vel ista aliq^d istoz⁹ currit: ita et ista sua indefinita ens
istoz⁹ currit. **C**Ad alias p^rpositiones p^rpositas. v³. ali/
qualis homo currit. dico q^d sua indefinita est ista homo q^d
lis currit. Similiter istius particularis aliquale animal mouet^r
est indefinita h⁹ aliquale mouet. **I**tem indefinita istius
particularis aliquantum homo currit est ista: homo q^d tus
currit et istius aliquanta homo currit est hec homo quanta
currit et istius etiā aliquantum animal mouetur indefinita
est hec animal quantum mouet. et sic de alijs omnibus suo

modo ab hijs sumendo exempla.

Capitulum de figura.

Dico de quantitate p^rpositionum iam restat
easdem in figura p^ria que de inesse vocat^r
aliqua^r collocare. **P**ono ergo regulas q^d
bus pateat modus figuratōis ipsay. **P**ri/
ma regula est ista vniuersalis affirmatiua et
vniuersalis negatiua de p^rsimilib⁹ extremis
debite supponētibus sunt cōtrarie in figura et econtra vni/
uersaliter implicite vel explicite: vt omne animal est suba nul/
lum animal est suba. **E**t notanter dico extremis debite
supponētibus. q^d si extrema non supponerēt precise pro
eodem vel p^rse pro eisdem illa non essent cōtraria sicut il/
la omnis homo est animal: et nullus homo est animal: eo q^d
suba non supponunt precise pro eisdem. vnde li homo in
vniuersali affirmatiua supponit indifferenter pro vtroq³ se/
xu sed in negatiua solum supponit pro sexu masculino ra/
tione signi vniuersalis determinantis et restringentis ip³:
q^d antez illa non sunt contraria patet: eo q^d possunt esse siml^r
vera sign^ricando p^rmarie: posito q^d non esset aliquis ma/
sculus sed precise sexus femininus. **D**ico etiā de extre/
mis debite supponētibus. q^d ad contrarietatem logicā
requirit^r q^d terminus non distributus in vna distribuatur
in alia. dato q^d fuerit capax confusionis. propterea ista non
sunt contraria omnis homo animal est omnis homo ani/
mal non est: eo q^d quelibet earū est vera: vt patet in descē/
su. et hoc contingit quia predicatū nullibi distribuatur: con/
trariū ergo istius omnis homo animal est est illud omnis
homo non animal est: vel istud non homo animal est et con/
trariū istius omnis homo animal non est est istud omnis ho/
mo omne animal est. **S**imiliter contrariū istius cuius/
libet p^rditionis altera pars est vera: nō est illud cuiuslibet
contradictionis altera pars nō est vera: dato q^d rectus te/
neat se a parte predicatū. q^d quelibet istarum est vera. S³
contrarium p^rime est ista cuiuslibet contradictionis nō al/
tera pars est vera: vel illa: nullius cōtradictionis altera ps
est vera. **C**ontrarium scde est illud cuiuslibet contradi/
ctionis omnis pars est vera. **I**tem ista nō sunt p^rtraria
cuiuslibet homini homo cōcludit et cuiuslib³ hoī homo nō cō/
cludit: q^d li homo nullibi distribuif certum est q^d si quilib³
homo concluderet sibi ipsi et nulli alteri quelibet istarum
esset vera q^d est contra naturam contrariarū. **C**ontrariū
ergo p^rime est ista cuiuslibet homini non homo concludit: et
contrarium secunde est ista cuiuslibet homini omnis homo
concludit. **I**tem ista non sunt cōtraria: omnem homi/
nem homo videt et omnem hominem homo non videt.
q^d rectus nullius distribuatur. dato enim q^d omnis homo
videret se et nihil aliud a se vel partē eius. p³ veritas vtri/
usq³ q^d est contra naturam cōtrariarum. **C**ontrariū ergo
p^rime est hoc omnem hominem nō homo videt. **C**ontra/
rium vero secunde est illud omnes hominē omnis homo
videt. **I**tem ista non sunt contraria ab omni homie ho/
mo differt et ab omni homie homo non differt: ppter di/
ctam causam: certum enī est q^d quelibet istarum est vera
q^d non compatit^r natura contrariarū. **C**ontrarium ergo
p^rime est illud: ab omni homine nō homo differt et contra/
rium scde est illud ab omni homine omnis homo differt.
Eodem modo est dicendū in quibuscunq³ tam in nume/
ro plurali q^d in numero singulari. **A**lterius ponebatur
in regula ista particula et econtra implicite vel explicite: ad
denotandū q^d non sequitur: ista sunt contraria igitur vna
est vniuersalis affirmatiua et altera vniuersalis negatiua.
Unde ista sunt contraria qlibet est ens et nihil est ens: qua/
rum nulla est alicuius quātitatis nec suba sunt similia nec
convertibilia: in p^rma enim subicitur ille terminus quilib³:
et in scda li nihil: quoz⁹ vnum alteri repugnat: sed sufficit
q^d ista sunt quāta implicite. hec enim quilibet est ens ē im/
plicite vniuersalis affirmatiua quia subo: dīnatur in mente
huic vniuersali affirmatiue q^dlibet ens est ens: hec etiam
nihil est ens: est implicite vniuersalis negatiua: q^d subo: dī/
natur in mente huic vniuersali negatiue nullum ens est
ens. **E**t sic ista sunt quanta implicite ita subiecta implicite

sunt similia & conuertibilia. vt p3 discurrendo per subordi natione. **C** Ex hijs pot' correlarie concludi qd aliq sunt 3ria nullius quantitates carentia extremis & copula. probatur. & capio istas duas copulatiuas. omne animal est suba & econ uerso. nullum animal est suba & econuerso. tunc p3 qd si eco uerso sumptu in pma copulatiua & si econuerso in scda co pulatiua sunt 3ria. qz pma significat pmarie oem subam esse animal. & scdm significat pmarie nullas subam esse animal. & per 3ris ambo significat pmarie significata 3ria. & tñ nō sunt alicui' quantitates. imo carent extremis & copulayt de se est manifestu: tamen non obstante isto illa sunt quata i plicite & hnt extrema & copulaz silia & conuertibilia vt p3: in mentalibus ppositionibus qbus iste in mēte subo: dinā tur vbi tamē pponerent due ppositiones que nec explici te nec implicite essent quate sicut sunt exclusiue & excepti ue nunq nomen 3rietatis debent assumere. Et h3 adhuc fuerint quate. simulqz formalr repugnates dūmodo ex trema implicite vel explicite non sint silia ppositiones ad inuicem 3trarie nominari non debent: sicut p3 de istis: ois homo est animal nullum risibile est animal: certum est qd for malr repugnant non tamē sunt contrarie rōne suborum implicite vel explicite dissimilia. Similr iste due omnis homo currit & omnis homo non mouetur formalr repu gnant non tamen sunt contrarie. qz p3 dicata nec implicite nec explicite similia sunt. **C** Itē iste ppositiones semper fuit homo & nunq fuit homo: contrarie sunt & tamē non sunt alicuius quantitates nec suba sunt similia. imo formalr opponunt: non tamen dico quin ille sint implicite alicuius quantitates. qz subo: dinant istis aliquarum quantitatuz. v3. omni tempore fuit homo & nullo tēpore fuit homo: con cedo etiam qd suba istarum sunt implicite similia eo qd in mente continue subicif li tempore. Unde pro toto si ppo nis mihi ista semper fuit homo. concedo eas. Et si quera tur nunqd sit alicuius quantitates v3. implicite. & qd est sub3 implicite dico qd illa est vls implicite & subm implicitum est li tēpore: & signuz vniuersale implicituz est li omni. Et sic psequenter ad istaz & ad quacūqz aliam que non est ex plicite alicuius quantitates vel que caret extremis dicat si cut ad mentales dūmodo determinatio fuerit distractina per istos terminos implicituz vel iplicite. quare &c.

Secunda regula est ista: vniuersalis affirmati ua & particularis vel indefinita nega tina aut vniuersalis negatiua & vls negatiua pticularis vt indefinita affirmatiua de cōsimilibus extremis debite sup ponentibus sunt 3dictorie in figura & econtra: vniuersalr implicite vel expli ite vt omne animal est suba aliqd ani mal non est suba. Similiter ista sunt contradictoria: nulluz animal est suba & aliquod animal est suba. & notanter dixi extremis debite supponentibus: qz ad veram contradi ctionem requirunt duo quatum ad suppositiones: pma qd extremum non distributum in vna in alia implicite vel explicite distribuatur & econtra dūmodo fuerit capax cō fusionis: ppter ea ista non sunt contradictoria: qlibz homo animal est & aliquis homo animal non est: ppter veritatem vtriusqz qd repugnant legi contradictoriarum. & hoc con tingit qz non dat contradictio. qz predicatū cum sit termi nus cōis nullibi distribuatur: contradictoriū ergo pme est illud aliquis homo nullum animal est & contradictoriū scde est illud quilibet homo omne animal est. **C** Itē ista non sunt contradictoria quilibz homo animal non est & ali quis homo animal est cuz ambo sint simul vera. Sed cō tradictoriū pme est illud aliquis homo omne animal est & contradictoriū secūde est illud nullus homo animal est vel illud quilibet homo nulluz animal est. **C** Item dato qd rectus subsequens obliquuz teneat se ex parte pdicati ista non sunt contradictoria cuiuslibz 3tradictionis altera pars est vera & alicuius contradictionis altera pars non est ve ra: ppter cuiuslibet earum veritatē. & alterum extremuz vel partem pdicati non distributam: sed contradictoriū pme est illud alicui' contradictionis non altera pars est ve ra: & contradictoriū scde est illud alicuius contradictio nis quilibet pars est vera. Similr ista non sunt contradi

ctoria: cuiuslibet contradictionis altera pars nō est vera: & alicuius 3dictionis altera pars est va. qz ambo sunt simul vera. Sed contradictoriū pme est illud alicuius cōtradi ctionis quilibet pars est vera & cōtradictoriū scde est il lud nullius contradictionis altera pars est vera. vel illud cuiuslibet cōtradictionis non altera pars est vera: & sic cō sequenter in oibus alijs dicatur. **C** Nota tamē qd nō op3 semper terminū non distributum in vna in alia distribu. Et hoc quādo talis termin' nō est distribuibilis: sicut hic quilibz homo est iste homo: aliquis hō nō est iste homo: p3 qd si iste homo nullibi distribuif. hoc etiaz contingit de termino distribuibili qui est pars sub3: qd nullibi stat deter minate vel confuse tñ: sicut hic omne videns oem homi nem est animal: aliqd videns omnem hominez est animal. p3 qd si hoiez vtrubiqz stat puse & distributiue. Silr dicē do: oē ens nō hō ē suba: & aliquod ens nō hō ē suba li hō vtrubiqz distribuif p negationez infinite tentā. ita ergo: qd extrema vtrubiqz distribuant est inconueniens qd nullibi distribuant est inconueniens: qd partes extremozū distri buant vtrubiqz non est inconueniens. sed qd nullibi distri buantur est inconueniens intelligēdo semp de termino con fundibili. quare &c. **C** Scdm qd ad veram contradictio nem requir' qstuz ad suppositionem est qd extrema impli cite vel explicite: paise pro eodem vel pro eisdem suppo nant: sicut in pma regula dicebatur: ppter ea ista non sunt contradictoria: omnis homo ē animal & aliquis homo nō est animal: qz possunt ambo simul esse vera supposito qd non esset aliquis masculus. ita tūc quare nō sunt cō tradictoria est qz suba non precise pro eisdem supponunt: in pma enim li homo idifferenter supponit pro vtracqz se xu & in scda solūmodo pro sexu masculino. Contradictio rium ergo pme est illud homo non est animal vel illud ali quod ens homo non est animal: quoz qdlibet est impos sibile. Et contradictoriū secunde est illud quilibet homo est animal: ponebat in regula iterum vna particula. v3. & econtra implicite vel explicite ad denotandū qd nō sequit ista sunt contradictoria in figura. ergo vna earum est vni uersalis & reliqua indefinita vel particularis &c. quia ista sunt contradictoria in figura nihil est homo & aliquid est homo: & tamen nulla istarum est alicuius quantitates nec suba sunt similia: imo dissimilia vsqz ad contradictionem: sed sufficit qd ille se habeant implicite sicut contradictio in fi gura requirit. hec enim nihil est homo: ē implicite vniuer salis negatiua: cuius subm implicituz est li ens subordinat .n. hūc negatiue nulluz ens est homo: in qna explicite su bicitur li ens: eodem modo dicat ad istaz: aliquid est ho mo: quod est implicite vniuersalis cuius subm implicituz est li ens. Consimiliter dicatur ad istā: semper fuit homo: alñ non fuit homo: qd non sunt quante nec suba sunt simi lia sed sunt implicite quate & suba sunt implicite similia: vt patet procedendo ad mentales ppositiones qbus ille sub ordinantur. **C** Ex hijs ergo potest inferri ista conclusio qd aliqua sunt contradictoria in figura. & tamen non sunt quā ta: imo carent extremis & copula. vt patet in istis: oē ani mal est suba & econuerso aliquod animal non est suba & eco uerso. Certum est qd si econuerso in pma & si econuerso in secunda sunt contradictoria quozum nulluz est alicui' quā titatis: imo nullum eorum habet extrema vel copulaz: & sic p3 qd duo maxime similia in voce vel in scripto sunt cō tradictoria adinuicem implicite tamen sunt maxime dissi milia: eo qd implicite sunt quata dissimilia & extrema silia.

Tertia regula ē ista: vniuersalis affirmatiua & par ticularis vel indefinita negatiua de cōsimi libus extremis debite supponentibus sunt subalterne in figura & econtra implicite vel explicite: propterea iste sūt subalterne: quilibet homo est animal. aliquis homo ē ani mal. & iste similiter: nullus homo est animal & aliquis ho mo non est animal. Dico enim debite supponentibus: qz oportet extrema implicite vel explicite supponere precise p eodem: si non fuerit nisi vnicum suppositum: & si plura paise p eisdē: id eo ista non sunt subalterna: ois hō ē animal. aliq hō ē animal. qz dato qd nō esset aliq masculus vls ēva

etiam particularis subalterna falsa quod est contra naturam subalternarum. Ratio autem quare iste non sunt subalterne est propter suba non precise pro eisde supponenda. Subalternum ergo prime est illud: homo est animal. et si postulat particularis dicitur illa: aliquid ens homo est animal. Subalternum vero secunde est illud quilibet homo est animal. Propter eandem causam ille non sunt subalterne: nullus homo est animal et homo non est animal. quia tunc vltis esset possibilis et subalterna indefinita vel particularis impossibilis: quod iterum legi repugnat subalternarum. Subalterna ergo prime est illa aliquid homo non est animal et subalterna secunde est illa: non homo est animal. Iterum ponit in illa particula. debite supponendum: quia in subalternis requiritur quod predicata implicita vel explicita uniformiter supponant quo ad mobilitatem vel immobilitatem. si predicatum vni stat confuse et distributive et predicatum alterius et si predicatum vni stat immobiliter et in alia immobiliter supponat sine distributione. Propterea ista sunt subalterna quilibet homo est animal et aliquid homo est animal. quia predicatum utrobique supponit eodem modo. Iterum ista sunt subalterna: quilibet homo est animal est aliquid homo est animal. quia predicata utrobique mobiliter supponunt. Si ista sunt subalterna nullus homo est animal. aliquid homo non est animal. quia predicata uniformiter mobiliter supponunt. Propterea ista non sunt subalterna: quilibet homo animal non est et aliquid homo non est animal: quia tunc vltis esset vera et particularis subalterna falsa: quod est contra naturam subalternarum. Sed subalterna prime est ista aliquid homo animal non est. et subalterna secunde est illa nullus homo animal est vel illa quilibet homo non animal est. Item iste non sunt subalterne quilibet homo non animal est et aliquid homo animal non est. quia tunc duo dictoria adinuicem essent simul vera quod est impossibile ad bonum intellectum. probat consequentia. quia si illa particularis est subalterna illius vltis negatiue: et illius vniuersalis negatiue dictoria est illud quilibet homo animal est igitur: tunc illa essent dictoria quilibet homo animal est et aliquid homo animal non est: sed ambe sunt simul vere igitur et. Ultimo ponitur illa particula et contra. implicita vel explicita. ad denotandum quod alique propositiones sunt subalterne que non sunt alicuius quantitas: sicut per de illis quibus est homo: aliquid est homo: nihil est homo et aliquid non est homo: sed sufficit quod implicita se habent sicut subalterna in figura requirunt. Ex quo infero ut sepius sententiarum est illatum quod alique propositiones sunt subalterne nullius quantitas: imo careres extremis et copula: per sic dicendo omnis homo est animal et e converso: homo est animal et e converso quod si e converso in prima et si e converso in secunda sunt subalterne propositiones: et tamen non sunt alicuius quantitas: imo careres terminis et copula. Si sic dicendo nullus homo est animal et e converso aliquid homo non est animal et e converso. quod illa duo e contra sunt subalterna. ut patet perspicendo metales quibus subordinantur.

Quarta regula est ista: particularis vel indefinita affirmatiua et particularis vel indefinita negatiua de consilibus extremis debite supponendum sunt sub hris in figura: ut aliquid homo est animal. aliquid homo non est animal: animal est homo: et animal non est homo: et notater dico debite supponendum: quia in sub hris opz suba uniformiter supponere et predicata difformiter quo ad mobilitatem vel immobilitatem. ita quod si predicatum vnius stat mobiliter reliquum alterius de stare immobiliter: et e contra: propterea ista non sunt sub hris aliquid homo animal est et aliquid homo animal non est. quia dato illo sequeretur verificatio dictionis: quia si illa sunt sub contraria: et subalternum illius: homo est animal est illud quilibet homo animal est igitur ista sunt dictoria: quilibet homo animal est: et aliquid homo animal non est et ipsa sunt simul vera igitur et. Ratio autem quare illa non sunt sub hris est: quia predicatum nullibi distribuit. Sub hrum ergo prime est illud: aliquid homo nullum animal est et sub hris secunde est illud: aliquid homo omne animal est et. Dico etiam istam particulam debite supponendum: quia opz extrema sub hris implicita vel explicita pro eodem vel pro eisde supponere. ut prius dictum est. Donebat vltimo ista particula e contra implicita vel explicita propter causam deam. Iuxta hoc est notandum quod propositiones singulares non aut se habent in figura sua nisi dicto

rie. nunc. n. hris nec subalterne: ut iste homo currit iste homo non currit. et si sub hris fuerit terminus compositus de dari compositum per negationem precedentem toti. Ubi dictorium istius: iste homo vel asinus est homo: non est illud: iste homo vel asinus non est homo sed illud non iste homo vel asinus est homo. quare et.

Capitulum de equipollentiis.

Equipollentia est equialentia duarum propositionum quarum quilibet est alterius illatiua. ut per hunc versum. pro contradic. post h. pro postq subalter. pro cuius declaratioe ponotres regulas. Prima est negatio preposita propositi exiti in figura facit equialentem suo dictorio vel illo quod propositus ex hris est suum dictorium. verbi gratia hec propositio non nullus homo currit equipollent isti aliquid homo currit: et hec non aliquid homo currit. equipollent huic: nullus homo currit. Item hec non quilibet homo currit equipollent isti aliquid homo non currit. et hec sicut non aliquid homo non currit equipollent isti quilibet homo currit. Et notanter dicitur vel propositum ex hris est suum dictorium: quia ita bene sunt dictoria illa: non quilibet homo currit et quilibet homo currit sicut illa quibus homo currit: et aliquid homo non currit: et in extra eadem allegatum non est verius dicere quod proponere negationem toti. Contra istam regulam arguitur sic. et capio istam propositionem non quilibet homo currit. et arguo sic: negatio facit equipollere suo dictorio ergo nego facit equipollere dictorio ipsi negationis. vel facit illam: quilibet homo currit. equipollere suo contraditorio vel facit hanc. non quilibet homo currit. equipollere suo dictorio: consequentia videtur bona: et ans est falsum. igitur quod ans sit falsum per qualibet parte et primo per priam: eo quod nulla negatio equipollent suo dictorio: nec aliquid propositio equipollent dictorio negationis. Cum illa non sit nec possit esse propositio. per etiam pro secunda parte et tertia eo quod ex vno oppositorum non includente dictione non sequitur aliquid formaliter. Secundo arguitur sic. ista propositio non vltimus non homo est grammaticus igitur aliquid homo est grammaticus et hic arguitur per regulam igitur: quod consequentia non valeat per propositio quod nihil sit grammaticus: ans est verum et ans falsum. Tertio arguitur sic. ista duo non equipollent non omnes apostoli dei sunt duodecim. et aliquid apostoli dei non sunt duodecim igitur: per consequentia. et antecedens probatur: quia secunda est vera et prima est falsa. ut per assignando eius dictoria verum. vltimus omnes apostoli dei sunt. et. Ad hoc respondetur ad primam cum dicitur non quilibet homo currit: hec nego non: facit equipollere suo dictorio concedo nec hoc est contra regulam. quia cum hoc stat quod nego preposita alicui propositioni facit equipollere suo dictorio referendo li suo ad li alicuius propositioni et ex hoc non sequitur quod negatio preposita alicui propositi facit illam equipollere suo dictorio: sed bene sequitur quod negatio preposita alicui prepositioni facit compositum ex illa et propositione equipollere suo contraditorio: referendo relatiuum ut prius. Ex hoc ergo patet quod negatio preposita alicui propositioni facit equipollere suo contraditorio: et tamen nulla negatio facit equipollere suo contraditorio. Ad secundum respondetur quod hec nullus non homo est grammaticus: non equipollent isti: aliquid homo est grammaticus: cum prima sit negatiua et secunda affirmatiua: nec propter hoc arguitur contra regulam eo quod secunda negatio infinite tenetur. quia ponitur inter adiectiuum et substantiuum quod tamen non deberet finem regulam. Et si ex hoc concluditur quod aliqua est propositio. et tamen negatio preposita illi non facit equipollere suo contraditorio. concedo consequentiam: eo quod ista est hmoi: non homo currit. si enim dicitur non homo currit enunciatio negatiua est. et per hris nulli equipollent. Si enim dicitur: nihil non homo currit: vel nullus non homo currit: negatio prima que prius stabat pro re negatiue iam stat infinite: propter causam dictam. et sic illi nulli equipollent saltem finem modum equipollentie hic verificatum. vltimus quod negatio preposita negatiue propositioni facit equipollere affirmatiue. Et negatio preposita affirmatiue facit equipollere negatiue: sed non sic potest dici de ista: non nullus homo currit eo quod ibi nego non ponit iter

partes extremi nec inter adiectivum & substantivum etc.
CAd tertium respondetur quod in ista propositione: omnes apostoli dei sunt duodecim: si omnes potest teneri collectivae & divisivae: si divisivae. sic nego eam: & concedo istam: non omnes apostoli dei sunt duodecim: & istam similiter cui equivaleret: aliqui apostoli dei non sunt duodecim. Si autem tenetur collectivae concedo eam: & nego istam non omnes apostoli dei sunt duodecim: nec tunc equipollet isti aliqui apostoli dei non sunt duodecim: quia in universalibus quarum subiecta & signa tenent collectivae non reperitur immediata contradictio: ita particularis: sed una impropria quae equipollet illi si reperiretur vel saltem sine materiali. contradictorium ergo istius: omnes apostoli dei sunt duodecim: est illud aliqui apostoli qui sunt omnes apostoli non sunt duodecim: quae falsa est sicut ista cui equivaleret non omnes apostoli dei sunt duodecim: & si ex hoc concluditur quod universalis affirmativa & particularis negativa de consimilibus extremis supponentibus precise pro eisdem & opposito modo non sunt contradictoriae: concedo consequentiam. Videtur. n. de istis: omnes apostoli dei sunt duodecim: & aliqui apostoli dei non sunt duodecim: ubi si omnes in prima tenetur collectivae: nec ista conclusio est contra dicta in alio capitulo: quia termini non debite supponunt in ambabus: in una. n. subiectum stat collectivae & in altera divisivae: quia signum particulare non potest limitari ad sensum collectivum suum subiectum: propterea additur eidem pronomine demonstrativum. **E**t si queris quae est contraria istius: omnes apostoli dei sunt duodecim tenendo si omnes collectivae: dicitur quod hec. nulli apostoli dei qui sunt omnes apostoli sunt duodecim: & non ista nulli apostoli dei sunt duodecim. Quia signum negativum universale non potest collectivae sumi nec suum subiectum sic limitat sicut signum universale affirmativum. Sed semper requiritur aliud a quo restrictio fiat: & si dicitur: quare plus signum universale affirmativum potest teneri collectivae ex se ipso sine restringente quam signum universale negativum: dicitur quod non est alia ratio nisi natura affirmativum enim est alterius nature quam negativum & e contra. **I**terum si queris de subalterna illi omnes apostoli dei sunt duodecim: dico quod est ista aliqui apostoli qui sunt omnes apostoli dei sunt duodecim propter causam dictam. quia in una subiectum stat copulativae & in alia necessario divisivae propter defectum restringentis tam signum particulare quam suum subiectum.

Secunda regula est ista negatio postposita universali affirmativae vel universali negativae facit equipollere suo contrario: referendo relativum ad si universali affirmativae vel negativae. hec enim: quilibet homo non currit: equipollet isti. nullus homo currit: & si. nullus homo non currit. isti quilibet homo currit. **E**t sic universaliter in alijs est dicendum. **C**ontra istam regulam arguitur sic ex ipsa sequitur quod nullus homo est animal igitur ipsa est falsa. antecedens probatur. sequitur quilibet homo animal non est ergo nullus homo animal est: patet consequentia per regulam antecedens est verum igitur & consequens: & ultra. nullus homo animal est igitur nullus homo est animal: patet consequentia quia oppositum contradictorium consequentis repugnat antecedenti. **S**ecundo arguitur sic: ista non equipollet. nulla chimera est nulla chimera: & quilibet chimera est aliqua chimera igitur regula falsa. patet consequentia & antecedens probatur: quia secunda est falsa ut patet. & prima est vera quia suum contradictorium est impossibile vel aliqua chimera & nulla chimera eo quod est istius illativa aliqua chimera est. **T**ertio ex ista regula sequitur quod nullum animal est homo igitur regula falsa antecedens probatur. sequitur omne animal esse se hominem est falsum igitur omne animal esse hominem est non verum: & ultra omne animal esse hominem est non verum igitur omne animal esse hominem non est verum patet consequentia ab affirmativa de predicato infinito ad negativam de predicato finito. Tunc sic omne animal esse hominem non est verum igitur nullum animal esse hominem est verum: patet consequentia per regulam & ultra nullum animal esse hominem est verum igitur nullum animal est homo. **C**Ad b

respondetur ad primum negando consequentiam adiectam: & tunc ad argumentum: nego illam consequentiam: quilibet homo animal non est igitur nullus homo animal est: nec arguitur per regulam: quia regula intelligit de negatione postposita immediate subiecto & non predicato sicut fit in proposito. propterea bene sequitur: quilibet homo non animal est igitur nullus homo animal est & e contra: si ex illa quilibet homo animal non est sequitur illa. nullus homo omne animal est. **C**Ad secundum nego illam consequentiam. nulla chimera est nulla chimera igitur quilibet chimera est aliqua chimera: antecedens enim pure est negativum & consequens pure affirmativum unius de secundo adiacente formaliter illativum: nec arguitur per regulam: quia ipsa intelligit de negatione quae si per se esset sumpta sine categoricis tenet & non categoricis. **A**d odo cum dicitur: nulla chimera est nulla chimera: negatio postposita a parte predicati categoricis tenet: eo quod per se sumpta non faceret propositionem negativam: dicendo chimera est nulla chimera. ideo bene sequeretur consequens primum si secunda negatio verbum prederet: dicendo nulla chimera nulla chimera est. **E**x hoc patet solutio plurimum argumentorum. non enim sequitur. nullum caput non habens est aliquid caput habens igitur omne caput habens est aliquid caput habens. **N**ec sequitur. nihil non idem sorti currit igitur omne idem sorti currit: eo quod negatio categoricis tenetur & non sine categoricis oppositer enim per equipollentiam fienda negatione immediate subsequi subiectum. propterea bene sequitur: nullum caput habens non est aliquid caput habens igitur omne caput habens est aliquid caput habens. **E**tiam sequitur. omne caput habens non est aliquid caput habens igitur nullum caput habens est aliquid caput habens. **T**ertio sequitur nihil idem sorti non currit ergo omne idem sorti currit. **E**t sic de alijs: patet ergo ex hijs ista non equivalere: nihil est nihil & quodlibet est aliquid: sed bene equivaleret nihil nihil est & quodlibet aliquid est. **I**tem sequitur hanc esse falsam. ex nihilo nihil fit. **E**t sequitur hanc esse falsam. ex nihilo nihil fit: quia equivaleret isti ex quolibet aliquid fit: quod est falsum: quia ex isto instanti nihil fit. **E**t si contra hoc arguitur: quod magister tractatum. concedit illa equipollere nihil est nihil: & quodlibet est aliquid. & **A**x. in primo periculis concedit illa ex nihilo nihil fit. **C**Ad istud respondetur quod magister Petrus hispanus intellexit secundam negationem precedere copulam: & non subsequi: & ubi non sic intelligeret tenendus non foret. **C**Ad **A**x. dico quod ipse intellexit secundam negationem subsequi verbum: & non precedere: vel: ex nihilo nihil fit: ex nihilo fit nihil: quae vera est quia suum contradictorium includit conditionem vel ex aliquid fit nihil. **C**Ad tertium respondetur: quod in omnibus illis argumentis modus potest teneri in sensu composito vel divisivo: si in sensu composito nego illam consequentiam. omne animal esse hominem non est verum igitur nullum animal esse hominem est verum: nec arguitur per regulam: eo quod negatio non postponitur in universalis affirmativa vel negativa cum una illarum non sit alicuius quantitatis. imo solus modalis de sensu composito. Si autem modus tenet in sensu divisivo. iterum nego consequentiam: nec arguitur per regulam: quia negatio de immediate sequi subiectum. Unde subiectum istius: omne animal esse hominem est verum: ex si animal solum tenendo eam solus in sensu composito & residuum tenet se ex parte predicati. id bene sequitur omne animal non esse hominem est verum igitur nullum animal esse hominem est verum consequentia bona sed antecedens est falsum.

Tertia regula est ista: negatio preposita & negatio postposita proponi existenti in figura faciunt equipollere suo subalterno: referendo relativum ut prius. verbi gratia iste due equipollent non quilibet homo non currit & aliquis homo currit & iste similiter. non nullus homo non currit & aliquis homo non currit. **C**ontra istam regulam arguitur sic ex ipsa sequitur quod iste due equipollent. non nullus homo currit & aliquis homo non currit: quod est falsum: & contra probatur: quia ibidem proponitur & postponitur negatio. **S**ecundo arguitur sic: ista contra non valet non

quilibet homo omne animal non est igitur aliquis homo omne animal est et hic arguitur per regulam igitur: quod consequentia non valet: probatio antecedens est verum et consequens falsum igitur: quod consequens sit falsum patet de se: et quod antecedens sit verum probatur: quia suum oppositum est falsum: v3 quilibet homo omne animal non est: ex ipso. n. sequitur: quilibet homo nullum animal est: quod est falsum.

Tertio arguitur sic: ista duo equipollent non aliquis homo necessario non est animal: et quilibet homo necessario est animal: quocumque enim dato falsa est ista propositio.

Ad ista respondetur ad primum nego quod ille equipolleat non nullus homo currit et aliquis homo non currit: et tunc ad argumentum negatio preposita et postposita etc. quero cui preponitur et postponitur negatio: si dicitur quod huic: homo currit falsum est quod sibi postponitur: negatio. Immo que libet eorum sibi preponitur. Si dicitur quod huic nullus homo currit preponitur et postponitur nego adhuc hoc est falsum immo precise preponitur: et per consequens equipollet isti aliquis homo currit ut prius dicebatur.

Similiter potest responderi si arguitur quod hec. nullus homo non currit: equipollet isti aliquis homo non currit: querendo cui negatio preponitur et postponitur: si dicitur quod huic homo currit et subalternum istius cum restringit si homo est illa qui libet homo currit igitur equipollet illi: patet consequentia per hanc regulam. Si dicitur quod preponitur et postponitur nego huic homo non currit falsum est. Immo solum preponitur.

Et si dicitur quod preponitur et postponitur huic. nullus homo currit adhuc hoc est falsum. Immo solum eidem postponitur: et sic patet qualitercumque dicitur equipollet illi quilibet homo currit. Et si queris nisi quid huic nullus homo currit postponitur negatio quando dicitur. nullus homo non currit: dico quod sic. non intelligendo quod omnes terminos istius subsequatur negatio sed sufficit quod subiectum: et isto modo dicitur postponi illi id est in illa.

Ad secundum argumentum nego illam consequentiam: non quilibet homo omne animal non est igitur aliquis homo omne animal est: nec arguitur per regulam: quia cum dicitur: negatio preposita et postposita: intelligitur de negatione postposita immediate subsequente subiectum qualiter non est in proposito: immo subsequitur predicatum: propterea bene sequitur non quilibet homo non omne animal est igitur aliquis homo omne animal est: sed antecedens est falsum: quia suum contradictorium est verum: v3 quilibet homo non omne animal est.

Si tamen queris cui equipollet ista: non quilibet homo omne animal non est. dico quod equipollet isti: aliquis homo omne animal est: et ratio nam capio istam quilibet homo omne animal non est. et patet quod istud est suum contradictorium aliquis homo aliquod animal est: quia si esset illud aliquis homo omne animal est. Tunc idem extremum vel confirmari non distribueretur in utroque contradictorium quod repugnat dictis superius de contradictoriis. Si ergo contradictoria istius est hec: aliquis homo animal est igitur per negationem prepositam alteri fiet secum equipollentia dicendo: non quilibet homo omne animal est quare etc.

Post hoc patet responsio ad tertium argumentum: negando illam consequentiam: non aliquis homo necessario non est animal igitur quilibet homo necessario est animal: sed nec arguitur per regulam: quia oportet secundam negationem immediate subsequi subiectum ideo bene sequitur: non aliquis homo non necessario est animal igitur quilibet homo necessario est animal: sed antecedens est falsum: quia suum contradictorium est verum. s. aliquis homo non necessario est animal.

Uterque autem dicta sunt pro declaratione equipollentium in figura de inesse possunt attribui equipollentia modalium continue substituendo versus priorem. Preteritio post contra. pre postque subalter. In hoc igitur consistit figura modalium quod necesse est esse. impossibile est esse. sunt contraria. necesse est esse et possibile est non esse sunt contradictoria impossibile et possibile sunt contradictoria: possibile et possibile non. sunt sub contraria: necesse et possibile subalterna. impossibile et possibile non subalterna.

Uterque autem dicta sunt pro declaratione equipollentium in figura de inesse possunt attribui equipollentia modalium continue substituendo versus priorem. Preteritio post contra. pre postque subalter. In hoc igitur consistit figura modalium quod necesse est esse. impossibile est esse. sunt contraria. necesse est esse et possibile est non esse sunt contradictoria impossibile et possibile sunt contradictoria: possibile et possibile non. sunt sub contraria: necesse et possibile subalterna. impossibile et possibile non subalterna.

Uterius notandum quod negatio dicitur preposita: quando coniungitur modo et postposita quando coniungitur verbo infinitiui modi: preposita et postposita quando coniungitur eisde: Si ergo queritur cui equipollet ista: non necesse est te esse: dico quod huic possibile est te non esse: et ista non possibile est te non esse equipollet isti. impossibile est te non esse omnes iste equipollentie tenent per primam regulam negatio preposita. **I**tem si queris cui equipollet illa necesse est te non esse. Dico quod huic impossibile est te esse et hec impossibile est te non esse isti necesse est te esse: iste equipollentie tenent per regulam secundam: nego postposita etc. remouendo istas particulas in vniuersali: affirmatiua vel negatiua. **T**ertio si queritur cui equipollet illa: non necesse est te non esse. Dico quod huic: possibile est te esse. Et hec similiter: non possibile est te non esse: equipollet isti: necesse est te esse. **I**tem hec non impossibile est te non esse equipollet huic possibile est te non esse. **E**t hec similiter non possibile est te non esse. illi impossibile est te esse: si fieri posset sine negatione omnes iste equipollentie tenerent per tertiam regulam nego postposita etc. **J**uxta hoc est notandum quod si contingeret negationem coniungi verbo principali non propter hoc haberes aliter respondere quod si nulla poneretur negatio: ut si diceretur: cui equipollet ista: necesse non est forte currere: non aliter respondeatur quod sic dicitur cui equipollet ista necesse est forte currere. Unde si ponitur figura modalium sine iunctione negationis ad verbum principale: ita et altera fieri potest cum tali negatione: sed non transuerso ad aliam. Unde iste sunt sub contrarie: possibile non est te non esse et possibile non est te esse.

Iste sunt contradictorie: possibile non est te non esse et possibile non est te esse: et iste similiter possibile non est te esse et impossibile non est te esse: et impossibile non est te esse et necesse non est te non esse sunt contrarie. **I**tem possibile non est te non esse et impossibile non est te esse sunt subalterne: et iste similiter possibile non est te esse: et necesse est te esse. Et sic consequenter quecumque dicta sunt de negatione preposita vel postposita in alijs et in istis sunt similiter dicenda.

Uterius est notandum quare dixi quod negatio appositiva modo est preposita et appositiva verbo infinitiui modi est postposita: quia sic dicendo: te non esse est possibile non equipollet isti te esse est impossibile per regulam dictam: negatio preposita: quia non dicitur preponi immo postponi: sed bene sequitur: te esse est non possibile igitur te esse est impossibile per regulam dictam. Ita ergo quod quando dicitur te non esse est possibile negatio postponitur: et quando dicitur te esse est non possibile negatio preponitur et per hunc modum leuiter intelligi poterit figura modalium quare etc.

Capitulum de natura situatorum in figura.

Triplexi natura solent propositiones reperiri. Quedam in materia naturali: quedam contingenti et quedam in remota. **P**ropositio in materia naturali est illa in qua predicatum est de essentia subiecti. et tunc predicatum est de essentia subiecti quando est terminus superior ad subiectum vel inferior: in recta linea predicamentali: aut quando est simile subiecto vel secum conuertibile: aut quando est definitio subiecti: vel pars eius: intelligendo semper tam affirmatiue quam negatiue. **E**xemplum primi ut homo est animal. **E**xemplum secundi animal est homo. **E**xemplum tertij: homo est homo. **E**xemplum quarti. homo est risibilis. **E**xemplum quinti. homo est animal rationale. **E**xemplum sexti. homo est rationalis. Et sicut iste ita et eorum opposita se habent. **P**ropositio in materia contingenti est illa in qua predicatur terminus non conuertibilis cum subiecto alterius predicati ab eodem: ut homo est albus: vel aliquis potest esse bicubitus. et notanter dico terminus non conuertibilis: quia in ista homo est risibilis predicatur terminus alterius predicamenti a subiecto et tamen est in materia naturali propter conuertibilitatem subiecti cum predicato. **E**x isto sequitur quod sicut aliqua propositio affirmatiua contingens est in materia naturali ita et aliqua propositio affirmatiua necessaria est in materia contingenti. **P**rima pars patet de ista tu es homo

aut quilibet homo est animal. Et secunda pars de ista omne quod est homo est coloratum: vel omne animal est quale: quatuor quilibet est necessaria. ut patet. **Propositio** in materia remota est illa in qua predicatur unum disperatorum de reliquo. ut homo est asinus vel bos est capra. vel albus est nigrum: aut sedens est currens. **Ex** quo sequitur quod sicut aliqua propositio in materia naturali est impossibilis et aliqua falsum in materia contingenti. ita et aliqua propositio necessaria est in materia remota. prima pars patet. De ista. homo non est animal. secunda pars patet de ista. animal non est coloratum. et tertia pars patet de ista. homo non est asinus que vera est et necessaria. **Idem** visis potest leniter declarari lex et natura cuiuscumque binarii existentis in figura.

Lex igitur est natura contraria: talis quod si una est vera reliqua est falsa et non e contra. **Idem** n. possunt due hie esse simul vere in quibuscunque teris vel materia fuerint. ut patet per oia discurrendo: in materia remota nunquam possunt esse simul false: patet. hec. n. est falsa: quilibet homo est asinus. ideo hec est vera. nullus homo est asinus et e contra: sed in materia contingenti et in naturali possunt esse false. Unde iste sunt simul false quilibet homo est albus. nullus homo est albus. Omne animal est sedens. nullum animal est sedens. **Etiam** in materia naturali possunt simul esse falsa tam in propositione directa quam indirecta. **Exemplum** de indirecta. Ut omne animal est homo. nullum animal est homo. **Exemplum** de directa ut omne instans fuit ens. nullum instans fuit ens. omne instans ens erit aliquid. nullum instans erit aliquid. **Et** hoc dico sine ponentes verba substantiva de preterito vel futuro esse verba immediata quod si ponuntur esse verba mediata. **Exemplum** non est ad propositum: quod tunc propositum non est si ens nec si aliquid. non obstante isto adhuc cum verbo de presenti duo hie in materia naturali et in propositione directa sunt simul falsa ut quilibet homo necessario est suba. nullus homo necessario est suba prima est falsa ut patet: et secunda similiter: quod suum contradictorium est verum ut patet: quod aliquis homo necessario est suba: quod christus necessario est suba: et est aliquis homo igitur. **Item** si alicui non placeret exemplum theologicum summat phisicum tale. omne corpus necessario est suba nullum corpus necessario est suba prima est falsa: ut patet: quod hoc corpus te demonstrato non necessario est suba: tunc sit corruptibile: Secunda et est falsa quod celus necessario est suba et celus est corpus igitur. **Duo** contraria preter esse simul falsa in materia naturali ubi preter idem de eodem vel similibus: **Exemplum**: quilibet suba contingenter est suba: et nulla suba contingenter est suba. patet. n. quod quilibet istarum est falsa. ubi tamen non poneretur talis determinatio nunquam posset probari duo contraria esse simul falsa in propositione directa aut eiusdem de se ipso vel consimili: ut quilibet homo est suba. nullus homo est suba. quilibet suba est suba: nulla suba est suba: et sic de alijs quibuscunque.

Lex et natura sub hie talis est quod si una est falsa reliqua vera et non e contra. nunquam. n. possunt esse simul false: quod dato opposito leniter probat quod duo contradictoria sunt simul falsa quod est contra naturam contradictoriorum. nunquam enim possunt esse simul vere. in materia remota hec. n. est vera homo non est asinus: ideo hec est falsa homo est asinus: et e contra et sic preter in alijs probando. **Sed** in materia contingenti vel naturali possunt esse simul vere. **Exemplum** primi aliquis homo est albus: aliquis homo non est albus. **Exemplum** secundi animal est homo: aliquod animal non est homo: et hec in propositione directa: ut homo fuit animal: homo non fuit animal: dato quod aliquis homo non primo sit. et cum verbo de presenti: ut aliquis homo necessario est suba: aliquis homo non necessario est suba. prima verificatur de christo et secunda de te et in propositione eiusdem de se ipso: ut aliqua suba contingenter est suba: aliqua suba non contingenter est suba. prima verificatur de te et secunda de christo. ubi tamen non poneretur talis determinatio non esset possibile duo talia in propositione directa vel eiusdem de se ipso aut de secundo adiacente esse simul vera nec simul falsa. ut patet per oia ex.

Lex et natura subalternarum talis est: quod si superior est vera et inferior falsum non e contra nisi in materia remota. Unde si hec est vera: quilibet

homo est animal et hec aliquis homo est animal que est sua subalterna est vera et sic consistit in alijs et e contra. et in materia remota. Unde si hec est vera aliquis homo non est asinus et hec est sua subalterna nullus homo est asinus et ipsa similiter est vera: sed non oportet in materia contingenti vel naturali quod si subalternum inferius est verum quod superius sit etiam verum. hec enim est vera: aliquod animal est homo: et hec est falsa: quodlibet animal est homo: hec est vera. aliquis homo non est albus et hec est falsa. nullus homo est albus. hec est vera aliquod instans fuit ens: et hec est falsa omne instans fuit ens. hec est vera aliquis homo non contingenter est suba. et hec est falsa: nullus homo contingenter est suba: hec est vera: aliqua suba necessario est suba et hec est falsa. ois suba necessario est suba: hec est vera. aliquis homo non necessario est et hec similiter aliquis homo necessario est: et quilibet istarum est falsa: quilibet homo necessario est et nullus homo necessario est. **Et** sic de alijs infinitis. **Ubi** tamen non poneretur talis determinatio: eo ipso quod subalternum inferius de secundo adiacente de propositione directa aut eiusdem de se ipso esset verum vel falsum et suum subalternum superius consimiliter se haberet ut patet exemplificando in omnibus.

Lex et natura contradictoriorum talis est quod si una est vera reliqua est falsa et e contra. in quibuscunque terminis: in quacunque propositione: et in quacunque materia: ut quilibet homo est animal: aliquis homo non est animal: prima est vera et secunda est falsa. Similiter quilibet homo est albus: et aliquis homo non est albus: prima est falsa et secunda est vera quare et c.

Contra ista dicta arguit primo probando duo contraria esse simul vera. **Idem** ista sunt simul vera: ois deus est deus est et nullus deus est deus est et ista sunt duo hie igitur: quod ista sunt simul vera patet: hec. n. est vera. nullus deus est deus est: quod significat assertive quod nullus deus est ista propositio deus est: et hoc est verum: et quod hec sit vera. ois deus est deus est patet: quod ipsa est duo vera: ut omnis deus est: et deus est quare et c. **Secundo** arguit sic. ista sunt simul vera: quilibet homo denarium promittit. et nullus homo denarium promittit. igitur ams probatur. **Et** pono quod quilibet homo promittat denarium ita tamen quod nullus denarius promittatur ab aliquo: isto posito patet quod hec est vera nullus homo denarium promittit: quod nec iste homo denarium promittit: nec iste et sic de singulis. patet enim quilibet istarum: quod suum oppositum est falsum: ut iste homo denarius promittit: quod ex ipso sequitur quod aliquis denarius promittatur quod est contra casum. **Quod** autem hec sit vera: quilibet homo denarium promittit probat. nam hec est vera quilibet homo promittit denarium per casum: et hoc solum modo quod si denarius stat confuse tamen: sed eque bene stat confuse tantum in ista quilibet homo denarius promittit sicut in ista quilibet homo promittit denarium igitur si una est vera et reliqua. **Tertio** arguitur sic ista sunt simul vera. oia duo et duo sunt aliqua: et nulla duo et duo sunt aliqua et ista sunt contraria igitur ams probatur. **Nam** quod prima sit vera patet: et quod secunda sit vera probat. quod suum contradictorium est falsum. i. duo et duo sunt aliqua. quod sequitur: duo et duo sunt aliqua. igitur bis duo sunt aliqua. **Idem** est sim. igitur et ams: quod ams sit falsum probatur. quod sequitur. bis duo sunt aliqua igitur aliqua sunt bis duo. vel igitur duo vel tria vel quattuor sunt bis duo non duo vel tria quod illa non sunt quattuor: nec etiam quattuor: quod sequitur quattuor: sunt bis duo igitur quattuor: sunt aliquotiens duo et quattuor: sunt semel duo quod est falsum. **Ad** ista argumenta respondetur ad primum dico quod concludit verbaliter. verum tamen non contra intellectum regule. quod cum regula dicit quod non est possibile duo contraria esse simul vera. i. non est possibile duo contraria esse duo vera vel non est possibile quod duo contraria sint aliqua quorum quodlibet sit verum et ad istum sensum argumentum non procedit: quod illa sint simul vera: quod unum verum et duo vera. non tamen sunt duo vera: sed tria vera nec etiam sunt aliqua quorum quodlibet sit verum. **Ex** isto infero quod a. et b. sunt ad invicem hie. et tamen a. non hie. b. nec e. probat. et pono quod a. sit ista. nullus deus est quilibet

hō est: & b. sit ista. nullus hō est oīs dō ē: isto posito p3 qd a non contrariatur b. nec econtra. & tamen a. & b. sunt adinuicem contraria q: sunt quattuor adinuicē contraria vel due contrarietates v3 nullus deus est. & omnis deus est: nullus homo est: & quilibet homo est. **C** Item sequitur qd a. & b. sunt adinuicem contradictoria. & tamen a. non contradicatur b. nec econtra. p3 hec conclusio posito qd a sit illa. deus est. nullus deus est: & b. illa: deus non est: quilibz deus est. Item sequitur qd a. & b. sunt concessa a me. & tamen nec a. est concessum a me: nec b. est concessum a me: immo quodlibet istorum est negatum a me: patet hec conclusio. dato qd a sit illa deus est deus est. & b. illa hō est hō est. **C** Item sequitur qd a. & b. sunt scita a me & tamen nullū illorum est scitum a me. immo quodlibet istorum scis esse impossibile: p3 hec conclusio in casu proximo. **C** Item sequitur qd a & b. sunt mihi dubia & tñ quodlibet illorū ē scitū a me: p3 hec conclusio: dato qd a sit illa: nullus rex est rex sedet: & b. illa pp est pp est: & sic de alijs infinitis. **C** Ad secundū argm admisso casu nego illam. oīs homo denarium promittit: & tunc ad argm tu concedis istam quilibet hō promittit denarium: & non alia rōne nisi q: si denarium stat confuse tantum: sed eque bene stat confuse tñ in illa sicut in ista igitur tē. nego pñam per istud. n. argum possem probare istam. tñ aīal est omnis hō q: ego concedo illam oīs hō est animal: q: si aīal stat confuse tñ: sed eque bene stat confuse tñ in illa sicut in ista vñ igitur eque bene est vera sicut reliqua. p3 satis qd ista pñā nihil valet: sed op3 addere in ante qd tal' terminus stans confuse tñ continue sic confundit ab eodem signo: ante & retro: quod negat. Unde si in ista propōne. oīs hō denarium promittit si si denarium stat confuse tñ rōne istius verbi promitto sicut in ista oīs hō promittit denarium eque bene concedit vna sicut reliqua: sed si denarium in vna confundit a signo vñ: & in alia a terio promissionis sicut ē contingit in istis oīs homo est aīal: & tñ aīal est oīs homo quare tē. **C** Ad 3m respondetur: qd illa non sunt hria. oīa duo & 2o. sunt aliqua. nulla duo & 2o. sunt aliqua: sed enunciationes nugatorie eo qd ex eadem parte fit repetitio inutilis vnus & eiusdem vel consimilis. Ut sicut iste sunt nugatorie oīa duo entia & 2o entia sunt aliqua. oīs hoīes & hoīes currūt. ita & illa. oīa duo & duo sunt aliqua: per hoc p3 qd ista pñā non v3. duo oculi sunt 2o oculi & 2o instrumta & due potēte visive igitur duo oculi sunt duo & 2o. Etiam non sequitur: duo puncta sunt duo puncta & 2o indiuisibilia & duo teriantia. igitur duo puncta sunt duo 2o & duo. **C** Iterum non sequitur. duo hoīes sunt duo hoīes & duo aīalia: & duo visibilia: & duo rationabilia igitur duo hoīes sunt duo & duo & duo: sicut non sequitur: igitur duo hoīes sunt duo hoīes & duo hoīes & sic vltra. **C** Ad obstantibus bis tenendo cōem modum loquendi concedo qd illa sunt hria: oīa duo & duo sunt aliqua: nulla duo & duo sunt aliqua & istaz 2m concedo qd duo & duo sunt aliqua: & consimiliter qd aliq sunt bis duo: q: quattuor: & tñ ad argumentū: quattuor sunt bis duo igitur quattuor sunt semel duo: negatur pñā: q: iste terminus bis cum est determinatio alicuius termini numeralis includit in se notā conjunctionis & collectivae sumptus & nō diuisive. Unde sicut nō sequitur: quattuor sunt duo & duo igitur quattuor sunt duo. ita non sequitur: quattuor sunt bis duo igitur quattuor sunt semel duo. **C** Iterum non v3 pñā: quattuor sunt bis duo igitur quattuor: sunt aliquotiens duo: nec arguit ab inferiori ad summ superius: q: iste terminus aliquotiens nūqz est terminus superior ad talia aduerbia numeralia: nisi qñ nota cōfunctionis in eis inclusa diuisive tenet: aut qñ verbum de terminat. ideo bene sequitur: bis fuisti pñā igitur aliquotiens vidisti Romam. & sic de alijs. **C** Contra istā responsionē arguitur sic Bis duo sunt tria & nō plura. igitur bis duo nō sunt quattuor: aīis probat: bis duo sunt tria & vñ s3 vñ est non plura igitur. **C** Respondet concedo illam bis duo sunt tria & nō plura: q: bis duo cōciantia sunt tria & nō plura: sicut patz de tribus punctis a b c. si tñ proponitur bis duo non cōciantia sunt tria & non plura: hoc nego: & tunc

ad argm: bis duo sunt tria & vnum sed vnum est non plura igitur: nego minores: qd vnum sit non plura: q: implicat h̄dictionem. sequit. n. vnum est non plura igitur vñ est alia qua. igitur vnum est plura. **C** Et si arguit sic: vñ non est plura: & est. igitur vnum est non plura: negat pñā. q: arguitur respectu scōi termini. Et itez si arguit sic. istud vnum non est plura. & istud vnum est demfando vnum punctū igitur istud vnum est non plura: negat pñā: q: non arguit cum debito medio. opposeret enim summere pro minori qd illud vnum esset aliqua quod est falsū de puncto: p3 ergo falsitas istius bis duo non cōciantia sunt tria & nō plura: & vitas istaz bis duo sunt quattuor: bis tria sunt sex tria sunt nouem & sic in infinitum multiplicando. **C** Contra 2m quod dicebat v3 qd non est possibile duo sub hria esse simul falsa ad bonum intellectū arguitur sic. hec sunt simul falsa aliquis hō omne aīal est & aliquis hō animal nō est & hec sunt sub hria igitur qd ista sunt simul falsa p3 & p: o bo primo de affirmatiua & de negatiua similr q: ex ipsa sequit qd aliquis hō nullum aīal est quod est falsum & qd illa sunt sub hria p3 q: vna est particularis affirmatiua & reliqua particularis negatiua de consilibus extremis precise pro eisdē supponentibus quare tē. **C** Secundo arguitur sic: & pono qd a. conuertat cum isto terio. oīs homo & sibi subordinet in mente. Tunc arguit sic. ista sunt simul falsa a. ē iste hō & a. nō est iste hō te demfato. & illa sunt sub cōtraria igitur qd illa sunt simul falsa p3. hec. n. est falsa. a est iste hō: q: significat assertiue qd oīs homo est iste hō quod est falsum. & hec ē est falsa. a non est iste hō. q: assertit omnes hoīem non esse istuz hoīem quod est falsum. & qd ista sunt sub hria p3 q: vna ē indefinita affirmatiua & reliqua negatiua de pñilibus extremis debite supponentibus. **C** Tertio arguitur sic ista sunt simul falsa differens ab ente est: & differens ab ente non est. & ista sunt sub hria igitur minor p3 & maiorem probō. hec. n. est falsa. differens ab ente est: qualitercūqz resoluator cum nūqz poterint tales verificari. hoc est & hoc est differens ab ente: & qd alia sint falsa v3. differens ab ente non est. probat: q: sequitur. differens ab ente non est: tu es ens igitur differens a te non est: pñā falsum igitur aliqua premissarū non minor. ergo maior: & pñā tenet. a superiori distributo ad suum inferius cum debito medio: & qd pñā sit falsum. p3: q: h̄dictionum suum est verum. v3: oē differens a te est. vt p3 per exponentes. **C** Ad hec argumenta respondet. ad primū nego qd ille sint sub cōtrarie aliquis hō omne aīal est aliquis hō omne animal nō est. q: pñā vniformitē supponunt. s. pñā & distributiue: sed sub hriuz prime est illud: aliquis hō non omne aīal est & sub hriuz 2o est illud: aliquis hō aliquod aīal est. **C** Sed forte contra hoc arguit: probando qd illa non sunt hria. aliquis hō aliquod animal est. & aliqz hō omne aīal non est: q: non sunt de simili pto. in prima. n. pñā li aliquod aīal in scōa li omne aīal. Respondet qd immo sunt de consimili pto. Utrobiz. n. pñā li animal & nullibi li oē animal: nec li aliquod animal: Unde licz in ista. tu es omne animal pñā li omne aīal & ista tu es aliquod aīal pñā li aliqd animal. non tñ in istis. tu omne aīal es & tu aliquod aīal es. q: signa sincathegorematicae tenent cū precedant copulā sine restrictione & in alijs solū cathegorematicae & subsequunt copulam principalem. **C** Ex isto sequitur qd a & b. sunt due ppōnes singulares quarum suba pñā & copule conuertunt & termini supponunt precise pro eisdē & propōnes sunt consimilis qualitatis & quātitatis. & tñ vna est vera & reliqua est falsa: p3 hec conclusio dato qd a sit illa. tu aliqd animal es & b. illa tu omne aīal es. Si tñ fuisset additum in ante. & omnes termini vniformitē vñ eodē mō supponūt negasset conclusiones pro ista particula quare tē. **C** Ad 2m admisso casu dico qd illa non sunt sub cōtraria v3. a est iste homo & a non est iste hō. immo cōtraria. q: subordinant in mente duobus cōtrarijs mentalibus. v3 oīs homo est iste homo & oīs homo non est iste hō: vel non homo est iste hō. quaz qz est falsa: dico qd nulla illaz ē indefinita: imo nulli qz quātitatis qz utrobiz subicif li a. q: i casu isto non ē terminus cathegorematicus nec sincathegorematicus s3 terminus pñā

eo q̄ subordinatur huic tercio mentali. ois homo: qui non ē terius cathegorematicus nec sincathegorematicus: per hunc modum pōt solui vnum arg^m cōe in quo ponitur q̄ a. significat idem q̄ iste terius ois falsitas: et b. sit illa tu es asinus: isto posito si proponit illa a. est b. propō: negatur: sicut illa ois falsitas est b. propō. ¶ Iterum si proponitur a non est b. propō negat: similiter sicut illa ois falsitas non est b. propō: et si dī tu negasti duo dīctoria vel duo sub dīria. negatur: q̄ illa a. est b. et a non est b. non sunt sub dīria nec dīctoria: sed dīria. nullius tñ quātitatī: sed iplicite vna est vlis affirmatiua et reliqua vlis negatiua. ¶ Ad tertūz argumentū nego q̄ illa sint simul falsa. differens ab ente ē et differens ab ente non est. immo secunda est vera q̄ suū dīctoriū est falsum. s. omne differens ab ente est: et tunc ad arg^m. Differens ab ente non est. Tu es ens igit differens a te non est: negatur q̄na: et tunc ad probationē a superiorī distributo et c. Dico q̄ qñ arguit a superiorī distributo immobiliter ad suum inferius non v3 arg^m: sicut nō sequitur: alicuius quelibet pars est pars hoīs sed medietas celli est alicuius pars igit medietas celli est pars hoīs: sicut ēt non sequitur. differens ab hoīe non est hō: sōz. est hō igit differens a sōz. non est hō. aīs enī est ymaginabile sine cōsequente. vt posito q̄ nihil nec aliq̄liter esset nisi hō p3 aīs esse verum sine q̄site. ¶ Et si negatur casus pono ergo casum polem q̄ nihil nec aliq̄liter sit nisi deus: isto posito facio istam q̄nam: differens a deo non est essentia diuina p̄ increatus est deus igitur differens a p̄e non est essentia diuina: p3. n. aīs esse vex sine q̄site: q̄ sumū oppositū est verū v3 oē differens a patre est essentia diuina: q̄ filius et sp̄ritus scūs. ¶ Ex hoc p3 solutio vnius argumenti quo probatur q̄ aliud ab asino est asinus: q̄ aliud ab isto asino est asinus et sic de singulis igitur. negat q̄na: q̄ arguit sub isto terio asino stāte p̄fute et distributiue immobiliter eo q̄ ē pars subī stantis deteriate: a quo d3 incipi probatio propōnis: et sic p3 q̄ ista q̄na non v3. differēs ab isto ente est ens et differens ab isto ente est ens et sic de singulis igit differēs ab ente est ens. ¶ Sed forte arguit probando illam: differēs ab ente est: q̄ hoc est. demfando vnum binariū duorum hoīum et hoc est differens ab ente: q̄ hoc est et ens est et hoc non est ens cū non sit aliquid igit. ¶ R̄s̄detur q̄ sumendo li ens et aliquid large nego istā: hoc nō est ens nec aliquid: et concedo suū oppositum: s3 sumēdo stricte et nominaliter concedo: q̄ hoc est et ens est. et hoc non est ens: nō tñ sequitur q̄ hoc sit differens ab ente: q̄ ex q̄site sequitur necessario q̄ hoc est aliqd: sed ex isto aīte sequitur q̄ hoc differt ab ente vel sequitur q̄ hoc est differēs vel dīa ab ente quod verū est. ¶ Et si arguit sic hoc differt ab ente igitur ē differēs ab ente: negat q̄na: nec sic resoluit illud verbum differt in suum p̄m soluz singularis numeri s3 in suū p̄m simul singularis et pluralis numeri: disunctim: iō bñ sequitur: hoc differt ab ente ergo hoc est differens vli dīa ab ente. ¶ Et si querit quō exponitur illa hoc est differēs ab ente dico q̄ sic. hoc est aliquid et ens est aliqd et hoc nō est ens igitur. ¶ Posset tñ securius dici distinguendo de li differens eo q̄ p̄t teneri noialiter et p̄cipialiter. ¶ P̄d̄: imo mō negatur q̄ hoc sit differens ab ente et r̄sideatur vt prius. ¶ Secundo mō conceditur q̄na et q̄nis q̄ hoc ē differens ab ente: ex quo non sequitur q̄ hoc sit ens: q̄ p̄m non est inferius ad aliquid. vnde non sequit̄ antep̄s est futurus igitur est ens et dato q̄ sit inferius d3 inferri disunctim singulariter vel pluraliter igit hoc est ens vel entia.

Contra tertium quod dicebat q̄ si subalternum superius est verum et inferius silr est verum. hec q̄na non v3: impole est cesarem esse igit possibile est cesarē non esse. ergo non si subalternum superius est vex et inferius silr: q̄ q̄na non valeat probō: aīs est vex et q̄nis falsum igitur. Q̄ aīs sit vex p3: q̄ quod semel est corruptuz amplius regenerari non pōt: et q̄ q̄nis sit falsum probō. q̄ sequit̄: pole est cesarem non esse igitur contingens est cesare3 non esse: p3 q̄na q̄: cuiuscūq̄ dat possibile contingens datur eidem p̄ Az. secūdo p̄yer. sed q̄nis est falsum igit et aīs: probatur q̄

sequitur. contingens est cesarem non esse igit contingens est cesarem esse: p3 q̄na. q̄ propō de contingenti h3 p̄uer/ ti p̄ oppositas qualitates p̄ Az. in lib. p̄iorum: sed q̄nis est falsum q̄: ex ipso sequit̄ q̄ pole est cesarem esse quod est falsum. ¶ Secūdo arguit sic: ista q̄na non v3: omne albū fuit disputaturū igit albū fuit disputaturū: et h̄ arguitur secūdu regulaz igit q̄ q̄na non valeat probō: q̄ casu possibili posito aīs est vex et q̄nis falsuz. probō et pono q̄ sōz. aliqñ fuerit disputaturus qñ fuit albus et q̄ nihil fuit albū nisi sōz. nec tam erit aliquod album et q̄ ipse non sit albus nec vnq̄ erit albus et q̄ ipse non disputet nec disputauerit Sed cras disputabit: isto posito probat q̄ aīs sit vex: v3 oē album fuit disputaturū: q̄ hoc fuit disputaturū demfando sōz. et hoc fuit oē album quod est vel quod fuit igitur: maior probat: hec aliqñ fuit vera: hoc est disputaturū igit hoc fuit disputaturū: q̄ aīt q̄nis sit falsum: arguit: q̄ oē qd fuit disputaturū disputat disputauit vel disputabit s3 albus fuit disputaturū igitur album disputat disputauit vel disputabit q̄nis est falsum igit altera p̄missaz non maior. ergo minor: q̄ q̄nis sit falsuz: p3: p̄ qualibet parte. hec. n. est falsa album disputauit: q̄ nec illud quod est album. disputauit nec illud quod fuit album disputauit p̄ casum. hec etiā est falsa album disputat vel disputabit q̄: nihil est albū nec aliquid erit album p̄ casum quare et c. ¶ Tertio arguitur sic ista q̄na non v3. ois propō indefinita est falsa q̄na propō indefinita est falsa: et h̄ arguit p̄ regulam igit: q̄ q̄na nō v3 probō: q̄ casu possibili posito aīs est vex et q̄nis falsuz igitur: aīs probat: et pono q̄ b̄ sit ois propō: v3: propō indefinita est falsa: que significat primo q̄ propō indefinita ē falsa. que sit a. isto posito patz q̄ a est falsum: q̄ significat primo se esse falsum. tunc arguit sic. hoc a. est falsum. et hoc a est ois propō indefinita. ergo ois propō indefinita est falsa: ista q̄na est bona: et aīs est vex igitur et q̄nis sed q̄nis est aīs p̄ncipalis q̄ne igitur. ¶ Ad hoc r̄ndet ad primū cōcedo illam q̄nam: impole est cesarem esse igit pole est cesarem non esse: et tunc qñ arguit possibile est cesarem non esse. igit contingens est cesare3 nō esse: distinguo hic de cōtingenti eo q̄. Quoddam est q̄tingens ad vtrūlibz. Quoddam est contingens conuertibile cū pole. ¶ Primo modo nego q̄nam: et tunc ad arg^m cuiuscūq̄ datur possibile. Dico q̄ Az. intellexit de contingenti prout conuertit̄ cum li possibile. Si autem summit̄ li contingens. Secundo mō concedo q̄naz et q̄nis et tunc ad arg^m contingens est cesarem non esse igitur contingens est cesarem esse. negatur q̄na: et tunc ad arg^m: propō de contingenti h3 conuertit̄ p̄ oppositas qualitates. Vex est sumendo contingens p̄o contingenti ad vtrūlibet et non pro cōtingenti conuertibili cum possibile. ¶ Sed h̄ hoc arguit probando istam contingens est cesarem non esse sumendo contingens primo mō. naz suū dīctoriū est falsum: v3: necesse est cesarem esse: et suū subalternum est verum. s. impole est cesarem esse igitur. ¶ R̄s̄pondet q̄ nec illud est suum dīctoriū: nec illud suum subalternum: q̄ illa propō sic primo mō sumendo contingens non h3 figuram quattuor angulorū: sed solum duorū. s. suū et dīctoriū p̄ negationem p̄positā: v3 non cōtingens est cesarem non esse. ¶ Et si dī Az. posuit illa esse dīctoria contingens est non esse et necesse est esse. et illa ē subalterna contingens est non esse et impossibile est esse. Dicitur q̄ vex est sumendo contingens 2° modo sed non primo. ¶ Ex hīs p3 istam q̄nam esse bonā: necesse est deū esse igit possibile ē deū esse. ¶ Et si arguit vltra possibile est deū esse igit contingens est deū esse distinguat̄ de contingenti vt prius. primo mō q̄na non v3: sed bene 2° mō. ¶ Et si ex hoc concludit̄ q̄ quelibet propō necessaria est propō contingens concedo q̄nam sumendo contingēs 2° modo. ¶ Ad 2m argumentū concedo illam q̄nam et q̄nis omne album fuit disputaturum igitur albū fuit disputaturum: et tunc ad improbationē q̄nis. oē quod fuit disputaturum disputat disputauit vel disputabit: sed albū fuit disputaturum igit album disputat disputauit vel disputabit. nego q̄nam: nec est syllus in tercio p̄me figure q̄ illud qd subicitur i maiorī nec implicite. nec explicite p̄tur in minorī

ideo deberet sic argui: oē quod fuit disputaturū disputat
disputaturū vel disputabit. sed albu est vel fuit aliqd qd fuit
disputaturū ergo album est vel fuit aliqd qd disputaturū.
vel disputaturū. q̄na est bona. & consequēs est ita veruz sicut an-
tecedens. **C** Ex hoc p̄ q̄ ista p̄sequētia non v̄z. nihil fuit
disputaturū qd nō est disputaturū sed nullū album est
disputaturū igitur nullum albu fuit disputaturū. **C** Itēz
arguendo magis apparent nō sequit̄: omne qd fuit dispu-
taturū iam est disputaturū. sed nullum albu iam est dis-
putaturū igitur nullum albu fuit disputaturū: nec est filo-
sophus in sc̄do modo secūde figure q̄: maior extremas
nec simplicitate nec explicitate p̄dicat̄ de minorē in cōclusiōe id
ex illis p̄missis solum sequit̄ q̄ nullūz albu est aliquod qd
fuit disputaturū qd verum est. **C** Verū tamen p̄pter
hoc q̄ negem tales parologismos non tamē nego p̄clusio-
nem p̄ncipalr̄ illatam. v̄z. aliquod albu disputaturū. vel
disp. imo concedo eam: sequit̄. n. hoc disputaturū. vel
disp. & hoc est fuit vel erit aliquod albu igit̄ r̄c. p̄ q̄na a
resoluentibus ad resolutūz. Et tunc ad argumentū. illa est
disiunctiva cuius quilibet pars est falsa dico q̄ quilibz p̄s
est vera: & tunc ad argumentūz h̄ est falsa aliquod albu dis-
putaturū & hec similr̄ aliquod album disputaturū & iterum h̄
aliquod albu disputaturū. **C** Dico q̄ veruz est quilibet il-
larum esse falsas: sed ille non sunt partes istius disiunctive
nec cōuertibiles cum illis eo q̄ ipse sunt in dependet vere
vel false sed alie sunt dependēt vere vel false simul cum
p̄ma cōpositione. hec. n. disiunctiva aliquod albu disputaturū
vel disp. vel disp. est cathē p̄bablis: & non p̄p̄betice p̄
suas partes successiue. **C** Contra istam responsionēz arḡ
sic. si albu fuit disputaturū & iam non est aliqd albu dispu-
taturū igit̄ iam definit vel p̄us definebat aliquod albu
esse disputaturū: sed iam nō definit album esse disputa-
taturū. q̄: iam nō est albu disputaturū. nec imēdiate aſ-
hoc fuit album disputaturū vt suppono. nec etiam define-
bat albu esse disputaturū q̄: ab eterno fuit sor. albu dis-
putaturū. igit̄ r̄c. **C** Respondet̄ p̄cedēdo q̄ aliquādo
definebat aliquod albu esse disputaturū. Et dico q̄ in isto
instanti in quo sor. definebat esse alb⁹ in isto definebat sor.
albu esse disputaturū. Et si arḡ ergo per idēz tunc sor.
albu definebat esse disputaturū. **D** q̄ non sequit̄ vnde
magna est diuersitas est inter istas tūc definebat sor. albu
esse disputaturū & sor. albu tunc definebat esse disputa-
taturū. p̄ma est vera & sc̄da falsa. **C** Un̄ sor. albu fuit q̄ nō
fuit sor. albu. **C** Et cōsimilr̄ dic̄ in alio casu: vt posito q̄
cicero sit albu iam: & cōtinūe post hoc erit nō albu: tunc
p̄ q̄ cicero albu ita diu erit sicut erit cicero: & quādo cō-
q̄ cicero erit: cicero albu erit: sed tamen continue erit
cicero quādo nō erit cicero albu. & sic de cōsimilibus infi-
nitis. **C** Ad tertiū cum arguit̄. omnis p̄positiō indefinita
est falsa igit̄ p̄positiō indefinita est falsa: cōcedo q̄nam: &
tunc ad argumentū: nego casuz: hoc. n. est ip̄ossible: q̄. a.
sit omnis indefinita. & q̄. a. significat p̄mo p̄positionēz in-
definitam etiaz falsam: q̄: quero admisso casu: vtruz. a. sit
verū vel falsum: si verum igit̄ suū p̄marinuz significatuz
est verum: sed suū significatuz p̄marinū est p̄positionēz ide-
finitam esse falsam igit̄ verum est indefinita esse falsas: sed
a. est ois indefinita igit̄ a. est falsum cuius oppositū dice-
batur. **C** Si autēz dic̄ q̄. a. sit falsum igit̄ suuz significa-
tam p̄marinū est falsum: sed suū significatū p̄marinū est
p̄positionēz indefinitaz esse falsam igit̄ falsum est p̄p̄nem
indefinitam esse falsas: sed. a. est ois indefinita igit̄ falsum
est. a. esse falsum: & per q̄na. a. est verum qd est oppositū
alterius responsiōis. **C** Verū tamē vbi nō ponat̄ illa sc̄da
particula. s. q̄. a. significat p̄mo sicut termini p̄cedunt vel
assertiue p̄positionēz indefinita esse falsam: concedo q̄nam
vt p̄us & nego illam esse bonā. nec arguit̄ per regulaz: q̄
illa non est indefinita illius vn̄uersalis: q̄: illa indefinita ē p̄-
positiō insolublis & nō illa vn̄uersalis: quare r̄c. **C** Consi-
miltter respondē ad illam q̄nam nulla indefinita est vera
igit̄ indefinita nō est vera: nulla particularis est vera igit̄
aliqua particularis non est vera: omnis particularis est fal-
sa igit̄ aliqua particularis est falsa. & sic de alijs.

Contra quartum qd superius dicebat v̄z. q̄ nō
est possibile duo p̄dictoria esse simul ver-
ra ad bonum intellectuz arḡ sic. ista sunt simul vera quibz
homo habens equū equitat illum: & aliqs homo nō habēs
equū non equitat illum: & ista sunt & nō p̄dictoria igit̄: patz
q̄na. cum minorē & maiorē arḡ. & pono q̄ quilibet homo
habeat duos equos quoz vnum equitet & alium nō: isto
posito p̄z veritas istius: quibet homo habēs equū equitat
illum: q̄: iste hō habens equum equitat illuz & iste hō ha-
bens equum equitat illum. & sic de singulis. **E**t q̄ alia sit
vera. s. aliquis hō habens equū nō equitat illum. p̄z quia
iste hō habens equū nō equitat illuz igit̄: p̄z q̄na cum mi-
norē & maiorē p̄bat. iste hō habens istuz equuz nō equitat
illum dem̄fando istum quez non equitat & iste hō habēs
istum equum nō equitat illum. & sic de singulis. **C** Sc̄do
arḡ sic. ista sunt simul vera: pater sortis est pater & nullus
pater sor. est p̄. & ista sunt duo p̄dictoria igit̄: aſis proba-
tur: p̄ p̄ma parte. & pono q̄ vnus sor. sit omnis sor. qui
sit p̄. & nō filius: isto posito. p̄z h̄c esse veram: nullus p̄
sor. est p̄. q̄: nullus est p̄ sor. per casum: sed ista p̄bo. v̄z.
p̄ sor. est p̄: pater filij sor. est pater igit̄ pater sor. est pater
p̄z q̄na ab vno cōuertibili ad reliquū: eo q̄ illitermini cō-
uertunt: pater filij & pater. v̄z omnis p̄ est p̄ filij & ecō-
tra sed antecedens p̄bat. hoc est p̄ dem̄fando sor. & hoc
est pater filij sor. igit̄ pater filij sor. sor. est p̄. **C** Tertio
arḡ sic. ista sunt simul vera: cuiuslibet hoīs asinus currit.
& alicuius hoīs asinus nō currit. & ista sunt duo p̄dicto-
ria igit̄. maiorē p̄bat. & pono q̄ quilibet homo h̄cat duos
asinos vnum currentem & alium iacentē: quo posito: patz
veritas p̄me partis. **E**t q̄ ista sunt p̄dictoria p̄z. q̄: nō reg-
ritur q̄ terminū? q̄n̄ in vna stat immobilr̄ in alia stet mobilr̄
ad hoc q̄ due p̄positiones sunt p̄dictoria: iste. n. sunt p̄di-
ctoria: omnis homo alb⁹ est colorat⁹ & homo albus nō est
colorat⁹ & tñ in vtraqz li hō stat mobilr̄. **S**imilr̄ ista p̄dicto-
ria: omnis pater celestis est deus & pater celestis nō est deus
& tamen in vtraqz illarum li pater stat mobilr̄. **C** Itēz ille
p̄dicunt tñ hominis est asinus nō tñ hominis est asinus:
& tamē in vtraqz li asinus supponit immobilr̄. **I**tem ille p̄-
positiones sunt p̄dictoria: omnis chymera currit & chyme-
ra non currit. & tñ suba illaz non habēt diuersas supposi-
tiones ex quo termini nō supponūt. **C** Ad argumenta re-
spondē. ad p̄mū solet dici q̄ illa nō sunt p̄dictoria: sed cō-
tradictoria istius quibet homo habens equū equitat illum
est istud. aliqs homo habēs equum: nō equitat equū que
est falsa in isto casu. **C** Contra istam responsionēz arḡ sic.
& p̄suppono q̄ nihil dicat̄ habere equuz nisi ille equus sit
suus. **T**unc sic p̄dictoria istius. aliquis homo habens
equuz nō equitat equuz est istud: quibz homo habēs equū
equitat illum: sed magis p̄p̄ie illud est suū p̄dictoria: inz:
quibet homo habens equū equitat equum. igit̄ iste due
cōuertunt quilibet homo habēs equum equitat equum
& quilibet homo habens equum equitat illum qd est fal-
sus. dato. n. q̄ nullus homo equitaret equū suū: sed equū
socij sui p̄z p̄mam esse verā & secundaz falsam. **C** Ad h̄ so-
let dici q̄ p̄dictoria istius: quilibet homo habēs equū
equitat illum non est illud aliquis homo habēs equū non
equitat equum. q̄: li equum nullibi distribuit̄ sed illud est
suū p̄dictoria: aliquis homo non habens equuz equi-
tat illum. **C** Contra istam responsionē arguit̄ p̄mo p̄ban-
do q̄ non est inconueniēs terminū nullibi distribui saltim
a parte subi. **C**ertum est q̄ ista sunt p̄dictoria omne diffe-
rens ab omni homine est asin⁹. & aliquod differens ab oī
homine nō est asinus: & tamen li homine vtrubiqz stat de-
terminate vel confuse tñ. **S**imilr̄ iste contradicunt quili-
bet homo promittens denarium est sor. & aliquis homo
promittens denarium nō est sor. & tamē li denarium v̄ro-
biqz stat confuse tñ. **C** Secundo arguit̄ sic. illa nō sunt cō-
tradictoria quilibet homo habens equuz equitat illum &
aliquis homo nō habens equum equitat illum q̄: queli-
bet illarum est affirmatiua. **C**ertuz est q̄ nego illa infinite
tenetur ex quo includit̄ inter partes subi. **C** Item hec est
negatiua: nulls homo non habens equum equitat illum &

suum contradictorium est: igitur ipse est affirmativus: sed non
 videtur aliud vandum nisi illud: aliquis homo non habens equum
 equitat illum igitur illud est affirmativum. et per consequens non
 est contradictorium uniuersalis affirmatiue predicte: mirabile
 esset quod iste essent contradictorie quibus homo permittens de
 narium est animal et aliquis homo non permittens denarium est animal
 cum quilibet istarum sit vera dato quod aliqui homines permittant de
 narium et alii non. **R**espondeo igitur ad argum. negando illa esse
 contradictoria: quibus homo habens equum equitat illum: et alius
 homo habens equum non equitat illum: propter duas rationes.
Prima est: quod licet sit possibile in duobus contradictorijs eun
 dem terminum eorum nullibi distribuere a parte subiecti hoc tamen
 est inconueniens a parte predicati. Cum ergo res illa quod est per
 predicatum nullibi distribuatur eo quod in vna sua asse stat per se tamen
 et in alia determinate ideo illa non sunt contradictoria. **S**ecunda ratio
 est ista. nam ad hoc quod aliqua sint contradictoria oportet predicata im
 plicite vel explicite conuerti. Cum igitur illa predicata non sint con
 uertibilia propter aliam et aliam relationem igitur. **D**ico ergo quod
 contradictorium istius quibus homo habens equum equitat illum: est il
 lud: aliquis homo habens equum non equitat equum quem habet: et
 ratio est: quod ex quo non potest poni res illa cum non possit subde
 stare confuse distributive ratione sui antis stantis solum de
 terminate oportet ponere terminum ei equivalentem. Cum. n. dicitur
 quilibet homo habens equum equitat illum: res illa supponit confu
 se tamen sicut sua antis: ideo illa propter significat quod quilibet homo
 habens equum equitat equum quem habet. et per hoc recte datur
 contradictorium. **A**lii respondet negando istarum ois homo habens
 equum equitat illum: quod licet illam stat distributive sicut licet equum
 suum assit de per accidens tamen ratione sui determinabilis:
 ideo illa vltis asserit quod omnis homo habens equum equitat omnem
 equum quem habet: quod falsum est in hoc casu: et contradictorium eius
 est assignandum: homo habens equum non equitat illum: et singula
 res iste: iste homo habens equum equitat omnem equum quem
 habet: et iste et sic vltra. **A**d secundum argum. admissio casu nego
 illam: pater sortis est pater: et tunc ad argum. propter filij sortis est pater
 igitur propter sortis est pater. negat. et tunc ad argum. Ibi ar
 guitur ab vno conuertibili ad reliquum. de negando. **T**erminus illi
 termini non conuertuntur: propter filij et pater: licet. n. omnis propter filij
 sit pater non tamen omnis propter pater filij: quod alius est propter filie
 et non filij. **A**d huc admissio quod conuertantur non propter hoc
 sequitur illam. etiam esse bonam. quod licet illi termini conuertantur: propter
 et pater filij: illi tamen non conuertuntur: propter sortis et pater filij sor
 tis: qui termini sunt extrema principalia. **T**erminus arguendo ab in
 feriori ad suum superiorem ratione partis extreme et non totius non
 vult argum.: sicut in locutione dictum est. quod non sequitur tu es dominus
 asini. igitur tu es aliquid asini. **T**u es apparens asinus igitur
 tu es aliquis asinus. **E**x isto immediate sequitur quod arguendo
 ab vno conuertibili ad reliquum diminute ratione partis ex
 tremi. non vult. etiam: hoc est dupliciter ad plures igitur hoc est
 centuplum ad plures. et tamen dupliciter et centuplum ad vnicum
 conuertuntur: propter. n. quod omne dupliciter est centuplum et e converso: licet
 ergo ista conuertantur non tamen dupliciter ad sortem et centuplum
 ad sortem. conuertuntur. **I**tem isti termini conuertuntur ens et
 homo vel non homo. quod omne ens est homo vel non homo et e converso. et
 tamen ista etiam non vult. tu es homo vel non homo asinus igitur tu
 es ens asinus: quod arguitur diminute ab vno conuertibili ad
 reliquum. licet. n. termini predicti conuertantur: illi tamen non conuer
 tuntur: ens asinus et homo vel non homo asinus. **E**t si dicitur
 quod sequitur tu es risibilis albus igitur tu es homo albus: ista propter
 quod entia est bona et licet albus nihil impedit ad conuertibilitatem
 vel etiam igitur per idem nec licet asinus a parte etiam. negat argum.
 quod ista etiam vult hic gratia maiore vel terminorum et non de sortem.
Similiter ista etiam est bona. tu es homo vel non homo suba igitur
 tu es ens suba: et tamen propter hoc non sequitur quod prima fuerit bona.
Ad tertium concedo quod illa sunt simpliciter vera: cuiuslibet hominis asi
 nus currit. et alicuius hominis asinus non currit: tenendo re
 ctum a parte post: non tamen sunt contradictoria: quod iste terminus asi
 nus quod est pars predicati nullibi distribuatur. et tunc ad argum.: non
 requiritur quod terminus qui stat immobilis in vna in alia stet imo
 bilis. **D**ico quod terminus alius qui stat immobilis confuse distribu
 tione alius qui stat immobilis per se tamen vel determinate. primo modo
 dico quod non oportet terminum in vna mobilitari si in altera immobilis

secundo modo dico quod hoc est non oportet a parte subiecti vel superi
 declaratum est: sed illud bene requiritur a parte predicati: quia
 igitur in ista cuiuslibet hominis asinus currit: licet asinus stat immobilis
 secundo modo: et in illa alicuius hominis asinus non currit et imo
 bilis stat: ideo non sunt contradictoria sed contradictoria prime est il
 lud: alicuius hominis nullus asinus currit: et contradictorium secunde est
 illud cuiuslibet hominis ois asinus currit. quare et cetera. **D**icitur
 cebat tamen in fine illius argumeti quod suba harum non suppo
 nunt. vult. omnis chyma est: aliqua chyma non est: hoc ne
 go: unde ille terminus chyma sicut significat chymam
 et chymam significat: ita supponit per chymam et pro chyma
 supponit: et si dicitur pro qua chyma dicitur pro quacumque chyma
 que imaginatur vel intelligitur esse. **C**ontra istam responsionem
 arguitur et primo per bando illa non esse contradictoria alicuius hominis
 asinus non currit: et cuiuslibet hominis ois asinus currit. **E**t
 pono quod omnis asinus hominis currit et quod multi sint asini quo
 rum nullus sit alicuius hominis. tunc per falsitas istius: cuiuslibet
 hominis omnis asinus currit: quod sequitur: cuiuslibet hominis ois
 asinus currit: asinus siluestris est asinus assignando vnum non
 currentem non alicuius hominis igitur cuiuslibet hominis asinus
 siluestris currit. etiam est falsum igitur aliqua promissarum: non
 minus: igitur maior et etiam per a superiori distributo ad suum
 in ferius cum debito medio et quod hec sit falsa: hominis asinus
 non currit. probatur. quod sequitur hominis asinus non currit igitur asi
 nus hominis non currit. etiam est casum igitur et antecedens.
Secundo arguitur illa non esse contradictoria: cuiuslibet hominis asinus
 currit et alicuius hominis nullus asinus currit. et pono quod vnum
 asinus currens sit omnis asinus: et sit sortis et nullius
 alterius: isto posito: per prima esse falsam et secundam sim. quod se
 quitur: alicuius hominis nullus asinus currit igitur alicuius hominis vnum
 asinus non currit. per etiam a superiori distributo negative ad
 suum inferius: etiam est falsum igitur et etiam: quod consequens sit
 falsum per quod sequitur alicuius hominis brunellus non cur
 rit. igitur brunellus alicuius hominis non currit. **A**d primum re
 spondet: admittendo casum et concedo quod illa sunt contradicto
 ria. alicuius hominis asinus non currit et cuiuslibet hominis ois
 asinus currit. et nego quod illa sint simpliciter falsa: et tunc ad argum. hec
 est falsa: cuiuslibet hominis ois asinus currit. **R**espondeo
 dicendo quod dubito an velis cum toto casu quod ois homo habeat
 asinum vel quod alius habeat et alius non. primo modo concedo istam
 cuiuslibet hominis ois asinus currit: eo quod ambe ex ponentes sunt
 vere: et tunc ad argum. quo concluditur quod asinus siluestris currit
 nego etiam. quia non arguitur cum debito medio. ois. n. sume
 re in minori quod asinus ille siluestris est alicuius hominis: quod negat
 Si autem cum toto casu proponitur quod aliqui homines habeant asi
 num et alius non: nego illa: cuiuslibet hominis ois asinus currit. et
 concedo ista: alicuius hominis asinus non currit quod plures asinus
 non currit et plures est homo igitur alicuius hominis asinus non currit: da
 to quod plures non habeat asinum. et tunc ad argum.: alicuius hominis asinus
 non currit igitur asinus alicuius hominis non currit: nego etiam:
 quod in ante licet asinus est pars predicati in parte autem pars subiecti.
Et si arguitur sic. cuiuslibet hominis asinus currit igitur falsum est quod
 alicuius hominis asinus non currit: negat. etiam: sed bene sequitur
 cuiuslibet hominis asinus currit et ois homo habet asinum igitur falsum est
 quod alicuius hominis asinus non currit. hec. n. cuiuslibet hominis asi
 nus currit tantum vult. sicut ista: quod hominis asinus currit. **A**d
 2m concedo quod illa sunt contradictoria cuiuslibet hominis asinus currit
 et alicuius hominis nullus asinus currit: et ad casum admissio ipse
 nego vltimam affirmatiuam: et concedo particularem negatiuam
 et tunc ad argum.: alicuius hominis nullus asinus currit igitur alicuius ho
 minis brunellus non currit. concedo etiam et etiam. et tunc ad
 argum. vltra: alicuius hominis brunellus non currit igitur brunellus
 alicuius hominis non currit: negat. etiam: propter eam primo dictam:
 in isto casu concedo quod alicuius hominis quilibet asinus currit: quia
 sortis quibus asinus currit et sortem est homo igitur: et nego istarum: cuius
 libet hominis asinus non currit. quod ex ipsa cum vno medio
 sequitur quod sortis asinus non currit: quod est casum. **E**t si
 queritur quanta est ista: cuiuslibet hominis asinus currit tenendo a
 parte post. dico quod est uniuersalis cuius subiectum est licet hominis
 et predicatum saltem implicite est licet asinus currens. **E**t si ex
 hoc concluditur quod obliquum est extremum propter etiam: concedo con
 clusionem. **C**ontra istam propositionem concessam. vult. cuiuslibet

dominis asinus currit arguit sic. cuiuslibet hominis asinus currit. cuiuslibet hominis asinus facit in primo casu igitur asinus faciens est asinus currens per prima in primo tertie figure. et prima est falsum igitur aliquid premissarum non minor ergo maior. Secundo arguit sic. cuiuslibet hominis asinus currit et non ab eterno cuiuslibet hominis asinus currebat igitur iam incipit vel aliquid incipit cuiuslibet hominis asinus currere. prima est falsum. quia tunc sequitur illa conclusio. quod iam incipit cuiuslibet hominis asinus currere. et tamen iam non incipit cuiuslibet hominis asinus currere. probatur. et pono quod iam cuiuslibet hominis asinus currat. et immediate ante hoc fuit scilicet. huius asinus cuius nullus asinus currebat et per se immediate ante hoc quilibet asinus currebat. quo posito per conclusio. quia iam cuiuslibet hominis asinus currit. et non immediate ante hoc cuiuslibet hominis asinus currebat. ergo etc. Item est alia pars. quia iam aliquid hominis asinus currit. et immediate ante hoc cuiuslibet hominis asinus currebat. Tertio non est posse quod aliquid asinus incipiat currere. quia si sic. pono quod brunellus intendisset motum suum usque ad primum instantem in quo incipiat currere. isto posito arguit sic. brunellus non incipit currere per se nec per remotionem. quia si per remotionem. scilicet quod iam non currit. Contra immediate post hoc curret et in nulla proportione immediate post hoc velocius movebitur quam iam movetur. igitur si immediate post hoc curret et nunc currit. Item sic. aliquid currit quod movetur tardius quam iste brunellus igitur a multo fortius iste currit. ante arguit sic. assigno musca currentes vel unum tale animal parvum. et sequitur quod aliquid currit quod movetur tardius quam ille brunellus et iste non currit: vel sequitur quod musca aut aliquid tale parvum animal de sua potentia non potest currere. Item si deest alia pars. scilicet quod ille brunellus currit. sequuntur tria inconvenientia. primo quod idem currit ita tarde sicut potest currere. 2° quod ille potest currere seipsum per instantem. 3° quod ille potest intendere cursum et non remittere. Et quod illa sequuntur probatur. quia cum toto casu pono quod iste brunellus immediate post hoc remittet motum suum sicut ante hoc intendebat. et tunc sequitur prima conclusio. scilicet quod iste currit ita tarde sicut potest currere: quia si potest currere tardius sequitur quod ex quo est scilicet ante hoc potest movere sic immediate post hoc movebitur quod qua ratione immediate post hoc curret immediate ante hoc currebat. Item quod qua ratione non immediate ante hoc currebatur non immediate post hoc curret. et si sic sequitur 2^a conclusio et consequenter 3^a ex dictis. Ad hec respondet ad primum negando primam. unde in similibus in quibus premissis in obliquo existunt non oportet simpliciter maiorem extremitatem de minori predicari in conclusione: sed correspondet ad debitum modum per modum in obliquo: id est ex illis premissis sequitur quod aliquid cuius est asinus faciens est aliquid cuius asinus currit quod verum est. Vel aliter de negando primam nec est falsum in aliqua figura. quia requiritur quod medius existat in obliquo in primo in 2^a figura ponatur in recto. propterea ille falsus non verus. cuiuslibet hominis asinus currit capra est hominis igitur capra asinus currit vel capra asinus currit. sed minor de esse talis capra est homo. ita scilicet de arguit in proposito. cuiuslibet hominis asinus currit cuiuslibet hominis est asinus faciens igitur asinus faciens est asinus currens: vel asinus faciens est asinus currens. Tamen tamen quod oino vellet idem in eodem casu subici et predicari fiat tunc talis prima. cuiuslibet hominis asinus currit capra est hominis igitur aliquid cuius est capra est aliquid cuius est asinus currens: vel sic igitur huius capra huius asinus currentes. Ex hijs per quod ista prima non verus. cuiuslibet hominis asinus currit et brunellus est hominis asinus igitur brunellus currit. quia pars patet in minori implicite et explicite quod sit subiectum maioris. Sed ad concludendum recte dicatur ut prius. quod re etc. Ad secundum concedo conclusionem: quia iam incipit cuiuslibet hominis asinus currere. et tamen iam non incipit aliquid hominis asinus currere: sicut concedo quod iam incipit esse ovis quod est et tamen non incipit esse aliquid quod est: imo iam incipit deus et hoc istas esse: et tamen deus non incipit esse. Considera dico posito quod. xx. asinus sint. et quod. xix. immediate ante hoc currebant. et asinus unus iam primo currat. tunc concedo quod iam incipiunt. xx. asinus currere. et tamen non viginti incipiunt currere sed huius unus. Item concedo istam conclusionem. quod iam incipit cuiuslibet hominis asinus currere. et tamen nihil incipit currere. Et pono quod nihil incipiat currere et quod cuiuslibet hominis asinus currat. et quod nunc primo scilicet deus finat esse quod nunquam habuit aliquid asinus. isto posito per 2^a per conclusionem per casum. et per probatur. nunc cuiuslibet hominis asinus

currit et immediate ante hoc non cuiuslibet hominis asinus currebatur. igitur etc. per prima. cum maior et minor. quia immediate ante hoc scilicet unus asinus currebat. Ad tertium concedo quod posse est aliquid asinus currere vel incipere currere. et tunc ad arguendum admissio casu dico quod iste asinus incipit currere per remotionem de primum ita quod nunc non currit. et immediate post istas quod est presens curret. quia ille gradus non sufficit ad hoc quod currat sed quilibet intensior. nec est solus requirit gradus sed scilicet cum gradu requiritur dispositio membrorum cum certa applicatione eorum. deus. quia non ovis quod movetur velocius quam iste brunellus currit. quia celum velocius movetur. et sic concedo quod aliquid quod multo tardius movetur quam iste brunellus currit: sicut musca vel unum aliud parvum animal. et tamen iste brunellus non currit. et causa est. quia respectu cuiuslibet animalis ad suum cursum requiritur diversus gradus una cum debita applicatione membrorum: sic valde remissus gradus sufficit musce et intensior maior animal. per. n. quod remissio gradus motus sufficit uni puero quam uni adulto. et sic oportet capere proportionem membrorum una cum gradu motus requiritur sibi. quod etc. Ad arguendum igitur quod dicebatur. iste asinus immediate post hoc curret et in nulla proportione immediate post hoc velocius movebitur quam iam movetur igitur a pari et iam currit. negat prima. quia in una proportione immediate post hoc velocius movebitur quam iam movetur tamen immediate post hoc movetur velocius quam iam movetur in aliqua proportione. Et si queritur assignatio istius dicatur quod istius confusio non permittit.

Amplius ad principale arguit sic. aliqua propositio vera habet dictoria verum igitur duo contradictoria sunt si vera. ad bonum itellim. per prima et ante probatur. quia per propositio ovis homo est animal est vera: et habet dictoria verum. quia habet istam placentem partem et homo est animal quod est dictoria verum. Secundo arguit sic. ista sunt si vera: omnis pater pater filij est pater et aliquid pater pater filij non est pater. et ista sunt duo dictoria. igitur: ante probatur. et pono quod non sint plures homines quam scilicet. plato et cicero et sit scilicet. pater pater: plato pater ciceronis quod sit filius et non pater. isto posito per veritas huius omnis pater pater filij est pater per exponentes et per sua exclusio. et quod hec sit vera aliquid pater pater filij non est pater. probatur. plato patris filij non est pater. et plato est aliquid pater igitur per prima. ab inferiori ad superius negatio postposita cum debito medio. Tertio arguit sic. ista sunt si vera quod cuiuslibet hominis asinus currit et aliquantus homo non currit. et ista sunt duo dictoria igitur. ante probatur. et pono quod non sint plures homines quam sex duo pedalis quantitas duo bipedalis et duo tripedalis quantitas. isto posito probatur ista quantuslibet homo currit. quia aliquantus homo currit. et non est aliquantus quod tantus currit igitur. minor per. quia scilicet ovis est falsum. verus. aliquantus homo est et non tantus currit. quia si pedalis est: pedalis currit: et si bipedalis est bipedalis currit. et sic ultra: quod antea hec sit vera. aliquantus homo non currit. per quia iste non currit dimittendo unum hominem non curret et iste est aliquantus homo igitur. Ad primum respondet negando consequentiam. unde concedo quod aliqua propositio vera habet dictoria verum. et aliqua propositio falsa habet dictoria falsum: sicut ista omnis homo est asinus que falsa est et ista similiter que est pars eius. verus. ista. homo est asinus quod est dictoria falsum. quia scilicet dicitur huius non homo est asinus. Item concedo quod propositio contingens habet dictoria necesse sicut illa quilibet homo est animal que habet illud dictoria necesse sicut homo est animal. et est propositio necesse habet dictoria contingens intelligendo semper de contingenti ad utrumlibet. sicut ista: nullus deus est iste homo est: quia habet illud: iste homo est cuius subiectum est contingens. Etiam concedo quod propositio scita a te habet dictoria tibi deus: sicut illa nullus deus est rex sedet: quia habet ista rex sedet. Et propositio tibi deus habet dictoria scitum a te. sicut ista. homo est currens que est tibi deus vel suppono. et tamen habet illud dictoria scitum a te. verus. homo est. Item concedo quod duo dictoria sunt simul vera: et quod duo que convertuntur ad invicem sunt dictoria: sicut illa homo est et risibile est. Et si arguit ista sunt dictoria igitur dictoria: nego primam: sicut non sequitur: ista sunt convertibilia igitur convertuntur. certum est quod ista iste homo est: et iste asinus est sunt convertibilia. quia quilibet eorum est convertibile. et sunt dictoria: cum quilibet eorum sit unum contra

dictorum et tamen non contradicuntur: sequitur enim ista con-
tradictione igitur ad invicem contradicuntur: nec sequitur ista con-
vertuntur igitur ad invicem convertuntur: sicut nec sequitur: ista con-
vertuntur cum aliquibus igitur convertuntur. **P**rius: n. semp. asserit
quod illa inter se vel ad invicem convertuntur quod est falsum. **T**ertio
sequitur ulterius quod a. et b. sunt filia et tamen non assimilantur ut
posito quod a. et b. ad invicem sint alij filia et filia alij a se etiam
sequitur quod a. et b. assimilantur et tamen sunt dissimilia: dato quod sint
inter se filia et quodlibet eorum sit alteri dissimile. et sic patet sequi
tur. quod a. et b. sunt fratres et tamen non sunt ad invicem parentes: da-
to quod a. et b. sint unus homo et unus asinus quorum quodlibet ha-
beat fratrem. et sic de alijs infinitis est verum. **A**d secundum
arguuntur. in casu illo concedo illas omnes pro patris filij est pater:
et nego illam: alij pro patris filij non est pater: et tunc ad ar-
gumentum: pro patris filij non est pater. et pro est alij pater
igitur: nego prius: nec arguitur cum debito medio: primo quod
idem non subicitur in utraque premissarum nec confirmat. Secundo
quod subijctio conclusionis non predicat in minori: id deberet sic
argui pro patris filij non est pro patris filij est alij pater
pater igitur alij pater pro patris filij non est pater. prius bona est
sed minor est casum. **E**t iam sequitur pro patris filij non
est pater et plato est pater pro patris filij igitur: iterum prius est bo-
na: sed minor est falsa. **E**x hoc patet quod ista prius non valet. ois
pater patris filij est pater pro est pater igitur pro patris filij
est pater. quod plus subicitur in maiori quam sit predicatum in mino-
ri. **S**ed forte queritur hic utrum iste gentivus pro patris filij
possit teneri a parte predicati sicut si asinus in ista cuiuslibet ho-
minis asinus currit. dico quod non: quod rectus non regitur ab obli-
quo sicut contra: ideo rectus subsequens obliquum potest indis-
ferenter teneri tam a parte subiecti quam a parte predicati: sed obli-
quus subsequens rectum non sic potest. opus. n. quod se teneat cum
isto a quo regitur: modo certum est quod si patris filij non potest re-
gi ab illo termino pro a parte predicati sed ab illo termino pro
a parte subiecti necio regitur cum illud sit sibi propinquius. hoc est
contingit de termino restringente quod potius determinare
de sibi propinquius quam remotius ab eodem. **P**ropterea con-
cedo istam: ois pater in divinis est pro. quod si in divinis restrin-
gitur: restringit si pater a parte subiecti et non sic pro a parte predi-
cati: nisi sibi addat dicendo ois pro est pater in divinis: que fal-
sa est et simpliciter neganda. et hec procedenda: alij pro non est pa-
ter in divinis. hec vero negari de pater in divinis non est pater: et
non sequitur iste pater in divinis non est pater dimissio for. et iste
pater est pater igitur pro in divinis non est pater. causa autem qua-
re non valet. dicta est supra. **P**ro solone dicunt quidam quod
illud syncategorema quatuorlibet et quatuorlibet distribuit non
terminum expressum sed implicitum: et non pro qualibet quantita-
te sed solum pro speciebus quantitatibus. unde hec pro pro eos
quatuorlibet homo currit: subordinat in mente huic. de qualibus
specie quantitatibus homo habens aliquam quantitatibus currit: et sic si specie
quantitatibus stat confuse et distributive et si homo confuse tamen: ita simi-
liter in alia: quatuorlibet homo currit. et sicut prima est va in ca-
su superiori ita est ista: consilium dicit quod si qualislibet vel qua-
lelibet distribuit inter se pro speciebus qualitatum et terminum ex-
tra se confundit confuse tamen ut qualelibet currit significat quod
de qualibus specie qualitatum ens habens aliquam qualitatem currit.
Sed contra istam rationem arguitur sic. Syncategorema
tamen quidam distribuit pro suba solum: ut omnis nullus qui-
libet uterque quedam distribuit pro quantitate et quidam pro qua-
litate: sed distribuit pro suba solum: distribuit extrinsece et
non intrinsece. igitur ita va de signis distributivis pro quantita-
te et qualitate sicut sunt illa quatuorlibet qualislibet qualeli-
bet vel si non: de causa diversitatis. **S**ecundo hec pro est
valis apud eos quatuorlibet homo currit. igitur: ibidem subicitur terminus
categorematicus: sed non va quod alij nisi si homo igitur si homo subicitur.
et per prius stat confuse et distributive nec potest dici quod ibi sub-
icitur si specie quantitatibus cum idem non explicet aliquid tale.
Tertio sequitur quod per idem si omnis vel ois deberet distri-
buere solum pro speciebus et non individuis et sic hec esset va ois
animal fuit in archa noe. quod de qualibus specie animalis aliquid
animal fuit in archa noe quod verum est. **Q**uarto sequitur
quod quolibet istarum premissarum esset necesse quatuorlibet homo cur-
rit. igitur quatuorlibet animal currit: qualislibet homo currit. igitur

qualelibet animal currit. quod arguitur cum termino stante confuse
tamen ratione signi valis ab inferiori ad superius: sicut hic:
omnis homo est homo igitur ois homo est animal. et ex alio quod
sequitur de quolibet specie quantitatibus homo habens aliquam quantitatibus cur-
rit ergo de qualibus specie quantitatibus animal habens quantitatibus cur-
rit. **Q**uinto sequitur quod ista sunt simul vera. quatuorlibet homo
currit: quatuorlibet homo non currit: quatuorlibet homo currit
et aliquotus homo non currit: sicut ista de qualibus specie quantita-
tis homo habens aliquam quantitatibus currit. et de qualibus specie
quantitatibus homo habens aliquam quantitatibus non currit. **S**exto se-
quitur quod nulla illarum premissarum valis quatuorlibet homo currit iste
est homo et aliquotus igitur iste currit. et sic stabit illa simul
quatuorlibet homo currit iste est aliquotus homo et tamen iste non cur-
rit. et sic de alijs que non in merito auditus offendunt cum si-
ne ratione procedere videantur. **D**ico igitur alij quod in ista pro-
positione quatuorlibet homo currit. si quatuorlibet distribuit istum
terminum homo qui est subijctum pro quolibet homine habente aliquam qua-
litatem. **S**ic si qualislibet distribuit istum terminum homo pro
omni homine habente aliquam qualitatem. et et si quodlibet in
ista propositione quolibet entia sunt finita: distribuit istum ter-
minum entia quod est subijctum pro oibus entibus numeratis vel
numerabilibus. **E**t per hoc patet solutio ad arguuntur. **A**d mis-
so. n. casu concedo istam aliquotus homo non currit. et nego istam
quatuorlibet homo currit. et tunc ad arguuntur: aliquotus homo currit:
et non est aliquotus homo quin tantus currit. igitur quatuorlibet
homo currit. nego prius nec arguitur ab exponentibus ad ex-
ponitur. **S**ed illa propositio de sic exponitur aliquotus homo currit. et
nihil est aliquotus homo quin illud currit. **S**ic ista qualis-
libet homo currit: sic exponitur aliquotus homo currit et nihil est
aliquotus homo quin currit ergo. **T**ertio quolibet entia sunt fi-
nita exponitur sic. aliquotus entia sunt finita et nulla sunt aliquotus
entia quod ista sunt finita. et sic patet si alij dicat. **E**x his
patet quod sicut hec propositio est falsa quodlibet ois animal est animal:
ita et ista quodlibet qualelibet de quolibet tali scit ipsum esse ta-
le quale ipsum est: posito quod non sint nisi tres species qualita-
tis. scilicet grammatica loyca et rethorica: et sint tres homines in mu-
do. va. a. b. c. quorum quilibet sciat grammaticam loyca et re-
thoricam et quod quilibet illorum sciat qualis ipse est: et cum hoc
de quolibet alio. **I**sto posito patet falsitas istius. quod si quodlibet
qualelibet de quolibet scit ipsum esse tale quale ipsum est igitur
aliquid est qualis. prius est falsum. quod nec. a. nec. b. nec. c. Si
enim. a. esset qualelibet: tunc. a. esset ois ens habens qualitatem:
quod est falsum: quod. a. non est. b. nec. c. sed in isto casu concedo
istam: qualelibet de quolibet tali scit ipsum esse tale quale est
ipsum. quod omne ens habens qualitatem de quolibet tali scit
ipsum esse tale quale ipsum est. **E**t si queritur quod subicitur in hac
qualelibet de quolibet vel in ista qualelibet currit. dico quod si qualeli-
bet. et si concluditur quod ista non est valis. concedo quod non
est aliquid quantitatibus. **E**t si iterum inferatur: quod ista non est ex ponitur
bilis: nego prius: si. n. non sit valis explicite est tamen valis im-
plicitate. **Q**ui subijctum implicitum est si ens dictum pro omni ente
habente qualitatem: et subordinaat huic in mente qualelibet
ens currit: ubi si qualelibet est syncategorema et prius nec
erat categorema nec syncategorema: sed terminus pre-
gnans ut in pluribus locis dictum est. quare etc.

Ad principale iterum arguitur sic. ista sunt sim-
vera. a. est triplum ad. b. et
n. a. est triplum ad. b. et ista sunt duo contradictoria igitur a. n. p.
bat. et pono quod a. sit pedale et. b. sit duplum ad. a. et sit unum.
b. ois. b. et unum. a. ois. a. tunc nullum. a. est triplum ad. b. quod
omne. a. est pedale duplum ad. b. quare etc. **E**t quod a. est du-
plum ad. b. probatur. a. excedit. b. per pedale et. b. est solum
sempedale igitur. patet prius et antecedens probatur. a. excludit. b.
per duo sempedalia igitur a. excedit. b. per pedale patet con-
sequentia: quod duo sempedalia constituunt pedale: et ante-
cedens probatur: et sint. c. d. due medietates. a. pedale tunc sic. a.
excedit. b. per. c. sempedale et idem. a. excedit per. d. semp-
pedale igitur. a. excedit. b. per. c. et. d. et. c. et. d. sunt semp-
pedalia. et per consequens per duo sempedalia. **S**ecundo
arguitur sic. ista sunt simul vera: quotienscunq; fuisti parisius
totiens fuisti homo et aliquotiens fuisti parisius et non to-
tiens fuisti homo. quod aliquotiens fuisti parisius? et tunc fuisti homo etc.

p3 pna cum mino: i et maio: pbat. et p3 q tu fueris pluri
bus vicibus parisius cu3 interruptioe tps. Ito posito p3
q bec est va: quotienscuq3 fuisti parisius tu fuisti ho: quia
aliquado fuisti parisius et tunc fuisti ho et nunq3 fuisti pa
risius qn tunc fuisti ho igit. Qd aut illa sit vera aliquotiens
fuisti parisius et no toties fuisti homo: pbat. bis fuisti ho
parisius: et non bis fuisti homo igit. minor: pbat. q: si bis
fuisti igit duabus vicib3 fuisti parisius et in tpe iter medio
non fuisti ho. p3 pna iuxta significacione istu termini bis et
alioy numeraliu terminoy. **T**ertio argf sic. ista sunt fil
va ois pbenix est: et aliqua pbenix non est. et ista sunt duo
pdictoria igit anis pbat. q bec sit va p3. f. ois pbenix est.
q: aliqua pbenix est et no e aliq pbenix qn illa sit: et q bec
sit va aliqua pbenix non e pbat n^m corruptu est aliq pbe
nix est corrupta igit aliq pbenix non est. Sitr n^m genera
dam est: aliq pbenix est gnanda igit aliq pbenix non e: p3
q3 istay pna: in qrtio mo pme figure qre. **A**d bec rñ
def ad pmi negando ista. a. est triplu ad. b. et ulterius ad
misso casu nego illaz. a. excedit. b. per pedale et ista filr. a.
excedit. b. per duo semipedalia: et tuc ad pbatione. a. exce
dit. b. per. d. semipedale et a. excedit. b. per. c. semipeda
le igit. a. excedit. b. per duo semipedalia: nego arg^m: s3 bn
sequit igit per duo semipedalia. a. excedit. b. ex quo post
modu3 non sequit q p pedale. a. excedit. b. sed bn sequit
q per aliq q sunt pedale. a. excedit. b. Sitr coedo q per
c. et. d. semipedalia. a. excedit. b. no tr. a. excedit. b. per. c.
et. d. semipedalia. **A**l r pt dici pcededo ista. a. excedit. b.
per. c. et. d. semipedalia: et non seqt q. a. excedat. b. p pe
dale: q. a. excedit. b. per. c. et. d. semipedalia alternatis vi
cibus ideo deberet sic argui. a. excedit. b. per. c. semipeda
le et excedit per. d. semipedale sine comensuratione alicui
illaruz ad. b. q. a. excedit. b. per pedale. pna bona: s3 anis e
falsum: q: qñ dñ. a. excedit. b. per. c. semipedale tuc. c. co
mensurat. b. et qñ dñ. a. excedit. b. per. d. semipedale. c. co
mensurat. b. qre et. **A**d scdm nego q illa sint pdicto
ria: quotienscuq3 tu fuisti parisius totiens tu fuisti ho et ali
quotiens fuisti parisius et no totiens fuisti ho. pmo q: vna
cathe^a non pot pdictorari vni ypothetice. 2° q: dato illo
sequit q pole est duo pdictoria esse fil falsa: pbat et pono
q tu nunq3 fueris vel saltē q tu no sis parisius: isto posito
p3 quilibz istay esse falsam: pdictoria igit pme est illud ali
quotiens quoties fuisti parisius no fuisti ho: sic pdictoria
istius qd andit for. illud pfert pld no est illud: aliqd an
dit for. et illud no pfert pld: pp cam deam: sed snu pdicto
rium est illud aliqd qd andit for. no profert pld: opposita
igit hay copulativaz no debet dari per cathegoricas illas
sed per negationes ppositas eidey. Non obstantibus hys
in casu argumeti nego illaz quotienscuq3 tu fuisti parisius to
tiens fuisti ho: pro cui3 declaratioe noto q li quotienscuq3
no e termin^o cathegorie: nec sine cathegorie: s3 ter
minus pgnans icludēs iplicite pro subo terminu cathego
rematicu distributu pro tpiibus mensuratib3 actus iterru
ptos: equipollet. n. isti orationi: quotcuq3 vicibus: vbi li vi
cibus distribuit modo dicto. Idec ergo quotienscuq3 fui
sti parisius totiens fuisti ho: subordinat huc quotcuq3 vi
cibus fuisti parisius tot vicibus fuisti ho: vbi p3 distribu
tio pro iterruptoe teporis: hmoi vo tpa iportat per hmoi
aduerbia bis ter qter: sed q determinant vba rone tepo
ris significati per istu terminu quotienscuq3: nego igit il
lam quotienscuq3 fuisti parisius toties fuisti ho: et concedo
q aliquoties fuisti parisius et no toties fuisti ho: q: bis fui
sti parisius et non bis fuisti: q: duab3 vicibus fuisti parisius
et in tpe iter medio no fuisti parisius: sed non est pole q
duabus vicib3 fuisti homo et in tpe iter meo no fuisti ho:
bec igit pp3: bis fuisti ho: significat assertive q semel fui
sti ho et aliq post modu no fuisti ho: et iterum scdo fuisti
ho qd non est pole. **N**ota tr q si tale adverbium non
determinat verbu sed aliqd aliud nomen no o3 hac signi
ficacione exprimere sicut hic: bis duo fuerut qtuor: no. n.
op3 q duabus vicib3 duo fuerut qtuor: et in tpe iter meo
non fuerunt qtuor: sed b bn o3 in istis bis tu cucurristi: ter
fuisti Rome: vel sic. de aljs. **A**d 2^m ego nego illam

pnam: aliqui fuisti parisius. Et tunc fuisti ho: et nunq3 fui
sti parisius qn tunc fuisti ho igit quotienscuq3 et. sed bene
sequit igit qncunq3 fuisti parisius tuc fuisti ho: qd vey est.
S3 ad pcludedu illud pns o3 sumere pro ante aliquoties
fuisti parisius quoties fuisti ho et non aliquotiens fuisti pa
risius qn totiens fuisti homo sed maio: est falsa iuxta dea.
Ad 3^m pcedo q illa sunt pdictoria: ois pbenix est: et ali
qua pbenix no est: sed dubito an aliqua istay sit va: q: du
bito an aliqua pbenix sit: vt pat3 per pprietatez talis anis
si g^o ponit q no sit aliqua pbenix: nego illa ois pbenix est
et istam filr aliqua pbenix est. **C**ontra qd solet argui sic
omne qd fuit e: aliqua pbenix fuit ergo aliq pbenix e. Si
militer omne qd erit est aliq pbenix erit igit aliqua pbenix
est igit. **S**cdo aliqua pbenix fuit et n^a pbenix est corru
pta igit aliq pbenix est: maio: pbat: nihil est corruptu igit
n^a pbenix est corrupta: anis p3 q: si aliqd est corruptu igit
aliquid non est: qd falsum est. igit et. **T**ertio aliq pbe
nix pot ee igit aliqua pbenix potest esse pns. igitur aliqua
pbenix pot esse que est. igit aliqua pbenix est. **R**espō
def negando qualibet eay pnaruz: eo q nullibi illud qd
subicit in maio: pdicatur in mio: iplicite nec explicite: sed
mino: d3 esse talis in pma: aliqua pbenix est aliqd qd fuit
et in scda d3 esse aliq pbenix est aliqd qd erit: quaz quelib
bet patit falsitatez pcedo ergo q omne pteritum est et o3
futurum est et aliqua pbenix est pterita vel futura et tr n^a
pbenix est. **A**d scdm nego illa: n^a pbenix est corrupta et
istam filr nihil est corruptu. Ex quo non sequit q aliquid
non est q: a termino ampliatio ad eundu non ampliatur no
v3. ar^m nisi gra maē in terminis distributis vel ppōib3 sin
gularibus: sequit. n. iste ho est mortu^o igit iste ho non est
tu es interfectus igit tu no es. **A**d 3^m concedo istas p
positiones aliqua pbenix pot esse: aliqua pbenix potest ee
pns: aliqua pbenix pot esse pbenix que est. Ex qbus non
sequit q aliq pbenix est nec relin in vltia ppositione h3 re
solui in nota copulatois et pnomē relin vel demfatiu p
pter determinationē eiusdem a termino modali pcedente.
Ite pnter concedo q aliqua pbenix pot esse in istati p
fenti vel in istati qd est pns et tamen q nulla pbenix est in
istati pnti: nec in istati qd e pns: non tr pcedo q aliq pbe
nix possit ee in hoc istati qd est pns demfato itanu pnti:
sed bn aliq pbenix pot ee in hoc istati qd est pns demf
to istanti futuro: non tr sequit q tale istans sit pns: imo n^m
istans futuruz erit pns vel in pnti istanti: sic nec aliqd tale
istans erit in istati qd est: q: istans pns et istans qd est puer
tunt. **I**te nego q aliqua pbenix corrupta potest esse in
istanti qd est pns. **E**t si argi: hoc potest ee in instanti qd
est pns demfando pbenicez futurā. et hoc e corruptu vl
potest esse corruptu igit aliq pbenix corrupta potest ee in
hoc instanti: nego pna: q: me^m non debite sumit qd obe
ret ee tale bec e aliq pbenix corrupta vel potest ee aliqua
pbenix corrupta quoz qdlibz e falsuz. Non. n. e pole qd
aliqd sit pbenix corrupta cu3 hoc repugnatiā icludat: con
simili ratione nego ista aliqd gnandu potest esse pns: quia
non est pole q aliqd pns sit aliqd gnandu nec e3. qre et.
S3 forte iuz q3 qreret moduz rñdendi. dato q aliqua
pbenix esset. dico tuc q bec est va ois pbenix est. et bec e
falsa aliqua pbenix non est. Et ad arg^m nullum corruptu
est: aliqua pbenix est corrupta igit aliqua pbenix non est.
Dicunt qdam negado pnam ppter ampliacionē pexisc
tem in pmissis que in conclusionē nullatenus reperit: sed
dicunt debere concludi igit aliqua pbenix que est vel fuit
non est. Consimilr dicunt ad aliud q non sequit nullu ge
nerandum est: aliqua pbenix est generanda igit aliq pbe
nix non est sed bene sequit ergo aliqua pbenix que est vel
erit non est. **C**ontra istaz responsione arguit sic. omnis
pbenix que est et omnis pbenix que fuit est igit falsuz est
q aliqua pbenix que est vel que fuit non e. p3 pna cu3 mi
no: et maio: pbat: per exponentes: aliqua que fuit e et
non est aliqua pbenix que fuit qn ista est igit omnis pbe
nix que fuit est: p3 pna ab exponentibus ad expositaz. Itē
arguo sic magis in for^a omnis pbenix que est vel que fuit
est igitur falsam est qd aliq pbenix que est vel q fuit non

est. patet consequentia et ass. pbatur. per exponentes aliqua pbenix que est vel que fuit est et non est aliqua pbenix que est vel que fuit quoniam ista sit: igitur. p3 pna cui3 maiori et minori: sicut pponendo suum contradictorium claudens contradictionem. Et sic pot fieri vnu breue argm. aliqua pbenix que est vel fuit est igitur ois pbenix que est aial que fuit est. p3 pna ab vno quertibili ad reliquum eo quod vltis de scdo adiacente couertit cum sua indefinita vel particulari de consili adiacente: sequitur. n. so: ho est igitur omnis ho est: ho non est igitur non homo est. Consimiliter pot reprobari altera p3 allata. v3. aliqua pbenix que est vel que erit non est. Et dico igitur aliter negando quilibet ista: aliqua pbenix non est: aliqua pbenix que est vel que fuit non est: et concedo quod omnis pbenix que est vel que fuit est. Et tunc ad argm n3 corruptum est. aliqua pbenix est corrupta igitur aliqua pbenix non est: nego pnam nec est fillus in serio. q: predicatum minoris non debite supponit in ordine ad subm maioris. certum est quod in maioris corruptus non pot ampliari teneri et in minoris subm ampliari subm: ideo deberet pro minoris hec ppo sumi aliqua pbenix est aliquod corruptum: que negat tam impossibilis. Et consimiliter dicat ad aliud quod non sequitur: n3 generandum est aliqua pbenix est gñanda igitur. sed minor: d3 e3 talis aliqua pbenix est aliqd generandum que ita negatur sicut p3. Concedo igitur quod nullum corruptum est: nec aliqd generandum est. et aliqua pbenix est corrupta vel generanda. et tamen omnis pbenix est: imo que erit est: et non sequitur vt prius: omnis pbenix erit est aliqua pbenix gñanda erit igitur aliqua pbenix generanda est sicut non sequitur. omnis pbenix que fuit est aliqua pbenix et corrupta fuit igitur sed pmi debet esse minor: aliqua pbenix generanda est aliquid quod erit et secundi debet esse ista aliqua pbenix corrupta est aliquid quod fuit. quarum quilibet forma: malem patitur contradictionem. quare etc.

Contra istam ppositionem concessas. v3. ois pbenix est solet fieri tale argm. Ad hoc quod ppositio vltis affirm sit va. Cuius subm distribuit per hoc si gnatum omnis requirit quod ipm ad minus heat tria supposita in actu. sed iste terminus pbenix subiciens distribuit non h3 nisi vnicum suppositum. nec nalliter h3 plura igitur. p3 consequentia cum minoris. et maior: pbatur ante pbi in pna. pmi mi celi et mundi: dicentis quod ois et totum pmo ponimus sup tria. quare etc. Et sic negado illa maiorem cui3 falsitas sic pbatur. Cui3 indefinite correspondet vna vniuersalis non habes plura supposita qu3 indefinita ista: sed h. pbenix est: est indefinita non h3 nisi vnicum suppositum igitur sibi debet correspondere vna vniuersalis consimiliter se habes. sed non videt alia danda qu3 ista omnis pbenix est igitur. Et scdo ex qualibet indefinita de scdo adiacente sequitur sua vniuersalis subalterna. sed hec est indefinita pbenix est igitur ex ipsa sequitur aliqua vniuersalis: sed non videt alia nisi ista omnis pbenix est. igitur illa sequitur sed indefinita est va igitur et vniuersalis similitur. Et tertio arguitur sic. aliqua pbenix est et non est aliqua pbenix quoniam illa sit igitur omnis pbenix est. p3 consequentia ab exponentibus ad expo3 et antecedens est verum igitur. Et quarto tantum ens est pbenix igitur ois pbenix est ens. p3 consequentia ab exclusina ad suum vlt de terminis transpositis et exclu3 est vera igitur et vniuersalis. Et quinto hec est vera: omnis pbenix non est asinus. igitur si omnis non exigit tria supposita pro suo determinabili. p3 consequentia et antecedens similitur. q: illa omnis pbenix non est asinus couertit cum illa nulla pbenix est asinus que vera est. Et sexto ista sunt contraria omnis pbenix est nulla pbenix est sed hic si nulla non exigit tria supposita igitur nec si omnis. p3 consequentia. q: hic illa sunt signa opposita: modo opposita habent fieri circa idem: Et ultimo sequitur quod hec est falsa. omnis sol est clarissim3 lucēs. ppter defectum trinus suppositorum. et hec est falsa: aliqs sol non est clarissim3 lucēs quia propria passio negat a subo igitur duo contradictoria sunt simul falsa quod est impossibile ad bonum intellectum. Et ad auctoritatem igitur Aristoteli. s. omne et totum pmo ponit sup tria dico quod vera est. nam omne totum p3 perfectum ponit sup tria eo quod omne totum pfectum continet tria. s. pna medium et

finem. continet iterum tria. s. 3. dimensiones. v3. longitudinem latitudinem et profunditatem. Et ad aliam partem auctatis. v3. omne ponimus super tria non est intellectum quod Aristoteli. voluerit illud sine cathogoma ois semper exigere tria supposita in numero plurali: ppter hec non pot esse vera ois homines currunt dato quod si homines haberet nisi 20 supposita. op3. n. istus terminus homines habere tria supposita ideo dicit Aristoteli. quod non h3 dicat duo viri sunt omnes sed duo viri sunt duo viri. Et si contra hoc arguit adducendo argumeta pora vel quecumque alia concludendo tales vlt non habent nisi duo supposita. ex antecedente vero: semp negatur consequentia. Et si allegaretur etc. Dicat quod regula ista intelligitur in numero singulari et in numero plurali vbi terminus distribuit plura qu3 duo supposita sub se continet. hoc aut dico pro declaratione istius auctatis et non pro fundamento aliquo in hac materia tenendo nisi ad placitum. q: certe credo quod illa auctas non sit ppositio Aristoteli. sed translatio falsa. Non. n. video que falsitas sit in ista omnes boies sunt. dato quod sub3 non habeat nisi duo supposita: aut in ista duo viri sunt omnes viri certum est quod pma pot leniter concludi ex suis exponentibus et scda suo modo pbatur. Et aliter dicunt alij pro declaratione auctoritatis quod Aristoteli. voluit intelligi quod hoc signum omnis in numero plurali sicut eodem modo d3 loquendi non additur pronomini demonstratio nisi per illud pronomen demonstratiuum ad minus demonstrant 3o inditua et adducunt eodem modum loquendi. q: nunqu3 dicimus omnes isti currunt demonstratis duobus sed bene tribus vel pluribus. Sed certe hec ratio non pcedit sicut intellectum auctatis. q: in toto illo caplo pmo celi non sit loquens de pronome demonstratiuo sed solum de quod duo viri non sunt omnes vel totum sed duo viri sunt duo viri. Non. n. video quod obstat quin ista sit vera et ppta ois isti sunt: demonstratis duobus sicut ista copulatiua exponens istas. v3. isti sunt et non sunt isti quin illi sint. De his elige rationem magis gratas. pma. n. declarat textum et non scda. nullas tamen volo in hoc opere sustinere sed potius auctatem allegatam dicendo quod non est ppositio Aristoteli. sed translatio falsa sicut dictum est.

Amplius ad principale arguitur sic. ista sunt simul vera omne quod est homo est et aliqd quod est ho non est et ista sunt duo contradictoria igitur. maior: probatur. hec. n. est vera: ois quod est homo est: q: aliqd quod est homo est et nihil est quod est homo quin illud sit igitur. et quod hec sit vera aliquid quod est homo non est pbatur: aliqd quod est non est ho igitur. Similiter hoc homo non est demonstrando lapides et h est aliquid quod est igitur. Et secundo arguitur sic. ista sunt simul vera. Quicquid deus scit adhuc scit: et ista sunt duo contradictoria. igitur: p3 consequentia. cum minor et maior: probatur: et pmo quod ista quicquid deus scit adhuc scit. quia aliquid deus scit et nullus est oblitus eorum que scit igitur. aliam partem probabo. v3. aliquid deus scit quod modo non scit: q: deus scit illam tu non es et modo non scit illam. q: nunc est falsa igitur. Similiter deus scit contradictoria et iam non scit contradictoria igitur. et ex alio. quia deus scit aliquid quod iam est impossibile: quia scit illam tu non fuisti sed iam non scit aliquid impossibile: quia nihil scitur nisi verum igitur. Et tertio arguitur sic. ista sunt simul vera. quodlibet istum animalium est non homo. et aliquid istorum animalium non est non homo et ista sunt duo contradictoria igitur. p3 consequentia cum minor et maior: probatur. Et pono quod soz. et plato et cicero habeant tres asinos in comuni sic tamen quod nullus istorum habeat aliquid animal nisi aliquos illorum asinorum. Istis posito probatur illa quodlibet istum animalium est non homo nam quodlibet animal istorum est non homo igitur quodlibet istorum animalium est non homo. et per consequens quodlibet istorum animalium est non homo: quilibet consequentiarum p3. et antecedens pmo pbatur. quilibet asinus istorum est non homo: sed nihil est animal istorum nisi aliquis istorum asinorum igitur quodlibet animal istorum est non homo. Alteram partem probabo. v3. aliquid istorum anima-

Num non est non homo. nam hoc non est non homo demō-
 strando for. et hoc est aliquod animal istorum animalium cuius
 sit de numero illorum igitur patet consequentia. a resolutionibus
 ad resolutionem. Ad hoc respondet ad primam dubitando
 nunquid illa sint dictoria. s. omne quod est homo est et aliquid
 quod est homo non est. Quero. nunquid talia sint de eodem
 adiacente vel tertio. Si de secundo concedo primam et nego se-
 cundam: et tunc ad argumentum. aliquid quod est non est ho-
 mo igitur aliquid quod est homo non est: nego primam: eo quod an-
 tecedens est propositio negativa de secundo adiacente et de sub-
 dissimili. Per hoc patet quod illa consequentia non valet hoc homo
 non est: demonstrando lapidem et hoc est aliquid quod est igitur.
 quod non arguitur esse debito modo quod deberet esse tale: et hoc
 est aliquid quod est homo quod falsum est. et sic patet ratio quo-
 ad primam partem distinctionis. Si autem ponitur talia esse de
 tertio adiacente dico quod ipsa dictoria non sunt: eo quod predicatum
 nullibi distribuitur. v. g. ille terminus homo dictorius
 igitur prime est illud. aliquid quod est non homo est: et contra-
 dictorium secunde est illud omne quod est omnis homo est. qua-
 re etc. Non obstante hoc nego illam: omne quod est ho-
 mo est secundum istam partem distinctionis: quod si homo est predi-
 catum: et convertitur cum hoc impossibile omne quod est homo
 est. et tunc ad argumentum aliquid quod est homo est et nihil
 est aliquid quod est homo quin illud sit igitur: nego consequentiam:
 nec arguitur ab exponentibus ad expositum: quod opus in nega-
 tiva exposita istum terminum homo subsequitur relinquo dico
 et nihil est quod est quin illud homo est quod est falsum. Et
 secundum istam distinctionem debet consequentia dubitari aliquid
 animal non est igitur aliquid animal non est: nunquid antecedens
 sit de secundo vel de tertio adiacente. primo concedo primam et
 nego antecedens. secundo modo nego primam sed primam non de-
 bet sic distinguere: eo quod non potest esse sic de tertio adiacente:
 quod tunc sine cathegorema remaneret sub modo non est possibi-
 le. Cuius iste terminus aliquid potest subiecti vel predicari et non
 sic iste terminus aliquid: quod si aliquid est sine cathegorema et non si
 aliquid sed terminus significans. Ad secundum dico sicut supe-
 rius dicebam quod illa non sunt dictoria quicquid deus scivit
 adhuc ipse scit. et aliquid deus scivit quod non modo scit. Cuius
 quilibet illarum sit affirmativa. Sed contradictorium prime
 est illud: aliquid quod deus scivit modo non scit: contradictio-
 rium secunde est illud nihil deus scivit quod modo non scit. Ue-
 runtamen nego illam quicquid deus scivit iam scit: et con-
 cedo suum contradictorium: et tunc ad probationem aliquid
 deus scivit et nullus est oblitus eorum que scivit igitur: nego
 consequentiam. quod si aliquando sciverit. a. vel. b. propositionem
 et iam non sciat illam: non tamen sequitur quod fuerit oblitus illius:
 sicut iam tu scis istam propositionem hoc instans est et imedia-
 te post nunc non scies istam: et tamen non sequitur quod tu imedia-
 te post nunc oblitisceris illius. Sed hoc continget quod
 ipsa erit falsa postquam vera est. Ex hoc patet quod deus non scit
 quicquid credidit esse verum. sed nunquid credidit falsum: quod
 non sequitur deus credidit istam: tu non es: et ipsa est et fuit
 falsa igitur deus credidit falsum: sed bene sequitur quod falsum
 vel impossibile deus credidit: ad hoc. n. quod deus credidit
 falsum requiritur quod credidit illud pro aliquo instanti pro quo
 illud fuit falsum quod repugnat usu nature. Et non sequitur.
 deus aliquando scivit. a. propositionem et tamen non scit illam
 igitur scia dei potest potuit. vel poterit mutari in non sciam:
 vel aliqua transmutatio est in deo. Unde in deo non potest esse
 mutabilitas illa: sed quod deus aliquando scivit sic esse et tamen
 non scit sic esse hoc non est propter mutationem vel variatio-
 nem ipsius dei: sed solum creature dependentis ab eo pro-
 cedentis de generatione in habitum et contra de contrario inco-
 ntrarium et contra de contradictorio in contradictorium et con-
 tra: propterea prius in predicamentis potest quod si aliqua propositio
 fuerit vera et iam sit falsa non tamen sequitur quod aliqua transmu-
 tatio facta sit in illa propositione sed ex parte rei: Unde po-
 sita quod ista propositio for. sedet sit in mente mea: tunc for. se-
 dente est vera: et for. surgente est falsa: et tamen nulla muta-
 tio fit in ista propositione. Et si arguitur sic. deus scivit. a. pro-
 positionem et iam non scit illam igitur aliter se habet nunc quam
 prius. concedo consequentiam et consequens. Ex quo non

sequitur quod deus sit mutatus: sicut non sequitur: For. est mihi
 adextris et prius fuit a sinistris igitur ego sum mutatus: sed
 habeam me aliter quam prius. quod se habere aliter quam prius non
 dicit mutationem intrinsecam sed extrinsecam: ubi tamen
 deus se haberet aliter quam prius intrinsece bene sequeretur
 ipsum mutari: sed antecedens est impossibile. Similiter si
 tu te haberes intrinsece aliter quam prius sequitur te esse muta-
 tum sed tu te habes aliter quam prius solum extrinsece propter
 mutationem alterius. Ad metaphysicam in aliter diceret quod de
 streitas et sinistrestas sunt accidentia relativa: ideo cum for.
 est mihi dexter me habeo intrinsece aliter quam prius: et sic sum
 mutatus. quod de nouo causatur unum accidens relinquo. v. g.
 de streitas. Similiter cum for. efficitur mihi sinister iterum
 intrinsece me habeo aliter quam prius et de nouo mutatus sum
 propter aliquod accidens respectum nouiter causatum a
 for. in me. et sic propter diceret de propositione quod si ipsa est falsa:
 et prius fuit vera quod mutatio facta est in propositione propter causa-
 tionem noui accidentis vel falsitatis vel veritatis que quod in
 propositione accidentia respectiva sunt distincta ab eadem.
 Qualitercumque tamen dicatur isto modo vel alio nunquid pote-
 rit probari quod deus mutabilis sit: aut quod ipse intrinsece se ha-
 beat nunc aliter quam prius. Ex hijs patet quod deus scivit ali-
 quid quod modo non scit et tamen non est oblitus illius: quia
 non ignorat illud. quibus enim deus non sciat falsum non ta-
 men ignorat falsum: quod ignorare est non cognoscere: modo
 deus cognoscit omne falsum: omne impossibile: omne ima-
 ginabile: et omne intelligibile: imo tu cognoscis propositionem
 impossibilem: et tamen non scis ipsum. aliud. n. est nescire et aliud
 est ignorare: certum est quod non scio incomplexum pure inconti-
 plexe significans: et tamen cognosco ideam: s. n. non sciam istum
 hominem non tamen sequitur quod ignorem eundem. patet ergo quod
 deus est ita sciens sicut unquam fuit et econtra: quod iam scit totas ve-
 ritates quot unquam scivit: quia nullam veritatem definit scire
 quin statim incipiat scire suam dictorium. Unde si aliquando
 do sint plures propositiones aliquando pauciores non tamen sequitur
 propter hoc quod ipse sit minus sciens: imo semper eque sciens.
 Dato enim quod nulla propositio foret adhuc deus esset eque
 sciens sicut modo est: quia scientia dei non dependet appo-
 sitionibus sicut scientia creature. Unde si nulla propositio
 nec aliqua intentio in anima foret homo nihil nec aliquan-
 ter sciret: quod si sciret aliquanquam intelligeret aliquanquam: et non
 potest aliquanquam intelligere nisi per intentionem vel intentio-
 nes: et sic in tali casu ipse non sciret deum esse: nec se ipsum esse
 aut aliquamquam aliam veritatem: sed secus est de deo qui est
 scientia infinita que non est acquisita nec in nata. cum hoc di-
 cat imperfectionem sed est ipse deus benedictus. Sed
 contra istam responsionem arguitur sic. quod deus potuit esse sa-
 plentior quam fuit: quod pono quod antequam non fuit nec unquam erit.
 tunc deus ab eterno scivit quod antequam non erit et potuit ab eterno
 scire quod antequam erit iam potuit scire plura quam scit. patet prima et mo-
 res. pro. deus potest facere antequam fore: et si antequam erit ipse
 ab eterno scivit quod antequam erit igitur potuit ab eterno sci-
 visse quod antequam erit. Ad istud respondeo concedo quod
 deus ab eterno potuit scire quod antequam erit: sed si faceret
 antequam non fore nunquid scivisset antequam fore et econ-
 tra: ideo concedo quod ipse ab eterno scivit antequam non fore
 et potest esse quod nunquid scivit antequam non fore sed scivit
 suum oppositum. Ex hoc tamen non sequitur quod potuit scire
 plura quam scit. quod nunquid potuit scire illa duo contradictoria
 simul antequam erit et nullus antequam erit: quod etc.
 Ad tertium argumentum concedo quod ista sunt contra-
 dictoria: quodlibet istorum animalium est non homo et aliquid
 istorum animalium non est non homo: sed nego universaliter
 affirmativam: et tunc ad probationem illius: quodlibet animal isto-
 rum est non homo igitur quodlibet animalium istorum est non
 homo concedo primam et consequens quod simul cum ante-
 cedente significat quod omne animal de possessione istorum est
 non homo quod verum est in casu illo. et tunc ad aliam conse-
 quentiam: quodlibet animalium istorum est non homo igitur quodli-
 bet istorum animalium est non homo: nego primam: quod con-
 sequens significat quod omne animal de numero istorum quod falsum
 est demonstrando continue per li istorum istos tres homines.

et sic patet diversitas inter illas: quodlibet animalium istorum est non homo et quodlibet istorum animalium est non homo: in prima enim licet istorum regit ab illo termino animalium: et in secunda ab isto syncategoremate quodlibet: sic etiam est magna diversitas inter illas quodlibet animalium istorum trium est animalium istorum trium: et quodlibet istorum trium est animalium istorum trium. prima enim est vera: quia nihil est animalium istorum nisi aliquis illorum asinorum. Sed altera est falsa: quia nullus illorum trium est aliquid illorum trium. Contra istam responsionem arguitur per bandum quod quodlibet istorum est animalium istorum: quia for. istorum est animalium istorum et pro istorum est animalium istorum igitur. antecedens arguitur sic. hoc est hoc istorum igitur hoc est hoc animalium istorum. et per consequens hoc est animalium istorum quocumque illorum demerito. Secundo sic hoc est unum istorum aut igitur unum animalium istorum aut unum non animalium istorum: sed non est unum non animalium istorum quia non est unum non animalium igitur et cetera. Tertio hoc est unum animalium quod est istorum igitur hoc est unum animalium istorum. Quarto si hoc non est animalium istorum igitur hoc non est aliquid istorum: et per consequens non est unum istorum nec aliquid istorum. Quinto est falsum igitur et antecedens. Quinto ista tria animalia sunt homines igitur aliquid animalium istorum est homo: vel sequitur illa proloquutio quod aliqua animalia sunt homines quorum nullum est homo quod est absurdum: propter ista arguitur for. te concederet aliquis quod for. est animalium istorum quia for. est animalium de numero istorum trium. Contra istam responsionem arguitur sic. et pono quod hic sunt tres garziones sic quod nullus sit garzio alterius sed quod quilibet illorum sit dominus respectu alterius garzionis. ex illa responsione sequitur quod quilibet illorum est garzio illorum: qui sunt illi. a. b. c. tunc. a. est garzio illorum: quia de numero illorum est: patet consequentia secundum modum prorem arguendi. v. quod for. est animalium istorum quia for. est animalium de numero illorum. et sic sequitur consequenter quod. b. est garzio illorum. et similiter. c. et per consequens quilibet illorum est garzio illorum: quod probato propono illam: quilibet illorum est dominus minus illorum. et sequitur ipsas concedi sicut concessa est prima et tunc sequitur illa conclusio quod quilibet illorum est garzio illorum: et tamen quilibet illorum est dominus illorum quod non bene sonat. Item posito quod. a. b. c. sint amici aliquorum non tamen inter se. Tunc sequitur quod quilibet illorum est amicus illorum et quilibet illorum est inimicus illorum semper demeritis eiusdem quod est falsum. quia tunc sequitur quod isti tres sunt amici istorum et inimici eorum quod implicat contradictionem. Et sic ideo igitur aliter negando illas quilibet istorum est animalium istorum: et istam similiter for. est animalium istorum: quia hic est constructio transitiva et significat quod for. est animalium de possessione istorum: quod est falsum: et tunc ad arguitur: hoc est hoc istorum igitur hoc est hoc animalium istorum: negatur consequentia: quia in antecedente est constructio in transitiva et in consequente transitiva. Unde ista consequentia non. v. hoc est hoc istorum et hoc est animalium igitur hoc est hoc animalium istorum: sed bene sequitur quod hoc animalium est hoc istorum quod verum est. Ad secundum argumentum concedo quod hoc est unum istorum et tunc ad argumentum aut igitur unum animalium istorum aut unum non animalium istorum. dico quod hoc est unum non animalium istorum. quia hoc est unum quod non est istorum: et tunc non. v. ista consequentia. hoc est unum non animalium istorum igitur hoc est unum non animalium. nec ex opposito ad oppositum: sicut non sequitur: iste asinus est asinus non asinus for. igitur iste asinus est asinus non asinus. Ad tertium quando arguitur. hoc non est animalium istorum igitur hoc non est aliquid illorum. concedo proham et pro. ex quo non sequitur quod hoc non sit aliquid istorum vel unum istorum. est. n. magna diversitas inter licet aliquid et licet aliquid. v. genitivus regitur possessione a termino transcendente et non sic ab isto termino aliquid vel unum aut ab alio syncategoremate. Ad 4. hoc est animalium quod est istorum igitur hoc est animalium istorum: negatur consequentia. Similiter negatur quod hoc est aliquid animalium istorum: sed concedo quod hoc est aliquid istorum animalium. Ut non est credendum quod licet aliquid habeat substantivum implicitum aliud quam genitivus pluralis numeri. nec obstat quod non conveniunt in illis accessibus requisitis pro grammatica sed sufficit quod conveniant in genere sicut dicitur rosa est pulcherrimus for. Ad ultimam formam quando arguitur quod for. est animalium istorum: quia ista tria animalia sunt homines

igitur aliquid animalium istorum est homo: dicitur quod non. v. proha. et tunc ad arguitur: aliqua animalia sunt homines quorum unum est homo dico quod nullo modo sequitur ista conclusio. Et si arguitur sic. illa tria animalia sunt homines et nullus istorum est homo igitur. negatur proha pro secunda parte: quia non sequitur: nullum animalium istorum est homo ergo nullum istorum trium est homo. Item concedo quod nullum istorum est asinus et nego quod nihil istorum est asinus: imo aliquid istorum est asinus licet non aliquid istorum sit asinus: sicut concedo quod nullus istorum est asinus et tamen aliquid animalium istorum est asinus. Item concedo quod for. est aliquid illorum: et nego quod for. sit aliquid homo illorum: for. est unum illorum non tamen for. est una res illorum: et si dicitur contra concessum est supra hoc est unum illorum igitur a pari est procedendum quod hec est una res illorum. Dico quod non concedebat illa hoc est unum illorum tenendo licet unum transcendenter per terminum pervertibili cum licet aliquid. s. solum per terminum adiectivo non substantivato et syncategoremate sicut licet aliquid aliis. v. nullus et sic de aliis quibuscunque.

Amplius ad principale arguitur sic. ista proha est sic vera. ois canis currit et aliquid canis non currit. et ista sunt contradictoria igitur. patet proha cum minori: eo quod ibidem oia sunt requisiti ad contradictionem sed maior probatur: et factio ista proham ois canis currit celeste sidus est canis igitur celeste sidus currit. Ista proha non. v. fm. Ar. in primo primi elencorum stat igitur oppositum proham cum ante significando primarie ut nunc: et tunc arguitur sic. nullum celeste sidus currit et celeste sidus est canis igitur canis non currit. proha bona et anis est procedendum igitur et pro. et illud sicut est procedendum: ois canis currit quia altera pars positi igitur. Secundo arguitur sic. ista sunt simul vera: ois animalium dei sunt. et non ois animalium dei sunt. et ista sunt contradictoria igitur: patet proha cum minori et maior probatur. quod enim hec sit vera: ois animalium dei sunt. et patet: quia aliquid sunt ois apostoli dei et non plures nec pauciores quam. et. igitur. sicut isti sunt. et. et isti sunt ois animalium dei ergo et cetera. Quod autem hec sit vera. v. non ois animalium dei sunt. et. probatur. ois animalium dei sunt pauciores. et. igitur. anis probatur. aliquid sunt ois animalium pauciores. et. et nulli alij quam. et. igitur. anis arguitur sic. et. sunt ois pauciores. et. igitur aliquid sunt omnes pauciores. et. anis probatur. ois pauciores duodecim sunt aliquid aut igitur illi sunt undecim aut plures vel pauciores: non plures quam undecim sunt ois pauciores. et. quia nec duodecim nec plures duodecim sunt pauciores. et. nec et pauciores et. et. sunt ois pauciores. et. quia nulli pauciores sunt undecim relinquatur ergo quod. et. sunt ois pauciores. et. quod erat probandum. Tertio arguitur sic. ista sunt sic vera ois animalium fuit in archa noe: et aliquid animalium non fuit in archa noe: patet quia tu non fuisti in archa noe: et tu es aliquid animalium vel fuisti aliquid animalium igitur. et quod alia sit vera: ois animalium fuit in archa noe probatur. aliquid fuit ita quod ois animalium est in archa noe igitur. patet proha a simili quia bene sequitur. aliquid fuit ita quod tu es igitur tu fuisti: aliquid quando fuit ita quod for. est albus igitur for. fuit albus igitur. Ad hec respondeo ad primam dubitacionem nunquam illa sint contradictoria. s. ois canis currit et aliquid canis non currit. Et ratio est: quia iste terminus canis secundum triplices auctenticas impositionem tribus conceptibus potest subordinari: imponebat. n. primo quod subordinaret immediate vni termino mentali significati canem latrabilem imponebat secundo quod subordinaret vni termino mentali significati primo canem marinum: sed ergo istam triplicem impositionem: quero cui subordinat iste terminus canis: et si dicitur quod termino significanti sidus celeste aut canem marinum: dico quod illa est ipolis. Si autem dicitur quod subordinat termino significanti primo canem latrabilem. dico quod satis possibilis est. Et tunc si proponitur aliquid canis non currit. Quero itaque cui subordinat licet canis. Si dicitur quod termino mentali significati canem celestem vel marinum: dico tunc quod non est contradictoria talis affirmativa ex quo extrema non supponunt per eisdem. Si autem dicitur quod subordinat termino significanti canem latrabilem in vni affirmativa: dico tunc quod ipsa sunt duo contradictoria nec sunt ad invicem contradictoria: et tunc ad arguitur: ista proha non. v. fm. Ar. omnis canis currit celeste sidus est canis igitur celeste sidus currit: concedo quod non. v. nec est falsus in dario: quia predicatum minoris supponit pro alio quam subim maioris. et tunc ad arguitur stet oppositum consequentis cum ante admitto. ad arguitur quod nullum

celestes sydnus currit et celestes sydnus est canis igitur canis non currit: negatur consequentia: nec arguitur ab inferiori ad superius su- perius: quia ille terminus canis supponens solum per latrabilem non est terminus superior ad aliquem terminum sequentem canem celestem aut marinum. Et si arguitur contra hoc probando quod ista non sunt contradictoria omnis canis currit et aliquis canis non currit: quia in equivoce non dicitur contradictio. Dico quod secundum istam ultimam partem distinctionis iste terminus non est equivoce nec equivoce sumitur in partibus extremorum: quia continue unum et eadem subordinat sed bene equivoce sumitur si altera subordinat in universali et altera in particulari et isto modo in equivoce non est contradictio: imo quilibet istarum est alteri compossibilis. et sic patet quod ista stant simul: omnis canis currit aliquis canis non currit: omnis canis illuminat: aliquis canis non illuminat omnis canis natat omnis canis latrat. Dato quod nulla duo istorum subordinat alicui termino mentali subordinatur sed quodlibet illorum alteri et alteri. patet igitur quod iste terminus canis potest dici terminus equivoce et terminus univocus: terminus equivoce in quantum significat sua significata secundum unum nomen et diversas rationes atque indifferenter possunt subordinari diversis conceptibus significantibus sua significata secundum aliam et aliam rationem et potest etiam dici terminus univocus per subordinat solum unum conceptum mentali significati sua significata secundum eandem rationem: prout superius dicebatur in ista omnis canis currit. Et aliter potest dici non procedendo tamen ad extremum: quod illa sunt contradictoria sine ulteriori distinctione. scilicet omnis canis currit et aliquis canis non currit: dicendo quod iste terminus canis non subordinat illis tribus conceptibus superius nominatis sed unum terminum mentalem qui univocally importat per illos tres conceptus equivoce significans: possumus enim ita assignare unum conceptum eorum illis tribus conceptibus quibus subordinat ista vox canis eam primum representantem canem marinum celestem et latrabilem: et non magis unum quam reliquos sicut fingit et formatur terminus communis sub respectu conceptuum inferiorum: vel animalis respectu hominis et asini: ille conceptus subest sit univocus et non ille de quo fit sermo: et satis potest exemplificari de communi conceptu entis qui dividitur in conceptus subest et accidentis ad quos non se habet univocally ut patet. et tunc dico quod talis terminus communis equivoce generalis qui sic imaginatur representabit canem in generali et non oportet quod per istum semper distinguatur intelligam canem celestem vel marinum. Sicut nec per illum terminum animalis vel platonem. Et ex quo patet quod iste terminus canis non propter hoc est equivoce: quia sibi non correspondet unus conceptus cum hoc sit falsum secundum descriptionem: et sic sequitur quod non solum equivoce in voce reperitur: sed etiam in mente. si enim res possunt esse equivoce secundum Aristotem in primo predicamentorum a fortiori et in anima. Ad arguitur igitur quo probabatur illa non esse contradictoria omnis canis currit et aliquis canis non currit: quia illa contra non verum. omnis canis currit celestes sydnus est canis igitur. Dico quod consequentia formalis est: et tunc ad Aristotem dico quod sepe exprimitur non ut ita essent sed ut sentirent adscitentes ut ipse primo priorum testatur: adduxit illud solum ad ostendendum quod nisi medius terminus consimilis est in voce vel in scripto et non in significatione talis fallus peccaret per falsitatem equivoce. Et aliter dicunt alii quod illa propositio omnis canis currit vel illa canis currit aut quecumque consimilis de extremo equivoce est propositio categorica et tamen non subordinat in mente alicui propositio categorice vel hypothetice: et tamen dicunt quod illa non est propositio. ex quo non est categorica nec hypothetica: sed enunciativae plures: ex quo pluribus propositionibus subordinatur. Et prima ratio non valet: quia quilibet propositio vocalis vel scripta subordinatur unum mentali ergo illa omnis canis currit subordinat unum categorice in mente. Et secunda responsio non valet. propter eandem causam ex alio: quia sequitur ista est propositio igitur est primarie significativa veri vel falsi: aut igitur verum categoricum aut hypotheticum et quocumque dato sequitur intentus. Et tertia ratio non valet. quia ista omnis canis currit significat primarie perfecte et congrue atque quiescente verum vel falsum igitur est propositio. patet consequentia per descriptionem propositionis. Unde quod Aristoteles dixit quod ista est enunciativae

plures voluit dicere: quod illa non est propositio: aut quod illa est plures propositiones sed voluit dicere quod ista pluribus propositionibus in mente in se distinctis et in suis significatis primariis potest subordinari: sicut etiam illa album esse nigrum est possibile vocatur enunciativae vel enunciativae plures: quia pluribus propositionibus in mente potest subordinari unum. verum. de sensu composito alteri vero de sensu diviso. Et contra istam responsionem arguitur probando quod sit contra intentionem Aristoteles. volentis quod propositio equivoce non sit propositio: nam sit talis propositio equivoce. a. et arguitur sic. a. est propositio equivoce igitur. a. non significat unum de uno. contra elicitur a propositio primo et secundo per hyper. et ultra. a. non significat unum de uno igitur. a. non est propositio. patet contra per propositio primo elen. ponentes quod propositio unum de uno est simpliciter significans. Et sic. a. est propositio igitur. a. est una propositio contra per propositio primo elen. per propositio primo ponentes quod eadem est ratio propositionis et unius propositionis. aut. n. nam eadem unius solius et simpliciter rei diffinitio: ut homo et unius tamen homo. Sed contra est falsum: et contra per propositio primo. Nam si esset una propositio et interrogatio una: quia idem est propositio et interrogatio: sed contra est falsum: quia ad unam interrogationem est danda una ratio. Sed ad propositionem equivoce non est danda una ratio igitur non est propositio una: contra tamen et aliter pro utraque parte colligitur a propositio primo elen. Confirmatur. a. propositio equivoce non est oratio enunciativa igitur non est propositio una: tamen contra et aliter probatur: quia non significat unum de uno: nec constitutio una igitur non est oratio enunciativa una. tamen contra per propositio primo per hyper. Est autem una oratio enunciativa que unum de uno significat vel conjunctione una: plures autem que plura et non unum vel conjunctione. Et confirmatur iterum sic propositio equivoce non est una affirmatio nec una negatio igitur non est propositio una: contra tenet et aliter probatur. quia non significat unum de uno. Dicitur enim. Aristoteles. primo per hyper. una autem est negatio et affirmatio que unum de uno significat vel cum vel vel non vel non vel non: ut omnis homo albus est: non est omnis homo albus: nullus homo albus est: quidam est homo albus. Si album unum significat: si autem duobus unum nomen est positum ex quibus non est unum non est una affirmatio: ut si quis ponat hoc nomen tunicae homini et equo: et dicat est tunica alba: non est una affirmatio nec negatio una. Et in secundo per hyper. confirmat idem per dicens. At vero unum de pluribus vel plura de uno affirmare vel negare si non est unum ex pluribus non est affirmatio vel negatio una. Et infra sed vox quidem una affirmatio vero multe. Et ad hec omnia respondet quod propositio eadem una potest dupliciter intelligi. uno una: quia implicite vel explicite habet unionem suam principalem partium per vinculum categoricum vel hypotheticum quod est verbum substantivum aut nota distinctionis vel una. scilicet de unico significato primario potest sibi competere secundum hanc legem. primo ego voco omnes propositio equivoce propositio una. scilicet secundo non: quia sibi plura primaria significata potest considerare secundum legem eandem Et isto intelligo Aristoteles. cum dicitur orationem equivoce non esse enunciativae una sed plures. et ita non esse affirmatio nec negatio una sed plures. Et namque in quo per intellexit vocas talem vocem una voco ego propositio una et ita non est discordantia. Veniendo igitur ad principale intentum secundum primam rationem meam ille terminus canis dum est extra propositio omnia sua significata equivoce significat. Sed dum in propositio ponitur non subordinatur illis tribus conceptibus sed solum unum secundum quod conventio fuerit inter opponentes et respondentes. Sicut etiam non est possibile quod illa album esse nigrum est possibile sit simul de sensu composito et diviso: aut quod simul subordinet unum de sensu composito et unum de sensu diviso sed cuilibet istorum subordinari debet secundum quod inter disputantes plena concordia fuerit. Et ad secundum principale dico quod illa est vera omnes apostoli dei sunt duodecim. et tunc ad argumentum: omnes apostoli sunt pauciores duodecim. nego eam. et istam similiter: aliqui sunt omnes apostoli pauciores duodecim: eo quod claudunt opposita. non enim duodecim sunt omnes pauciores duodecim: quia illi non sunt pauciores et cetera. ut prius arguitur. nec etiam undecim. quia undecim non connumerando paulum non sunt undecim non connumerando Petrum et illi sunt pauciores undecim igitur nulli undecim sunt omnes pauciores duodecim. Et tunc ad argumentum. omnes pauciores duodecim sunt aliqui: distinguit istas propositiones penes sensum collectivum vel divisivum: in sensu colectivo nego

eam: qz nulli sunt omnes pauciores. 12^m. tenendo diuisione
 si omnes: concedit eadez. et si queritur qui sunt illi. dico q
 nulli sunt illi. s. omnes pauciores. 12^m. sicut demeritis qua
 tuor contradictonis contingentibus concedendum est in sen
 su diuiso q omnia copossibilia istoru sunt. et si querit que
 sunt illa. dico q nulla sunt illa: qz nulla sunt oia copossibi
 lia istoru. Similr negatur q aliqui sunt omnes apli illoz:
 qz non isti duodecim cum no sint illorum. sed illi. etia nulli
 sunt omnes duo illorum: nec omnes quatuor: illorum: nec
 omnes. 12^m. illorum: sed aliqui sunt omnes duo apli: qz illi
 12^m. et illi sunt omnes tres. omnes quatuor. omnes quoz
 apli: nunqz tamē istoruz: ideo cauendum est de illo termi
 no illorum. **C** Contra ista dicta arguit. et pmo in pbando
 istam oēs apostoli dei sunt. 12^m. nam oēs apostoli dei sunt
 vndecim et non plures ergo non sunt. 12^m. pna pz et ante
 cedens pbatur. Omnes apli dei sunt. 12^m. et vnus s vnū
 est nō plures igitur. **C** Secdo si omnes apli dei sunt. 12^m.
 igitur omnes qui sunt apli dei sunt. 12^m. sed sex sunt aposto
 li dei igit sex sunt. 12^m. consequens est falsum igit et ante
 cedens. **C** Tertio si omnes apli sunt. 12^m. igit omnes apo
 stoli dei sunt. pns est falsum cum oēs sint mortui et occisi
 pro fide sicut Petrus et Paulus et multi alij. **C** Quar
 to arguit cōtra vnum aliud dictuz. v3. q omnes apli dei
 sunt omnes duo. et per pns. 12^m. sunt duo qd est falsum.
C Quinto si. 12^m. sunt omnes duo. 12^m. sunt oēs qui sunt
 duo sed Pet. et Pau. sunt duo igit. 12^m. sunt Petrus et
 Paulus qd est falsuz. **C** Ad hoc rīdetur ad pmo negan
 do q omnes apli sunt. 12^m. et non plures. et tunc ad arg^m
 omnes apostoli dei sunt. 12^m. et vnus: cōcedo: sed vnus est
 non plures: nego: et si arg^m sic. vnus non est plures et ipse
 vnus est igit est non plures: nego pnam. qz opz addere
 in mīno: q ille vnus est aliqui qd est falsum. Si tñ tibi
 placeret posses istam pnam negare omnes apli dei sunt.
 12^m. et vnus: sed vnus est nō plures igit sunt. 12^m. et non plu
 res: sed bene sequit igit sunt. 12^m. et aliquid qd est nō plu
 res. Et quo postea non sequit q illi sunt. 12^m. et nō plures
C Ad scdm argumētū nego illaz pnam: oēs apostoli dei
 sunt. 12^m. igit omnes qui sunt apli dei sunt. 12^m. qz in pte
 opz q li oēs teneatur diuisione: ppter illud determinabile
 q sunt: sed tñ in alijs terminis cōuertit sensus cōposit^o euz
 sensu diuiso sicut hic. omnes apli dei currunt. omnes apli dei sunt sancti igitur
 omnes q sunt apli dei sunt sancti sed euz terminis nūerali
 bus non t3 arg^m. **C** Ad tertiu argumentuz dico q in illis
 omnes apostoli dei sunt. 12^m. est cōstructio sino^a vbi totū
 pro parte sumit. qre pz q quelz illaruz est vera ad istum
 intellectū. Tñ tñ opponens vellet tecuz sophisticare di
 cas q isti. 12^m. spūs qui fuerit anime. 12^m: apstorum occiso
 rum pro fide iam sunt. 12^m. apostoli dei: eo q dens dedit
 eis nomen et pūlegituz illorum qui mortui sunt p fide sua
 quozuz isti spūs anime fuerūt. Et si ex hoc pcludit q. 12^m.
 sunt apostoli dei quoz nullus mortuus aut occisus est pro
 fide xpi concedo pclusiones. **C** Ad quartū pcedo q. 12^m.
 sunt omnes duo tenendo li omnes collectivē: et istam simi
 liter omnes duo sunt omnes duo. Et vterius nō sequit
 q. 12^m. sunt aliqui duo: nec sequit omnes duo sunt omnes
 duo igit aliqui duo sunt oēs duo. qz iste terminus oēs te
 net collectivē: nec sequit omnes apostoli dei sunt omnes
 duo igitur omnes apostoli dei sunt duo: oēs apostoli dei
 sunt omnes quatuor: igit omnes apostoli dei sūt quatuor.
 nec sequit omnes apostoli dei sunt duo senarij aut qtuor
 ternarij: igitur omnes apostoli dei sūt duo aut qtuor: sicut
 non sequit isti duo sunt apostoli igit isti sunt duo deman
 do duo milia hominum. **C** Ad quintū nego pnam. 12^m.
 sunt omnes duo igitur duodecim sunt omnes qui sūt duo
 ppter hoc q in consequente tenet li omnes diuisione pro
 pter determinabile additū. **C** Et si dicitur qua ratione cō
 ceditur q. 12^m. sunt omnes duo pari ratione est conceden
 dum q. 12^m. sunt omnes duo illorum: huic dicitur q nō est
 similitudo: qz ad hoc q duodecim forent omnes duo isto
 rum requirit q forent omnes duo et q illi. 12^m. forent illo
 rum duodecim qd est manifeste impossibile: ideo non pōt

esse q aliqui illorum forent omnes duo illorum sicut patz.
 Si tamen queritur nunquid sit aliquis maximus nume
 rus apostoloruz dico q sic. exponendo superlatiuz cōpa
 ratiue certum est q quilibet numerus vnderarius est ma
 xim^o numerus omnium illorum. Nam quocūqz vndera
 rio demonstrato certum est q ille numerus est magnus il
 lorum et nullus nūerus illorum ē maior illo. Si autē su
 perlatiuz gradus positine exponi dbeat dicat q nullus ē
 maxim^o numerus omnium apostoloruz. qz nec duodena
 rius. cum nō sit numerus illorum sed illi. nec vnderarius
 qz duodecim sunt numeri vnderarij quozuz numerus al
 tero maior esse videt. **C** Ad tertiu pncipale nego illaz: oē
 animal fuit in archa noe: et tunc ad rōnem: aliquando fuit
 ita q omne animal est in archa noe igitur omne animal fuit
 in archa noe: nego pnam et ad similitudinem dico q non
 est similitudo qz in vno procedit distributiue et in reliqua
 non: imo ista cōsequencia non. v3. aliqui omne animal fuit
 in archa noe igit omne animal fuit i archa noe: pono q. a.
 instans fuit tēpore diluuij. Tunc pz psequens esse falsum
 et antecedens pbatur in. a. instati omne animal fuit in ar
 cha noe et in. a. instati nō fuit aliqd animal quin illud fuit
 in archa noe. igitur aliquādo omne animal fuit i archa noe
 igitur. et non sequit. aliquando omne animal fuit in archa
 noe igitur omne animal fuit in archa noe: arguit. n. a ter
 mino stāte determinate ad terminū confusum: sed bene
 sequitur cum termino discreto: in. a. instati omne animal
 fuit in archa noe. igit omne animal in. a. instati fuit in archa
 noe. ex quo nō sequitur q omne animal fuit in archa noe
 in. a. instati: ppter restrictionem in antecedente que in cō
 sequente nequaqs ponit. Si tamē pponitur aliqua istaz.
 aliqui fuit omne animal in archa noe. in. a. instati fuit omne
 animal in archa noe. potes tunc ipam egpollere nulli in. a.
 instati oē animal fuit in archa noe que sic d3 exponi. in. a.
 instati fuit aliqd aial in archa noe. et in. a. instati nō fuit aliqd
 animal quin ipm fuit in archa noe. Si aut volueris negat
 illā sibi tūc tales attribue exponētes. v3. in. a. instati fuit ali
 qd aial in archa noe. et n^m fuit aial qn illud in. a. instati fuit
 in archa noe. que exponēs est falsa. **C** Per hoc pz hāc pnam
 nō valere. Archa noe ptimebit oē aial in. a. instati igit archa
 noe ptimebat oē animal. anis. n. est vez per exponētes et pns
 falsum. Nota tñ q ista pna nō. v3. archa noe cōtimebat oē
 animal qd fuit in. a. instati igitur archa noe cōtimebat omne
 animal in. a. instati. Nam pono q. a. instas fuit anteqz ista
 archa fuit: et q oēs q fuerūt p. a. instati expectauerūt com
 pletam per actionē arche noe in qua oēs simul fuerunt:
 tunc sequit q archa noe ptimebat oē aial p. a. instati p casuz
 et tñ archa noe nō ptimebat oē aial in. a. instati: nec p. a. instati
 qz archa noe nō fuit p. a. instati. Ista. n. ppō significat q p
 a. instati archa noe nō ptimebat oē aial qd fuit in. a. instati qd
 est falsum in casu illo vbi tñ velles o^m pcedere nō seqt in
 cōueniēs magnū vel peccatū. **C** Et iuxta pdicta sequētur
 aliq pclusiones. pma est qz. nō est i archa noe nec fuit i ar
 cha noe. nec erit in archa noe. Et tñ aliq post hoc erit ita
 q in archa noe fuit soz. pbat et pono q soz. nō sit: nec erit
 q ipse fuit in archa plōnis que nūc pmo ē archa noe: quo
 posito sequit p^o p qualibz eius pte. **C** Et nō sequitur in
 archa noe fuit soz. igit soz. fuit in archa noe: sicut nō sequit
 albū fuit hoc ergo hoc fuit albū. Alr. n. supponit termin^o
 cōis a pte subij et alr a pte pdicati respectu verbi de pterit
 to: nec ibi arguit ab vno conuertibili ad reliquū: sed sic de
 bet conuerti in archa noe fuit soz. igit soz. fuit in archa que
 est vel que fuit noe: vel sic igit soz. in archa noe fuit: ita q
 vtrobiqz sed negatur consimilis suppositio vel ampliatio.
C Scda p^o est ista soz. incipit esse in archa noe et imediate
 post hoc instans qd est pns erit in archa noe. Et tamen
 archa noe distat ab illo per mille leucas et noe nunqz ha
 buit nec habet nisi vnā archam. probatur: et pono q
 noe sit in archa sua distans a soz. per. 1000. leucas qui soz.
 etiam sit in archa sua et q conuenissent ante hoc per ca
 ptionem q archa soz. imediate post instans quod est
 presens erit noe: et ecōtra archa noe imediate post hoc
 erit soz. Isto posito patet conclusio pro qualibet eius

particula. Tertia conclusio est ista for. incipit esse in archa noe. & tamen non incipit esse in archa que est noe: nec incipit esse in archa que fuit vel erit noe. prima pars per secundam conclusionem: & secunda probatur: quia for. nunc non est in archa que est noe: nec immediate ante hoc fuit in archa que est noe: nec immediate post hoc erit in archa que est noe. Item per tertiam partem per se: quia ista archa in qua erit for. non est noe. Tertia pars probatur: for. nunc est in archa que fuit vel erit noe: & immediate post hoc erit in archa que est vel erit noe. Item per quartam partem per se: quia ista archa non mouebitur ad for. nec for. ad illam archam. per hanc per se per secundam & tertiam conclusiones.

Quinta conclusio for. est in archa noe: & aliquis erit extra archam noe: & tamen archa noe non recedet a for. nec for. ab archa noe: probatur: & pono quod for. iam sit in archa noe & noe in archa for. & immediate post hoc archa in qua erit for. erit for. & immediate post hoc archa in qua erit noe erit noe isto posito per se pro quolibet eius membro.

Circa contradictionis

maim sequentur aliquae conclusiones & statim erit finis. Prima conclusio aliqua duo sibi inuicem contradictoria que in quolibet instanti in quo erunt: erunt contradictoria sibi inuicem contradictoria incipiunt simul esse vera: probatur & per se quod a sit ista pro deus est deus est: que significat primo quod aliquis homo currit & sit. b. hec pro deus homo est deus est: que significat primo quod nullus homo currit: quorum quibus nunc primo sit & maneat. a. & b. per totam horam futuram sic significando iuxta positum: & quod illa deus est significat primo deus est: & ista deus est significat primo deum esse. Istis positis per se per quales eius partes. Sed pro ultima probatur sic. v. g. a. & b. incipiunt simul esse vera. nam a. & b. nunc sunt simul vera: & immediate ante hoc non fuerunt simul vera item per se prima cum minoribus: que neg. a. neg. b. fuit: per casum. & maior probatur. nam a. & b. sunt quatuor vera. f. deus est homo est: deus est homo est quorum quilibet est verum cum reliquo. Secunda conclusio. a. & b. erunt duo contradictoria contradicentia inter se & quicquid erunt erunt iter se contradicentia: & tamen a. & b. incipiunt esse duo vera: probatur: & pono in casu totam conclusionem propter ultimam partem pro qua diuisio horam futuram in partes proportionales minores versus hoc istas: & quod in quibuslibet parte pari. a. erit verum & in quibuslibet parte impari erit falsum & b. contrarium in quibuslibet parte pari erit falsum & in quibuslibet parte impari erit verum. Et quod neutrum illorum iam sit. Istis positis probatur ultima pars conclusionis sic. a. incipit esse unum verum & b. incipit esse unum verum item per se. a. & b. incipiunt esse duo vera. prima pars: & alius probatur pro quibuslibet parte: & primo prima. a. nunc non est verum quia non est: & immediate post hoc erit verum. quia immediate post hoc erit aliqua pars proportionabilis par. item per se. secundam partem probatur. nam b. nunc non est verum & immediate post hoc erit verum: quia immediate post hoc erit aliqua pars impar item per se. Ex ista conclusione sequitur quod a. & b. incipiunt esse duo falsa. quia a. incipit esse falsum. & b. incipit esse falsum: quia a. incipit esse in parte impari & b. incipit esse in parte pari. Et si ex his quibus concluderet quod a. & b. incipiunt esse simul duo vera aut quod a. & b. incipiunt simul esse duo falsa: negatur conclusio: quia a. & b. nunquam erunt simul duo vera: nec simul duo falsa: non obstante quod quando cuncta erunt simul erunt. Tertia conclusio est ista aliqua sunt sibi inuicem contradictoria que nunquam erunt sibi inuicem non contradictoria: & ipsa aliquis erunt & tamen non erunt sibi inuicem non contradictoria probatur & pono quod a. & b. sunt duo adiuices contradictoria: in scripto: & quod a. designat esse per diuisionem partium quod quidem in. c. instanti incipiet esse per oppositionem earum & quod b. continue ante. c. erit & nunquam in. c. nec post. c. Istis positis per se. a. & b. sunt sibi inuicem contradictoria. probatur. quia si a. & b. erunt sibi inuicem non contradictoria item per se. a. & b. adiuices erunt. & per se simul erunt quod est casum. quia nec in. c. nec ante. c. nec post. c. quod antea a. & b. aliquis erunt patet. quia a. aliquis erit patet in. c. & b. aliquando erit. f. a. c. item per se. Ultima particula probatur sicut ultima. Si. n. a. & b. non simul erunt nunquam erunt adiuices contradictoria: que tamen. Quarta conclusio est ista: aliqua duo incipiunt

iter se contradicere que non incipiunt iter se esse contradicentia: probatur: & pono quod a. sit ista deus est nullus deus est: que nunc primo significat primarie aial esse. & quod b. sit ista: aliquis homo est nullus homo est: que nunc primo significat primarie nullum aial esse & quod a. & b. contingit an hoc fuerit. Istis positis per se. a. & b. incipiunt iter se contradicere quia a. & b. nunc iter se contradicunt: & nunquam ante hoc. vel sic. a. incipit contradicere. b. & est item per se pro quibuslibet eius parte expositorie arguendo. Quod autem a. & b. non incipiunt iter se esse contradictoria probatur. a. & b. nunc sunt contradictoria iter se & immediate ante hoc fuerunt contradictoria iter se item per se non incipiunt. prima pars cum maiori & minori probatur. quia immediate ante hoc. a. & b. fuerunt quatuor contradictoria iter se contradicentia. v. g. deus est nullus deus est: aliquis homo est nullus homo est. Et si arguitur sic. quecumque contradicunt sunt contradictoria iter se & est & quecumque erunt vel fuerunt iter se contradictoria contradicent vel contradicentur & est item per se quecumque incipiunt iter se contradicere incipiunt iter se esse contradictoria & est: negatur prima: causa autem quare. per se per conclusionem & suum casum. Quinta conclusio est ista: aliqua duo incipiunt iter se esse contradictoria & sibi inuicem conuertibilia: probatur. & pono quod a. sit ista pro deus est homo est. & b. illa for. est aial est. que iam non contradicunt sed immediate post hoc contradicent. & quod ista duo deus est for. est: iam non conuertantur & immediate post hoc conuertantur & alia sicut homo est aial est. per se. Istis positis per se. nam a. & b. nunc non sunt contradictoria & sibi inuicem conuertibilia ergo a. & b. incipiunt esse contradictoria & sibi inuicem conuertibilia. alius per se per prima parte. & per se probatur. quia a. & b. immediate post hoc contradicent per casum & erunt quatuor conuertibilia sicut per se est item per se. Ex istis per se quibus inconueniens foret aliqua duo adiuices conuertentur & adiuices contradicere. non tamen est inconueniens ipsa conuertentur & esse contradictoria: nec est inconueniens ipsa contradicere adiuices & adiuices esse conuertibilia: ut posito quod a. esset ista deus est independens est. & b. illa homo est & risibile est quare quibus alteri contradiceret. Tunc per se. a. & b. adiuices contradicunt & tamen sunt conuertibilia. f. illa quatuor. f. homo est & risibile est deus est & independens est. Altera pars etiam probatur. & pono quod a. sit ista deus est: nullus deus est. & b. illa aliquis homo est nullus homo est que adiuices conuertuntur. Tunc patet. a. & b. adiuices conuertuntur. & tamen a. & b. sunt adiuices contradictoria: quia sunt quatuor contradictoria. f. aliquis homo est nullus homo est deus est & nullus deus est. Sexta conclusio est ista. aliqua duo sunt que incipiunt inter se contradicere & incipiunt adiuicem conuertentur probatur. & pono quod a. & b. nunc primo contradicant & nunquam post hoc. sed continue conuertentur. Istis positis patet conclusio exponendo vno modo per positiones de presenti alio modo per remotionem: non obstante isto potest adhuc concedi: deo semper exponendo per remotiones de presenti ut posito quod a. & b. sint adiuices in pertinentia. & quod in quolibet parte proportionabili pari contradicant intelligendo per totam istam horam futuram diuidendo ipsam in partes proportionales minores versus hoc instans presens & in quolibet impari conuertentur. Istis positis patet quod a. & b. incipiunt inter se contradicere quia nunc non contradicunt. quia sunt impertinentia & immediate post hoc contradicent quia immediate post hoc erit aliqua pars par. patet etiam alia pars. v. g. a. & b. incipiunt conuertentur. quia iam non conuertuntur cum sint impertinentia. & immediate post hoc conuertentur. quia immediate post hoc erit aliqua pars impar item per se. Et si arguitur sic. a. & b. incipiunt contradicere & eadem incipiunt conuertentur & contradicere. negatur consequentia. quia a copulativa ad propositionem de copulato extremo determinato per aliquid precedentem: includens negationem non. v. g. consequentia. & sic per se verificatio illius conclusionis. a. & b. non conuertuntur nec iter se contradicunt: & tamen a. incipit conuertentur cum b. & eadem incipit contradicere semper eodem modo exponendo. Septima conclusio. a. nunc est impertinens ad b. nec contradictoria eiusdem nec conuertibile cum eo. & tamen a. incipit conuertentur cum b. & a. incipit contradicere b. & eadem incipit esse impertinens: probatur & assignatur ut patet horam futuram & diuisio ipsam in partes proportionales minores versus hoc instans & cum b. pono quod nec a. nec b. sit: sed quod immediate per b. vtriusque iporum erit. & quod in quibuslibet parte proportionabili pari. a. & b. adiuices

¶ dicunt: et in qualibet impari quertel: et in quolibet istanti ter/
minante talia tpa. a. et b. erunt sibi invicem impertinentia. Istud
posito p3 p3 pars p3lonis p quolibet ei mebro et 2a pbat.
Et p3 p3 parte. na. a. et b. nuc no quertunt: q: no sunt: et
immediate post hoc quertentur q: immediate post hoc erit
aliq pars ipar igi. a. et b. incipiunt querti. ¶ Secda ps pro
bat. a. et b. nuc no dicitur q: no sunt: et immediate post hoc
dicent. q: immediate post hoc erit aliq ps par igi. a. et b.
incipiunt adinvicem dicitur. ¶ Tertia ps pbat. a. et b. no sunt
ipertinentia: q: no sunt: et immediate post hoc erunt ipertinentia.
q: immediate post hoc erit aliqd istas terminans ptes par et
ptes ipares igi. a. incipit esse in ptes. b. qd erat pbatu: et
vbi hec forma arguendi no placet rnti adducas moduz p/
bandi expuluz in caplo de incipit et desinit. ¶ Ad. n. est sp ex/
pedies ita formalr pbare vbi no erigit difficultas aut so/
phistica. ¶ Et ista p3lone seqt q: aliq p3o nuc est va et i/
mediate p3o significabit p3e sic nuc significat: et imedia/
te post hoc erit ita sic ista p3marie significat et tñ imedia/
te post hoc erit falsa. p3 istud cor: dividendo vt p3o h3a futu/
ram: et q. a. sit nuc vez et sp significabit p3marie sicut nunc
significat et q ipm. a. in qlibz pte pari erit veruz et in qlibz
parte ipari erit falsuz. Istud posito patet veritas eiusdez et
multorum aliorum que sciens lector. ex ista cõclone et alijs
precedentibus poterit elicere. quare etc.

¶ De conversione capitulum.

De conversione ppo q h3 attedi penes tran/
spositionez terminoz seqt declaradu p quo no/
to q triplex reperit quersio q: qda e quers/
io simplex: qdaz p accis: et qda extra quat/
tatem sen pter qtitate. ¶ Conversionio simplex est
iplicite vel explicite traspo extremoz copu/
le manete consili qtitate et qtitate vt n3 aial est corp: igi
nullu cor: p3 est aial. ¶ Particule huius descriptiois declarã
tur dñ. n. pmo iplicite ad denotadu q ad quersione no re/
quirit traspo extremoz. q: forma amboz vel alteri carẽ
tia existit verbi gra. h3 est: sic quertit ens e h3: et tñ sibi no
est scã traspo extremoz: q: quersa p3dicatu no h3 s3 so3 i/
plicate scã est traspo extremoz: q: ista p3o de scdo adiacẽ
te est iplicite de tertio et h3 iplicite p3uz. Sillr in ista h3 est
aial et ecõverso certu est q li ecõverso quertit p3mã pte co/
pulative et tñ sibi no e traspo extremoz. q: scda ps copula/
tive no h3 extrẽa: vt pluries dñi est: sed q: h3 extrẽa ipli/
cite id iplicite scã est traspo extremoz. ¶ Dñ 2o i descriptoe
traspo extremoz ad denotaduz q vbi scã fuisse iplicite vl/
explicite traspo terminoz et no debite pp defectu no sup/
ponendi p3e. p eodẽ vel p eisdẽ no e scã quersio simplr
no igi ddo: nulls h3 est aial: no sic quertit: n3 aial est h3.
q: quersa e polis: et quertis ipolis et hoc est q: li h3 in p3
distribuit so3 p sexu masculino et in 2a pro vtroq: s3 cõ/
uertit in ista n3 aial est aliq h3 q ita polis est sicut p3ma.
¶ Contra hoc argi sic. in quersione ista no fit de subo p3uz
iplicite nec explicite igi quersio nulla. a3s pbat. q: in ista
nulls h3 est aial subicif li h3 explicite et in ista n3 aial est ali/
quis h3 p3dicat li aliq h3 explicite q no est quertibil: cu3
illo termino h3 nec sibi filis igi. pbo et q no iplicite: quia
iste termino h3 in quersa subordinat in m3te vni termino h3
significati idifferẽter vtrãq sexũ: s3 ille termino aliq h3 no
subordinat eidẽ sed vni termino so3 significati hoiez mascu/
luz igi iplicite subm querse no e idem cu3 pto quertitio.
¶ Rñdetur q no dñ idescriptoe q debeat fieri de subo
p3uz iplicite nec explicite. cu3 hoc no requit sed sufficit debi/
ta traspo extremoz iplicite vel explicite: sicut h3: h3 est ois
h3 fit tal quersio ens ois h3 e h3: et tñ no fit de pto subm
aliquo mo no. n. explicite p3: nec et iplicite: q: li ois subor/
dinat in m3te intencioni sil cu actu distribuendi et li ens ois
h3 subordinat in m3te dnab? itentioib? cu vno actu distri/
butivo: vbi tñ opponẽs vellet q oio fieret de subo p3u vl/
ẽs quertis illã sic: nulls h3 est aial: n3 aial aliq h3 e: vbi li
h3 est p3e p3uz. ¶ Tertio ponit i descriptoe extremoz
copule: q: in p3one pot eẽ diversitas de extremis. qdam
.n. sũt extrema p3patis vt tu es ita foris sic plo: li tu et li
plo noiant extrẽa positivi grad: h3 e nobilioz asino: li h3

et li asino sunt extrẽa p3patis gradus: isti sũt fortissimi ho/
minu: li isti et li bolun sunt extrẽa suplativi gradus. Item
qda sũt extrẽa note aietatis differẽtie idẽtitatis no idẽtitã/
tis. et sic de silib? vt tu dñs ab asino. Tu es aliud a capra
tu es no idẽ platonĩ. Tu es idẽ tibi ipsi. et sic de alijs. Itẽ
qda sunt extrẽa verboz adiectivoz vt for. p3asit spa3 li
for. et li spa3 sunt extrẽa isti? vbi p3asit: ego vado ad ec/
clesiã: li ego et li eccliam vocat extrẽa isti? vbi vado. Item
qda sũt extrẽa vbi substantivi: qd qdẽ vbi copula vocat: vt
tu es h3: li h3 et li tu: vocant extrẽa copule: nunc igi dico
q de talib? extremis loquor: qñ dico q in quersione sim/
plici d3 esse iplicite vel explicite debita traspo extremoz
copule: p3ea ista no vocat cõversio simplex: h3 p3asit
spa3 igi spa3 p3asit h3 for. p3mittit denariũ. igi dena/
rium p3mittit for. q: extrẽa copule nullo trasponit s3 solã
extrẽa vbi adiectivi: p3ea quersio talis et qẽcũq silis vo/
cat quersio in debita et irregularis: hec igi p3o for. per/
trasit spa3 sic quertit p3asitens spa3 est for. vbi iplicite de
subo fit p3uz et e3. et hec for. p3mittit denariũ: sic cõuertit.
igi p3mittens denariũ est for. quare. ¶ Quarto dñ in de/
scriptoe manete silis qtitate: q: vbi vnu extremũ quersio
nis eẽ affirmativũ et reliquũ negativũ quersio no dberet
vocari saltez de quersione de q hic itendim?: q: no est du/
biũ q iste quertunt: h3 est h3 et h3 no est asino? quersione
q est seqla sed no quersione q est in traspone copule extre/
morum ad intellm sepius datũ. p3ea hec p3o h3 est no as/
nus no sic quertit asino? no est h3 nec sic aliqd no asino? no
est h3: pp affirmatõez vni? et alterius negatione. ¶ Ulti/
mo dñ manete silis qtitate: ad denotadu q si quersa sue/
rit alicui? qtitatis et quertens d3 esse silis et vbi in aliq
deficeret no diceret quersio simplex. vbi gra. ista vocat
quersio simplex: n3 aial currit igi nullũ currit est aial: oẽ
risibile est h3 igi ois h3 est risibilis h3 currit igi currit
est h3: aliqd aial disputat igi aliqd disputans est aial. iste
h3 est h3 igi. h3 est iste h3. et sic de alijs infinitis. cã antez
quare h3oĩ quersiones simplices no appellant e3o quã/
titatis muta. vt p3 p singla discurreti. Est igi no q p3o/
nes quertunt simplr. Dico q q3 vlis affirmã in qua quer/
tibile de quertibili p3tur est simplr quertibilis vt ois h3 e
h3: ois h3 est risibilis: ois h3 est aial ronale. p3. n. quertit/
tur in istã ois h3 e h3. scda in istã oẽ risibile e h3. et tertia in
istã oẽ aial ronale est h3. ¶ Itẽ q3 p3o vlis negativa
de pto distributo quertit simplr sicut ista: nulls lapis e aial
quertit in istã: n3 aial est lapis: et ista ois h3 oẽ aial no est:
quertit in istã: n3 aial h3 est aut in istã: oẽ aial h3 est. Et
notãter dico de vli negativa cui? p3uz distribuitur: q: hec
ois h3 aial no est: no pot querti in istã: nullum aial est h3:
nec in istãz oẽ aial h3 no est. Supposito. n. q berta est ois
h3: p3 q3 istã esse falsã et istã eẽ verã ois h3 aial no est:
Sillr ista e va. Ois sol planeta no e: q: ois sol luna no e: et
tñ hec e falsã: nulls planeta e sol: et h3 sillr ois planeta sol no e
q: seqt ois planeta sol no e ois sol e planeta igi ois sol sol
no e: qd e falsum: q: ois sol ois sol est ex qo ois sol vn? sol
est: et vn? sol ois sol est. ¶ Itẽ nulls asino? e iste h3: no pot
querti simplr isto. v3. iste h3 no e asino? nec et sic: no iste
h3 est asino? q: mutata e qtitas. ppã quersio p accis est et
no simplex. vbi tñ velles ipaz quertere simplr dberet dice
igi n3 ens iste h3 est asino? q vlis e sic p3 cu alijs requisitis.
Alia et videlz ois h3 aial no e. sic cõuertit. aliqd aial h3
no ens q ita va e sic p3 q quersio e quersio p accis pp mu/
tatione qtitatis. ¶ Ulteri? dico q q3 p3o p3icularis idẽfĩn/
ta vel singularis affirmã vl negativa potẽs h3e quertentẽ in
silis qtitate e simplr quertibil: vt ista: h3 currit: quertitur
sic: currit e h3 cõversioe simplici. S3 vbi diceret aliqd
currit e h3: quersio p accis fo: et sic p3us dicebat. ¶ Itẽ
hec p3o h3 no e asino? quertit in illã. asino? no e h3: et hec
h3 no currit cõuertit in illã: currit h3 no e: s3 ista iste h3 e
aial: no pt querti simplr: q: si quertit sic: aial e iste h3 vel
aliqd aial e iste h3 mutata e qtitas. Si dñ sic. Istud aial
est iste homo adhuc no bene quertit: q: termini non sup/
ponunt precise pro eisdẽ et certum est q li animal in p3/
ma supposebat determinate pro omni aiali disunctive licz

non verificaretur nisi pro isto homine et in secula solum supponit discrete solum pro isto homine.

Conuersio per accens est iplicite vel explicitate debita traspo extremoz copule manente consili qilitate s mutata qilitate: oes pticule patet pter vltima p ea q sup dicta sunt. S3 vltia pticula id ponit ad ostendendu q in puerfioe p accns requirit mutatio qilitatis et vbiqz e recta puerfio cu mutatione qilitatis: ibi e puerfio p accns et isto mo pot qcuqz ppd mudi qita puerfio. h igif ois ho est anial. sic puerfio p accns igif aliqd aial est ho: vl vbi ponet indefinita ide eet. Sillr ista nlla ho currit. sic puerfio aliqd currns n e aliqs ho: vl sic aliqd currens nlla ho est: ois ho no currit. sic puerfio p accns aliqd currns ho no e. et sic vl in alijs iuxta exa p ora e d d3: q vl vbi qilitas mutat ibi est puerfio p accns: sed vbi no mutata ibi est puerfio simplex. dnm puerfio bn assignata fuerit. Ex isto seqt q ois ppd puerfio simplr pot puerfio per accns: s3 no e sic p3 de istis. iste ho est anial ois ho aliqd aial no est. S3 hoc argf illa ppd: ois ho anial no est: pot ee malo: in pmo 2 figure igf pt puerfio simplr. p3 pna q: pmo modus 2 figure est reducibil ad 2 pme p puerfioe maioris simplr et asis p3 sic arguedo: ois ho aial no est o rrsibile aial est igf o rrsibile ho no e. C r r fides negado pna3 illa: illa ppd pot ee malo: in cesare igif pot co uerti simplr et tuc ad pbatoez. dico q vey e qn tales negatiue sunt de pueto mo loquedi: ita q pdicatu distribuat. Sic no est in pposito. C Alr df q no ois negatiua ppd vltis pot esse malo: in p sece figure. q: ista pna no v3. ois ho aial no est o rrsibile aial est igf o rrsibile ho no est. vn pposito vt pus q berta eet ois ho. p3 asis ee vey sine pnte sic no seqt ois sol planeta no est: o clarissime lucis plane ta est igf o clarissime lucis: sol no est. p3. n. satis maffeste antecedens esse verum sine psequente.

Conuersio preter qilitate est iplicite vel explicitate debita traspositio extrcoz copule cui? atex extremu ta iplicite q explicitate caret qilitate loycali. et isto mo puerfioe exelafine cu suis vlib: et p pones modales adinute in sensu pposito. Ex m m ho currit. sic puerfio igf o currns est ho et e3. silr for. currere e pole: deu esse e necliu: hoiez ee asinu est ipole. Te curre re e ptinges. pma puerfio in ista pole e for. currere. et seca i ista. necliu e deu ee. 3 in ista ipole est hoiez esse asinu. Et qita in ista ptinges e te currere et e3. Sillr dico in alijs vt a esse vey e tibi du. a. ee falsuz est scitu a te. pma puerfio in ista dubiu e tibi. a. ee vey: et seca in ista scitu e a te. a. ee falsuz. et sic pnter in alijs: vbi modus in sensu pposito tenet vbi aut in sensu diuiso: dicat sic ad vna alia de inesse: sic h albu esse nigru e pole: tenedo mo3 i sehsu diuiso: puerfio sic illa albu pole est ee nigru. s. nigr pole e ee albu. et sic in alijs suo mo. C Ex isto p3 q eade ppd pot puerfio simplr p accns et extra qilitate sic. ista ois ho e rrsibilis simplr co nertit in illa o rrsibile est ho. p accns q daz rrsibile est ho extra qilitate tm rrsibile est ho. C It e seqt ex pdcis q co nertio p p pones no h3 locu imo iplicat pdictione: aliquaz ppone tale puerfio. pbat. q: si non assignet ista: ois ho est aial q puerfio in ista. o e no aial e no ho. et seqt illa puerfio igf ibi explicitate vl explicitate e debita traspo extremoz: pns est falsuz: eo q tmini no supponit paise p eisd e s3 pdictorie incoptere. C It e 2 in oi bona puerfioe ex puerfio seqt formalr puerfioe s3 in puerfioe p ppositione ex puerfio no sequit puerfioe igif talis no e assignada puerfio. p3 pna cu maior et minor pbat. bec pna no v3. ois ho e ens igif o e no ens e no ho. et bec e puerfio p p pones g o asis p3. nam asis est vey et pns falsuz. Si. n. o e no ens eet no ho. tuc o e no ens eet. et p pns aliqd eet non ens qd iplicat pdictioez. C Tertio argf ide de indefinita vl pticulari aut singlar ne gatiua. q: no seqt: ho alb? no e aial igf q daz no aial no e no ho alb?. Sillr no seqt. aliqd remisse albu no e colora tum igf aliqd no coloratu no e no remisse albu: po q ni bil in mudo sit remisse albu. S3 si aliqd sit albu q illud sit suine albu. Isto pposito asis e vey et pns falsuz. pp vitatez sui pdictioij. s. o e no coloratu e no remisse albu. C It e no

seqt anrps no e ho igf aliqs no ho no est no anrps. p3. n. asis ee vey et pns falsuz. pponedo suu pdictioij. s. o e non ho est no anrps qd est maifeste vey. vt p3 p exponetes. Contra hoc argf p auctate Petri hyspan. po natis conuersione p p pone in nuro alia ru ddo seci simplr. puerfio ena p acci. asio p h sic fit puerfio tota. C Secdo bec ppd ho no disputat non pot puerfio simplr: p accns: nec extra qilitate p3. et q no simplr nec p accns pbat. si sic. puerfio altero illoz modoz. aliqd dispu tans no est ho vel indefinite simplr. s. disputas no e ho. sed hoc no pot ee. pbat. et pono q o e disputans sit for. et plo fit no disputas. Isto pposito p3 ista ee vera ho no disputat p plone et qualy istaz ee falsaz: disputas no est ho vel ali qd disputas no est ho. q: suu pdictioij est falsum. v3. o e disputas e ho. q: o e disputas est for. p casuz. C Ad p m r n deo q si petrus hyspan? vel qcuqz ali? posuit istu modu puerfiois de hoc no est cura. q: nlls tenedus e in eo q fal sum asserit aut pdictioij vel pot e crededu q ipe no di xerit talia asseritue s3 qsi p modu exepi sic mlioties ptinge bar. C Ad 2 m dico q ista ho no disputat no puerfio sic: di sputas no e ho s3 simplr sic. disputas ho no e: et per accns sic: aliqd disputas ho no est q va est sic alia. Et si pcludit q tuc in puerfioib? no requit q tmini supponat eode mo pcedo pcone. insup est no nungd a puerfio ad puerfioez sit bonu argm et e3 dico igf q in puerfioe simplici vel ex tra qilitate ex quolibz extremoz conuersione seqt aliud ita q a puerfio ad puerfioe est bonu argm et e3. Seqt. n. nul lus ho currit. igif n currns est aliqs ho et e3. silr aliqs ho disputat igif aliqd disputas est aliqs ho et e3. C It e seqt in puerfioe pter qilitate: tm ho currit igf o e currns est ho et e3 hoiem ee asinu est falsuz igf falsuz est hoiez ee asinu et e conuerso. S3 in puerfioe p accns ex pmo ex seqt 2 m et no e3: sequit. n. o e aial est ho igf ho est aial. et tm no seq tur: ho est aial igif o e anial e ho: asis. n. e necliu et pns im pole. C Tertiu q3 ppd puerfiois p accns et simplr isert puerfioe et e3. sequit. n. aial disputat igif aliqd disputas est aial et e conuerso. et seqt ho no currit. igf aliqd currens ho no est: et e3. Pter ea q dea sunt in puerfioe simplici: et p accns adhuc ho aliu mo3 dicedi: que pus recitatu vlti mo substitui. v3. q in puerfioe simplr dea no exigif pma nentia p illis qilitatis vel p illis qilitatis et supponis tmino3 In conuersione aut p accns requit muta supponis tmino3 in puerfioe et in puerfioe vn substituedo coez diffone puer fiois. v3. q e traspo extremoz subi in ptuz et e3. p3 q iste pcessus ois ho e aial igif o e aial est ho e puerfio. et no pre ter qilitate q ambe sunt vles: nec simplr: q: vna est va et alia falsa igif p accns. ex quo p3 q in puerfioe p accns no requit muta qilitatis sicut nec in puerfioe simplici existe tia talis. Ista via igif substituedo sit puerfiois simplici dif finitio bec: conuersio simplex est iplicite vl explicitate qilitati ua extremoz suppo p illi supponctiu consili q qilitate fuata et sic puerfioe vltis indefinita singularis et pticularis affirma tiue et negatiue. Ex m pmi: ois ho o e aial est igf o e aial ois ho est. et e3 n aial e lapis igif nlls lapis est aial. Ex m scdi vt ho currit aliqd currns est ho: ho no currit. n currns est omnis homo aut sic nullu currens omnis ho est. ita q termini semper cofimiliter supponat referedo li cofimi liter tam ad modu q ad supposita. Ex m pluz tertij aliqs homo currit aliqd currens est aliqs ho: vel indefinite cur rens omnis homo est. Ex m pluz quarti iste homo no est lapis nullus lapis est iste homo et e contra. ita q no sit cura de mutatione qatitatis dnm modo termini eodem modo aut pro eodem aut pro eisd e3 paise supponant. C Conuersione per accidens est implicitate vel explicitate qatitativa tras positio extremoz cofimili qatitate seruata no cofimil liter supponentuz. et sic etiaz conuertunt omnia genera ea thegonicarum aliculus qatitatis: vt omnis homo est rrsi bilis. ergo omne rrsibile est homo: nullus lapis est ho igif ho non est lapis et e contra. aial no est ho igif ho aial no est: vel igif homo no est anial. iste ho non est asinus igif asin non est iste homo. C In oibus pdictis. p3 q tmini no sup ponit eode mo in puerfioe et in puerfioe. Item no q in

in illam aliquis hō est ita forte sicut aliqd aīal: qz tunc conuerfa esset vā: & conuertens falsa: sed pūertit in illam. ens ita forte sicut aliqd hō es tu vī in illā ita forte sicut aliqd hō es tu. & ista cōsistit cōuertit aliqd aīal est ita forte sic aliqd hō in illā ita forte sicut aliqd homo est aliqd aīal: vī in illā ens ita forte sicut aliqd hō est aīal: idē dico in cōparatio vī in platino gradu. hec. n. sor. est fortior: hoīe: cōuertit in illam fortior: hoīe est sor. etiam hec. isti sunt sapientissimi hominū: conuertit in illā sapientissimi hominū sunt isti. & ita generalr de oībus alijs tam in nūero plālī affirmatiue & negatiue. **Ad 3^m** ppōnez. s. ad videndū requiritur oculus dico qz nō conuertit sic. oculus requirit ad videndū: qz tūc conuerfa esset vā & pūertēs falsa: nec ē sic conuertit: ali quid qd requirit ad videndū est oculus. pmo qz li oculus ē vī obiqz pars p̄dicatī. scdo qz nībil requirit ad videndū dato qz omne aīal videns hēat duos oculos: sed conuertitur in istā aliquid ad qd requirit oculus est vīo vī vīdere vī in illam ens quod requirit oculum est videns: vī in istam: ens a quo requirit oclū ad videndū est aliqd: ita qz circa istam vltimā dicas qz in p̄posito: ad videndū requiritur oclū nō hz subm sed li ad videndū t3 se a parte p̄dicatī: & simplicite subicif terminus transcēdēs: sicut hic p̄mittitur denarius: in qua simplicite subicif li ab aliquo ideo sic conuertit ens a quo p̄mittitur denarius est aliquid. Con similit̄ dico ad istā adegrandū requiritur equus: q̄ cōuertitur in illā aliquid ad qd requiritur equus est equitare vel in illam ens a quo requiritur equus ad egtrandū est aliquid. eodem modo dico ad alias cōsimiles. v3. ad audiendū requiritur auris: ad currendū requiritur pes.

Amplius dubitat de conuersione istay p̄positio num tedet aīam vite mee. nō omnis homo nō currit: cuiuslibz hoīs asinus currit. **Ad p̄mam** dico qz conuertit aliquid qd tedz vite mee est aīa sumendo aliquid in accō casu: & rō est: qz cum dico tedz aīam meam vite: subm est li aīam: ideo postea fit p̄dicatum: vī pōt conuertit in istā per resolutionem p̄me. s. aliqd qd per resum est vite mee est aīa: sed si dicere3 vite mee tedz aīam: debet in illā conuertit aliquid cuius tedz aīam meaz est vita mea. hoc idem dico de ista: petri interest legere qz conuertitur in istam aliquid cui? interest legere est petrus & de alijs cōsimilibus. **Ad scdam** nō omnis hō nō currit dico qz conuertit in istam: aliqd currens est hō. qz eq̄ pollet in mente isti: homo currit que sic conuertit. Et vī dico in alijs in qbus tales negationes sunt qz conuertunt sicut sue equalētes. s. b. n. nō nlls homo currit cōuertit in illam aliqd currens est aliqd homo: & b nō nlls homo nō currit conuertit in illam aliqd currens aliqd homo non est. & illa nō aliquis hō nō currit conuertitur in illā de per accidens aliqd currens est aliqd hō. **Cōsimilit̄** dico imo dālibus vnde hec nō necesse sor. nō currere pūertit in illā sor. currere est possibile: non pole est sor. non currere conuertitur in illā sor. currere est necesse. & sic de alijs: non tñ obstat quin h possunt conuertit in p̄p̄is terminis vī negationibus. p̄ma. n. sic conuertit: sor. non currere est non necesse: & scda sic conuertit sor. non currere est non possibile.

Ad tertiā cuiuslibz hoīs asinus currit. dico qz li asin? pōt esse pars subī vī pars p̄dicatī. pmo sic pūertit asinus currens est hoīs: vī sic ens cuius est asin? currens est hō. Itēz cuiuslibz hoīs oīs asinus currit sic conuertitur ens cuius omnis asinus currit est homo: eodē modo est dicendū in alijs casibus: vt cuiuslibz hominī cōcludit: cōuertit sic: ens cui concludit est hō. oēm equum oīs homo hz: conuertit sic: ens qd oīs hō hz est equus: ab oī hoīe oīs hō differt. pūertit in illā ens a quo oīs hō dft est hō. & sic vniūso: mīf dicat tā in nūero plālī qz singlari tā affirmatiue qz negatiue.

Amplius dubitat de pūersione talis p̄pōnū nībil est aīal qn illud currat: non tot qn plā sunt finita: & infinita sunt finita. **Ad p̄mū** dico qz habet conuertit simplr: nullū aīal qd nō currit est aliqd: & ista ē sic conuertit nō est aīal quin illud currit: in illā nullū aīal qd non currit est ens. & hoc supposito qz li animal te neat se a parte p̄dicatī in cōuerfa: qz vbi esset subm cōuer-

teret in illāz nībil qd non currit est aīal. **Ad scdam** v3. non tot quin plā sunt finita. dico qz conuertit in istā simplr: nulla finita sunt tot qbus non sint plā. **Ad tertiā**. n. in finita sunt finita. dico qz conuertit per accidens: in illā finita sunt aliquot entia: vī in illam finita sunt a liqbus finitis plā. Et rō est: qz illa infinita sunt finita non est alicuius q̄tītatis explicite: sed implicite vī subordinata huic qbuscunqz finitis plā sunt finita: que pūertit in p̄dicatam: vī salte3 entia qbus plā sunt finita sunt finita: modo consili conuertit illa: ab eterno fuit hō in illam p̄teritus hō est vī fuit aliquādo. Semper erit instās aliqd instās est vī erit aliquo tēpore. Item totus sor. est aliquid hoīs: nō pūertitur in illam aliquid hominis est totus sor. sed in illāz aliquid hominis est pars integralis sor.

Amplius dubitatur de conuersione talium p̄positionum quotiescūqz fuisti p̄suis totiens fuisti homo: qualelibet currit qdlibet est quilibet. **Ad p̄mā** dico qz conuertitur in illā hō es vī fuisti tu totiens quotiens fuisti parifus. Et hoc per accidēs: sed extra quātitatē p̄ponam sibi notā exclusiōis: modo consili conuertitur illa: qualicūqz deus agit ad intra talr agit ad extra: in illam. s. agens ad extra est deus talr qualr agit ad intra. **Item** omnimō quo sor. currit plō disputat: conuertit in illāz disputans est plō mō quo sor. currit. & sic de alijs. **Ad scdam**. v3. qualelibet currit. dico qz conuertitur in illā de per accēs aliqd currens est aliqd: s3 extra q̄tītate pūertitur in illā tñ currens ē aliqd. **Cōsilit̄** pūertitur in la qualis hō homo currit in illam. v3. currens est aliqualis homo. **Item** quodlibet qualelibet de quolibz tali scit ipz esse tale quale ipm est: pūertitur in illam aliqd qd de quo libet tali scit ipm esse tale quale ipz est est aliqd qualelibz. **Item** quātaly hō currit. conuertitur in illam aliqd currens est aliquātus hō: quātulybet hō disputat: cōuertitur in istam disputās est aliquātus hō: q̄tūlybet animal comedit pūertitur in illam comedens est aliquātū aīal. **Ad tertiā** dico qz pūertitur in illam: ens qdlibet est aliqd: sic illa omnis homo ē oīs homo: pūertitur in illā ens oīs hō est homo: & illa: vterqz istay est vterqz istarum: conuertitur in illam ens vterqz isto: v3 est alter isto. **Item** nībil est nībil. silit̄ sic pūertitur: nullū ens nīl est aliqd. & per accidens sic. ens nībil nō est aliqd: sicut etiā illa: nīllā chy^a ē nūllā chy^a: similit̄ pūertitur in illam. nīllm ens nīllā chymera est chy^a. & per accidēs cōuertitur in illāz aliqd ens nīllā chymera non est chymera.

Amplius dubitatur de pūersione istay albus fuit sor. nigrum erit plō: chy^a intelligitur. **Ad p̄mā** dico qz illud verbū fuit pōt esse verbum mediātū vī imediātū si est verbū imediātū conuertitur in illam sor. aliqd albū fuit: & nō in illam sor. fuit ali quod albū: qz casu posito conuerfa esset vā & conuertens falsa: op3. n. cōsilem terminū stare eque ample vī obiqz tam in pūerfa qz in conuertente. Si aut li fuit est verbum mediātū non conuertitur illa p̄positio in illāz p̄terit? sor. est albus nec in illam p̄teritus sor. fuit albus: qz casu posito conuerfa esset vera sine conuertente: sed in illam p̄teritus sor. est vel fuit albus: & ratio est. qz in illa album fuit sor. supponit li album ampliatiue pro albo quod est vī qd fuit. & sic debet supponere in conuertente: modo si diceretur p̄teritus sor. est aliquod album: li album nō supponeret nisi p̄ eo qd est. & si diceretur p̄teritus sor. fuit ali quod album li album nō supponeret nisi pro eo quod fuit op3 qz supponat pro eo quod est vel fuit dicendo p̄teritus sor. est vel fuit aliquod album. **Eodem** modo dico negatiuam conuertit. nulla virgo fuit corrupta: conuertitur in illam nīllā corrupta virgo fuit vī in illam nīllā p̄terita corrupta est vī fuit virgo: hec tamen est falsa nīllā virgo fuit corrupta: quia hoc fuit corruptūz demonstrando vnam que fuit virgo ante mille annos & hec est vel fuit virgo igitur. **Cōsimilit̄** est dicendum in participijs de p̄terito: vt homo est mortuus: conuertitur in illam ali quod mortuus est vel fuit homo ita qz li homo flet eque ample vī obique. **Item** candela lucens est extincta

conuertitur in illam aliquod extinctum est vel fuit candela lucens. Ad secundam v3. nigrum erit pl0. dico qd conuertit in illam pl0 aliqd nigrum erit: aut in illam futurus pl0 est vel erit aliquod nigrum: et consilr dico in negatiuis vt nulla virgo erit corrupta conuertit in illa nlla futura virgo est vt erit corrupta que ita falsa est sicut conuersa: similr nlls senex erit puer conuertit in illam: nlls futurus puer est vel erit senex que est iteru falsa vt alia. Item seruandus est silis modus in participijs futuri temporis vt ante xps est generandus: conuertit. n. sic aliquod generandus e vt erit antexps. a. instas est futurus: aliquod futurus est vt erit. a. instas. et sic de alijs quibuscunq. Ad tertiaz dico qd talis ppositio: chymera intellr: non est pprie conuertibil. non. n. conuertit sic aliquod intellectus est. erit. fuit vt pot esse chymera: q: si sic tunc in conuersione simplici staret conuersam ee veram et conuertentem falsam vt posito qd chymera itelligat solum incomplexum. nec etiam sic conuertit ab aliquo est vel est intelligibile esse chymera: quia tunc staret in conuersione simplici conuersa esse falsam et conuertentem veram: vt posito qd nlla chymera tam itelligat p3 conuersam esse falsam et qd conuertens sit va p3. q: aliqd pot intelligi esse chy. Ad elius est igit dicere qd tal no est conuertibil: imo vlr nlla talis de verbo ampliativo an et post ta ad posse esse qd non ad posse esse. sic sunt tales: chymeram significat iste terminus chy: pro antexps supponit antexps. et sic de alijs. vbi tamen opponens velit oio conuersiones istarum dicas qd non possunt conuerti nisi conuersione indebita et irregulari. hec. n. chymera itellr conuertitur in illam ab aliquo chy: intellr vbi li chymera tenet se a parte pdicati silr chymera significat ille terminus chymera conuertit in illam ille terminus chy: chymera significat et tertia. s. pro antexps supponit iste terminus antexps conuertitur in illam li antexps pro antexps supponit. qre et. Ex his igitur pot satis leuiter ostendi qd non quilibet cathedra ppositio conuertibil est conuersione que est traspositio terminorum. mltas. n. ppositionibus conuersiones attribui que in rei veritate conuerti no debent sed solum hoc fieri. ppter quorundam opponentiu clamantiu impetuositatem qui magis verbo qd facto opponere nitunt.

Postq dictum est de cathedra ppositio nibus nunc de ypotheticis est sollicite tractanduz vt sophismatu difficultates clareant vitati. In qua ma circa ipsaru spes diuersi diuersimode sentiunt. quida. n. quinq. spes ponunt ypotheticaruz quida. sex: alij. 7. alij. 10. alij. 14. et sic vltra sed obmissis his. dico qd tres et no plures ypotheticaruz sunt species no coincidentes in significando. v3. copulatiua: disiunctiua: et conditioalis sub qua equalenter locat ronalis. Ita. n. video qd temporalis local et calis sint ypothetice: quin et alie quas formant et constitunt alie note aduerbiales et coniuictie. et sic similitudinarie erit ypothetica: vt scripsi sicut tibi placuit. Adichael respondet sicut eum doceo. Silr comparatiua vt tam bonus est for. qd bonus est pla. for. est magis albus qd pl0 est albus Item relatiua vt video hoiem talem quales tu vides for. est homo q est anial. Silr inhibitiua vt for. circumspicit se ne sibi concludat. Item electiua vt potius est concedere te male respondere qd concedere malis inconueniens. Silr subiunctiua vt ego feci qd bene respondisti. Silr explectiua vt lz mouearis non curris. et sic distribuendo per alias notas posset formari nimis ypotheticaruz numerus specificus inconueniens et utilis paz. Sanius est igit sateri qd iste tres superius nominate constitunt species ypotheticarum: alie autem quecunq assignent pro cathedra debent sustineri ipsis dando extrema et qualr fin modum superius declaratum: qditatez vo no: nisi huiusmodi note pponum petant pncipuz. Un bec ppositio. qn for. currit pl0 disputat est temporalis affirmatiua: q: verbu pncipale affirmat cuius subm est illud totu qn for. currit et li pl0 tenet se a parte pdicati sed nullius qditatez est q: subz ei? nec est terminus cathedrae: nec sine cathedrae: nec ipius pmo terminus est potes qditatez ppositionem. Et

notater dico q: lz subm istius ppositiois homo qui est albus currit subm non sit terminus cathedrae: nec sine cathedrae: sed terminus pregnans in pncipiu etusde subz qd est pars eius pot qd tare pponere. et sic rone ipse redditur ppositio quata: s in teporalis assignata nota temporis que est pars subz et pmo terminus ipius no potest quantitate ppositionem: imo potius ipedit: sicut dictiones exclusiue exceptiue et reduplicatiue de qb actiu e. Et dec vero for. currit. qn pl0 currit: est quata q: subicif li for. sine impedimento conferens ppositioni qditatez: pdicatu vero implicitu est li currens qn pl0 currit. Et eode modo dicat de alijs supra dictis ppositionibus: ita qd hec vbi for. currit pl0 disputat est aliqua affirmatiua nullius qditatez cuius subm est li vbi for. currit. Et silr q: tu curris tu moueris nullius qditatez est q: subm est li q: tu curris: Et itez qd bonus est for. tam bonus est pl0. Sicut for. currit pl0 currit. lz tu studeas tu curris. nulla istarum est alius qditatez. ppter cam dictam et cullibet assignat subz vt pus. Sed iste bene sunt alicuius qditatez: tu curris vbi pl0 disputat. For. est ita albus sic alius ho est albus: ho est ita fortis qd fortis est equus. et sic de alijs vt pus.

Sed contradicta

arguit. q: ex his sequitur iste conclusio. Prima est qn quilibet homo infinite velociter currit nullum anial mouet. p3 posito qd nulluz anial moueatur tunc ista est cathedrae et negatiua per dicta: igit vera. p3 qia q: suum contradictoriu est falsum. v3. qn quilibet homo infinite velociter currit aliquod anial mouet. cu hoc repugnat casui. Secundo suum conuertibile est veru. v3. in aliquo instanti in quo quilibet homo infinite velociter currit nullum anial mouet igit ipsa est vera anis p3. q: suum contradictoriu est contra casuz. v3. in quolibet instanti in quo quilibet homo infinite velociter currit aliqd anial mouet. Secda conclusio est ista dñ aliquis homo disputat nullus homo pot loqui p3 supposito qd nullus homo disputat: tum q: est negatiua cuius subm pro nullo supponit ideo est vera. Tertia conclusio est ista dum asinus volat ipse no potest volare. Quarta conclusio est ista dum homo est asinus nullu anial est asinus. et sic de alijs q oes pbantur vt pme dato qd sint cathedrae negatiue. Ad hoc respondeat negado omnes istas conclusiones tanq impossibiles. vnde ex ista quado quilibet homo infinite velociter currit nullum anial mouet. sequit qd in aliquo instanti quilibet ho infinite velociter currit et in eodez nulluz anial mouet qd claudit contradictione. et cum dicif qd suu contradictoriu est falsum: nego nec illud est suum pdicatu: quando quilibet homo infinite velociter currit aliqd anial mouetur. qz nullibi negat nota temporis qd requirit sed illud est suum contradictoriu: non quado quilibet homo infinite velociter currit nullum anial mouet. vnde sic istius tm homo non currit contradictoriu no est tm homo currit: ppter affirmatione dictiois exclusiue vtrobiqz sed illud non tm homo currit ita etia in pposito dicat. Ad scdm negatur qd suum conuertibile est veruz non illud assignatum est suum conuertibile: cum sit negatiua non pregnans ex qua non sequit positue significatu subz s temporalis: illa lz sit me negatiua. q: verbuz pncipale me negat: est tamen pregnans cum no sit alicuius qditatez implicite nec explicite cuius nota denominationis vni negationis non patif quo quomo. Ex hoc igit pot leuiter responderi ad vnu questum. v3. hec ppositio for. qui currit no mouet: non asserit for. currere ergo nec ista dum for. currit for. no mouetur: negat qia: pmo q: pma est alicui? qditatez et no scda. scdo q: reponit in figura et no scda. Tertio quia ista for. qui currit non mouet conuertit cu illa que no asserit: for. curres non mouet. Et ista quado for. currit for. no mouetur no conuertit cum ista qn for. curres no mouet. cum in congrua sit et in intelligibilibz quare satis paz dita. Per hoc p3 responsio ad scdam conclusionem adductam quo ipsa implicat contradictione et falsum est qd subz ei? pro nullo supponat. Un ita bene supponit pro suo significato sicut subm huius chymera no est. Et dato ad huc qd

subiectam pro nullo supponeret. **S**im q' logica' cōmuniter loquunt' adhuc nō sequitur q' ipsa esset vera quia negatiua p'gnās est: sicut p' de ista que ē falsa tñ chy' nō est homo que est mere negatiua sed pregnans &c. **A**d alias duas conclusiones consimiliter respondet ipsas negando p'pter implicationem dictam. **U**erū tamen bene concedo q' nullum animal est asinus duz homo est asinus. nullus asinus potest volare dum asinus volat. nullū animal mouetur dum quilibet homo infinite velociter currit. posito q' nullum animal moueat quia omniū contradictō' sunt falsa vt patet. **E**x quibus p' q' a temporali negatiua secundi ordinis ad temporalem negatiuam p'ni ordinis in qua nota temporis non negatur fallit argumentū. quia nō sequitur sor. non currit dum pla. currit ergo nondūz pla. currit sor. currit. q' oppositūz p'ntis repugnat antecedenti. v'z. dū pla. currit sor. currit & sor. nō currit dū pla. currit.

Ut autem & temporalium materia magis intelligat' volo declarare quid sit temporalis & quomodo probet' & quid ex ipsa sequat'. **D**ico igitur q' temporalis est illa que a nota tēporis implicite vel explicite sumit denominationez vt quando sor. currit pla. monetur & econuerso. illius copulatiue quelibet pars p'ncipalis est temporalis. sed quia note tēporis sunt diuerse diuersimode cōsignantes ideo aliter p'bat'ur temporalis denominata a li dūz vel quādo & aliter a li anteq'z: aliter a li postq'z. Nam dum & quando similitatez temporis anteq'z & postq'z p'ioritatem & posterioritatem denotant. **T**emporalium quedam sunt de p'no ordine quedam de secundo: de p'no ordine sunt ille in quibus nota tēporis implicite vel explicite p'positionis petendo p'ncipium ipsius impedit quātitatem vt quando ego disputo tu respondes. **P**ropositiones temporales secundi ordinis sunt ille in quibus nota temporis implicite vel explicite p'positionis non petendo p'ncipium ipsius non impediunt quātitatem: vt ego disputo quando tu respondes harūz autem quedam sunt affirmatiue quedam negatiue & taz p'no q'z secundo modo dicatur vt prius in p'ncipio huius dictum est. **N**egatiuarum quedam sunt in quibus negatur nota temporis quedam vero in quibus non negat'. **E**xemplūz p'ni non quando sor. currit sor. disputat: tu nō arguis quando respondeo. **E**xemplum secundi vt quando tu curris ego moneo: & tu respondes quando ego arguo. **I**tem temporalium tam affirmatiuarum q'z negatiuarum quedam sunt alicuius quātitatis quedam nullius. **E**xemplum p'ni tu es quando ego sum: tu non es quando ego non sum: quelibet istarum est alicuius quātitatis p'opter causas superius dictam. **V**enio igitur ad p'ncipale & dico q' temporalis affirmatiua v' negatiua p'ni vel secundi ordinis non precedente termino probabili denominata a li dūz vel quando sine passione negationis p'bat'ur per vnam copulatiuam de cōsimilibus partibus: cum limitatione cōsignificati per temporis notam: ita q' bec quando sor. currit pla. currit. debet sic probari. in aliquo instanti sor. currit & in eodem pla. currit. ergo similiter de preterito in aliquo instanti tu fuisti & in eodem ego fui vel igitur ego fui quando tu fuisti. Similiter sequit' negatiue vt in aliquo instanti currit sor. & in eodem non currit pla. ergo quando sor. currit pla. nō currit. **S**imiliter sequitur in aliquo instanti tu curres & in eodez ego nō curram ergo quando tu curres ego non curram. Et sic de alijs non faciendo differentia inter dū & quādo quo ad p'bat'ionem p'positionis. **H**ec autem tu fuisti anteq'z ego fui vel sic anteq'z ego fui tu fuisti sic probatur. In aliquo instanti tu fuisti postq'z ego fui & in isto instanti non fui nec aff' illud ergo tu fuisti anteq'z ego fui. **S**imiliter de futuro vt tu eris sacerdos anteq'z eris episcop' sic p'bat'ur: in aliquo instanti tu eris sacerdos post quod tu eris episcopus & in eodem instanti non eris episcopus nec ante illud. igitur &c. **E**x isto patet q' ista consequentia non valz. ego disputau' & post me disputasti ergo disputau' anteq'z tu disputasti. quia cuz toto antecedente stat q' anteq'z disputau' tu disputasti. **P**er hoc potest exponi vel probari temporalis denominata a li postquā: vt postquāz tu eris ego ero. In aliquo instanti ego ero anteq'z tu eris & in eodem instanti tu non eris nec vnquā post ita q' li anteq'z & li postquāz debent distribuere pro quolibet instanti illius temporis vltra assignationem limitantis. **E**x quo patet q' bec p'positio est falsa ego fui in. a. domo postq'z tu fuisti dato q' per diem ante me fueris in. a. domo & postea per aliquaz dies simul & semel exiuerimus: sed bene concedo q' post te fui in. a. domo & q' in aliquo instanti fuisti in. a. domo & post illud fuisti in. a. domo. **T**emporalis vero negatiua cuius nota patitur a negatione vel affirmatiua cuius nota sic se habet: non debet nisi per sua op'posita probari. v'z. non quando sor. currit pla. disputat nō quando sor. currit pla. non disputat: ita q' ad videndūz an ille sint vere vel false debet sua opposita sumi. **E**x quo sequitur q' non semper negatiua probatur. per affirmatiuam sibi contradicentem: immo aliquādo affirmatiua per negatiuam probatur. bec enim est affirmatiua non quando tu curris tu non moueris: quia due negationes cadūt super verbum p'ncipale & tamen probatur per suūz contradictorium negatiuum. v'z. quando tu curris tu nō moueris: nec est inconueniens cuz simile in ext'ius reperitur. bec enim non tñ homo nō currit est affirmatiua & tamen per suūz contradictorium negatiuum probatur. **E**x his sequuntur alię conclusiones: p'ima conclusio est ista. **E**x qualibet temporali affirmatiua vel negatiua cuius negō notaz non negat sequitur copulatiua de partib' cōsimilibus vel cum aliquali determinatione: verbi grā. sequitur quando sor. currit sor. monetur ergo sor. currit & sor. monetur. quando tu fuisti ego fui ergo tu fuisti & ego fui. dico autem cum aliquali determinatione: quia non sequitur: quando ego vigilau' ego non dormiui ergo ego vigilau' & non dormiui: sed bene sequitur igit' ego vigilau' & aliquando non dormiui. Similiter non sequitur. quando tu non eris ego non ero ergo tu non eris & ego nō ero sed bene sequitur ergo aliquando tu non eris & aliquādo ego non ero: immo & si vtraq' pars fuerit affirmatiua nō valz argumentū: quia non sequit' quando omnis homo disputauit omnis hō fuit albus ergo omnis homo disputauit & omnis homo fuit albus. pono q' multi fuerunt homines qui nunq' fuerunt albi nec vnquā disputauerunt & q' in. a. instanti fuit ita q' omnis homo est albus & omnis homo disputat. Isto posito patet q' antecedens est verūz iuxta modum probandi superius expressum & consequens falsum pro qualibet eius parte in casu isto ideo &c. **S**z ex illo antecedente bene sequitur ergo aliquādo omnis homo fuit albus & aliquando omnis hō disputauit. & sic de alijs dicit' suo modo. **S**ecunda conclusio est aliqua est temporalis negatiua cuius nota non negatur & ipsius vna pars est falsa. patet de ista dum ego sum ego nō fui cuius secunda pars est falsa. v'z. ego non fui. Similiter bec ē vera quando ego dormiui ego non vigilau': & tamen bec est falsa ego nō vigilau'. **E**x ista cor' sequitur q' aliqua est huiusmodi temporalis cuius quelibet pars est falsa sicut p' de ista: quando. a. non erit. b. non erit pono q' a. & b. erit duo instantia intrinseca istius hore future im mediate sequētis tunc patet q' in nullo instanti alterius hore erit. a. vel. b. igitur quando. a. non erit. b. non erit. Similiter patet nam bec est v' dū ego nō ero anteq'z nō erit & tñ illius quelz ps est falsa vt p'z. **T**ertia p'cedo aliq' tpalis affirmatiua sine negōne negāte notā denoiatā a li dūz vel qñ est v' cu' ins vna ps est falsa. v'z. qñ nō dormiui ego vigilau' qñ nō fuit. b. instans. a. istās fuit: imo p'cedo q' aliq' hō dū tpalis affirmatiua simplr fm se & qd'z sui est v' cu' v' v' v' ps ē falsa p'z de ista qñ qñbz hō disputauit quib' hō fuit alb' in casu p'ori. **Q**uarta p'cedo aliq' tpalis denoiata a li dūz vel qñ affirmatiua fm se & qd'z sui est falsa c' v' v' ps ē v' p'z de ista dū. a. instās erit. b. istās erit: qñ tu eris anteq'z erit. **E**x quo sequit' q' a copulatiua ad tpales nō valz argumentū: q' stat copulatiua eē verā & tpales falsas. **S**equit'

etiam quod aliqua temporalis sepe nominata est falsa cuius
 quilibet pars est vera et fuit vera pro eadem mensura et
 pro eodem instanti: ita quod ambe simul pro eodem instan-
 ti fuerunt vere patet de ista: dum .a. fuit .b. fuit: sint igitur .
 a. et .b. duo instantia preterita per mille annos et patet quod
 illa est falsa et tamen ambe partes sunt vere pro eodem
 instanti: quia pro hoc instanti prout quilibet istarum est vera .a.
 fuit .b. fuit et iam per totum istum annum preteritum et in
 quolibet instanti illius fuerunt ille vere. **C**onfirmationes con-
 clusiones possunt procedi de alijs notis. v3. antequam et postquam
 .s. quod aliqua huiusmodi temporalis affirmativa sine se et quodlibet
 sui est falsa cuius utraque pars est vera: sicut de ista tu
 non eris antequam .a. instans erit. dato quod in .a. instanti incipies
 esse. **E**t in eodem casu patet de ista tu incipies esse postquam
 .n. erit illa .n. est falsa ut patet et quilibet pars eius est ve-
 ra. **Q**uinta conclusio aliqua falsum temporalem affir-
 mativam simpliciter est impossibilis cuius quilibet pars
 est necessaria: patet de ista quando sol erit in oriente sol erit
 in occidente que est impossibilis: quia si sol in aliquo instanti
 erit in oriente pro eodem non potest esse in occidente et ta-
 men quilibet eius pars est necessaria. v3. sol erit in oriente
 sol erit in occidente. **S**exta conclusio est ista et ponat pro
 regula quod sicut ex temporali primi ordinis non sequitur tempo-
 ralis secundi ordinis ita frequenter contingit econtra: prima
 pars patet. quia non sequitur: quando quilibet homo erit gram-
 maticus quilibet homo erit musicus ergo quilibet homo erit
 musicus. quando quilibet homo erit grammaticus. ponit .n.
 quod multi erunt homines qui non erunt grammatici nec mu-
 sici sed quod pro .a. instanti erit ita quod quilibet homo est gram-
 maticus et musicus. **I**sto posito patet veritas antecedens
 quia in aliquo instanti quilibet homo erit grammaticus et in
 eodem instanti quilibet homo erit musicus igitur patet conse-
 quentia et antecedens pro qualibet parte. quia in .a. instanti
 quilibet homo erit grammaticus et pro eodem quilibet homo
 erit musicus prima pars exposita probatur. in .a. instanti ali-
 quis homo erit grammaticus et in .a. instanti non erit alius
 homo quin ipse erit grammaticus igitur patet consequentia ab
 exponentibus ad expositum. et sic patet prima pars antece-
 dentis et consequenter totum antecedens probandum: quod con-
 sequens fit falsum probatur. quia sequitur quilibet homo erit
 musicus quando quilibet homo erit grammaticus sed plato
 erit homo ergo plato erit musicus quando quilibet homo
 erit grammaticus: cuius oppositum volo ponere cum casu.
 secunda pars conclusionis patet. quia non sequitur quilibet ho-
 mo morietur quando vnus solus homo morietur ergo quan-
 do vnus solus homo morietur quilibet homo morietur: ante-
 cedens enim est verum et consequens falsum: quod antecedens
 fit verum patet. quia aliquis homo morietur quando vnus so-
 lus homo morietur et non est vel erit aliquis homo quin ille
 morietur quando vnus solus homo morietur. ergo patet
 consequentia ab exponentibus ad expositum. et si huiusmodi
 faceret difficultates de christo ponatur licet creatus. v3. et pa-
 tet antecedens esse verum: quod consequens fit falsum patet.
 quia sequitur quando vnus solus homo morietur quilibet
 homo morietur igitur in aliquo instanti vnus solus homo
 morietur et in eodem quilibet homo morietur consequens
 est falsum: quia quocumque instanti dato aliquis homo vi-
 uet nisi ubi fieret alia iposio de nouo. **E**x his igitur sequi-
 tur quod quilibet homo morietur quando non quilibet homo
 morietur: et quod vtrumque istorum contradictorium erit verum
 quando alterum eorumdem erit falsum. et quod quilibet ho-
 mo erit albus quando aliquis homo erit niger: imo qui-
 libet homo erit albus quando non quilibet homo erit al-
 bus. et sic de alijs. **T**ertio conceditur quod aliquid incipiet esse
 quando non erit possibile ipsum incipere esse: et quod aliquid
 desinet esse dum ipsum non desinet esse: imo tu defines
 esse antequam defines esse sicut incepisti esse homo priusquam
 incepisti esse homo: et tamen precise semel incepisti esse ho-
 mo et defines esse. **I**ste conclusiones vere sunt exponen-
 do per remotionem de presenti. similiter sequitur quando
 antequam non erit sciam antequam fore et tamen non

quam sciam antequam fore quando non erit. **P**ostquam tu
 fuisti sciam te incepisse esse et tamen ego non sciam te incepisse
 se esse priusquam tu fuisti. **A**ntequam tu eris homo sciam te
 fore animal et tamen nunquam sciam te fore hominem ante-
 quam tu eris animal. et sic de alijs instantis que sequi possunt
 propterea bene videatur ne ex temporali primi ordinis in-
 feratur temporalis secundi ordinis vel econtra et precipue
 ubi notam temporis precedit terminus confusius quod ut patet
 ex dictis sepius fallit argumentum.

De localibus dici possunt quecumque de tempo-
 ralibus dicta sunt. Ita quod localis est illa que a
 nota loci: implicite vel explicita denominatione
 nem sumit: ut ubi ego fui tu fuisti. Localium
 quedam sunt primi ordinis quedam secundi
 ordinis. **E**xemplum primi ut ubi tu es ego
 sum. **E**xemplum secundi ut tu es ubi ego sum. quarum
 prima nullius est quantitatis et secunda est singularis. **E**t
 sic etiam localium quedam sunt affirmativa quedam ne-
 gativa. **N**egatiuarum quedam cum negatione note que-
 dam sine negatione note. **E**xemplum primi non ubi for.
 currit plato disputat. **E**xemplum secundi ubi for. currit
 plato non mouet. **D**ico igitur quod localis affirmativa vel
 negativa primi vel secundi ordinis non precedente termino pro-
 babili nec nota negationis probatur per vniam copulatiua
 de consimilibus partibus cuius limitatione consignificati per
 notam loci: ita quod hec propositio ubi tu fuisti ego fui sic ex-
 ponitur vel probatur: alicubi fuisti et ibi ego fui. ergo ubi
 tu fuisti ego fui: ubi for. currit plato non currit: sic proba-
 tur alicubi for. currit et ibi plato non currit. ergo etc. **S**i
 ubi sol erit luna erit sic probatur: alicubi sol erit et ibi luna
 erit et consimiliter in alijs dicatur. **E**x his sequitur quod a
 locali affirmativa vel negativa sine impedimento note ad
 copulatiua de consimilibus partibus simpliciter vel cuius
 aliquam determinationem est bonum argumentum. bene se-
 quitur: ubi for. currit plato currit ergo for. currit et plato cur-
 rit. sed non sequitur: ubi tu non es ego non sum ergo tu non
 es et ego non sum. sed bene sequitur ergo alicubi tu non
 es et ibi ego non sum: etiam non sequitur ubi omnis homo
 disputauit omnis homo currit ergo omnis homo disputa-
 uit et omnis homo currit: sed bene sequitur ergo alicubi
 omnis homo disputauit et alicubi omnis homo currit.
Item conceditur ista conclusio aliqua localis cuius no-
 ta non impeditur est vera cuius utraque pars est falsa. patet
 de ista ubi tu non es sol non est: quia alicubi tu non es et ibi
 sol non est et tamen quilibet eius pars est falsa imo de pu-
 re affirmatiua sine se et quodlibet sui concedit ista conclu-
 sio. patet de ista: ubi omnis homo fuit omne animal fuit. quia
 alicubi omnis homo fuit: puta in arca noe ubi omne ani-
 mal fuit. et sic ista est vera: et tamen quilibet eius pars est
 falsa: supposito quod for. nunc primo fit. **E**tiam conceditur
 quod aliqua huiusmodi localis est falsa cuius utraque pars est vera
 ut ubi sol est luna est. ubi generabitur aliquis homo gene-
 rabit aliquis asinus. et sic ultra. **A**lterius rememora-
 re quod a locali primi ordinis ad localem secundi ordinis vel
 econtra fallit argumentum. quia non sequitur ubi for. erit
 quilibet homo erit igitur quilibet homo erit ubi for. erit:
 nec sequitur: quilibet homo erit ubi aliquis homo erit.
 ergo ubi aliquis homo erit quilibet homo erit: arguitur .n.
 a termino stante confuse tantum ad eundem vel consimi-
 lem stantem distributiuam. et sic ego concedo quod vterque isto-
 rum currit ubi alter istorum sedebit: imo vterque istorum
 disputabit ubi non vterque istorum disputabit.

Contra vnium dictum in isto et in alio capitulo arguitur
 v3. quod ille sunt alicuius quantitatis: ubi tu
 non es ego sum: quando for. currit plato disputat: nam illi
 termini ubi: quando: sunt termini categoriamatici et primi
 in oppositis sine aliquo impedimento igitur iste propositio
 sunt alicuius quantitatis. consequentia patet cum minor sed ma-
 ior arguitur: ubi duo termini sunt duo generalissima duorum: p-
 dica mentorum significatiua significata distincta a se et a suis
 subiectibus igitur termini categoriamatici consequentia bona et antecedens

p3 in pdicamentis quo ad hoc q sunt duo generalissima: ex quo statim sequit q significant res a se & a suis similib? distinctas & hoc est veruz q: li vbi significat respectu in lo/ co vel motu: & li quado significat respectu in tpe vel re tē porali. **C**Secdo arguit sic quelibet ppositio sillogizabilis est alicuius quantitatit sed ille ppositioes pdicte sunt sillo/ gizabiles igit sunt alicuius quantitatit: cōsequentia p3 cum maior & minor: pbo q: bene sequit quandocūq3 plo cur rit plato disputat sed quando soz. currit plato currit ergo quando soz. currit plato disputat. Similiter sequit vbi cū/ q3 plato est ego sum. sed vbi tu es plato est ergo vbi tu es ego sum. & sic de alijs. **T**ertio arguit sic quelibz p/ positio cui? subim est terminus cōmunis deducto quocū/ q3 alio fincathegorate est alic? quantitatit sed quibet predi/ ctarum ppositionum est hmoi ergo. p3 psequentia cū ma/ loz dī currendo ac etiam per diffinitionez cōem. & minor: p3 q: ille terminus. quado plo. est verificatur de plurib?. v3. ego sum quado plo est & tu es quado plo est. **A**d hec respondet cōcedendo vt p3 q ille non sunt alicuius quantitatit: & nego q illi termini quado & vbi sint cathego/ rematici qñ faciunt locales & temporales: nec habēt signifi/ cata distincta a se & a suis similibus. & cūz dicē q sunt pdi/ camenta & generalissima duoz pdicamentoz. negatur & dicē li vbi & quā. lo duplr sumunt nominalr & aduerbia/ lē quado sumunt nominaliter sic sunt pdicamenta distincta & habent sua significata vt dictum est. & sic capit p3 in pdicamentis. **E**xemplū q sic sumat patz cum dicē celuz est in aliquo vbi in aliquo vbi ego sum in quo tu non es. & sic sumendo istos terminos ipsi cathegorematici sūt nō i/ pedientes quantitatem ppositionis imo potius pcurates. secūdo modo sumunt illi termini aduerbia/ r & sic sumen/ do sunt pure signa & fincathegorematica nec possunt subici/ nec pdicari. sed cum alio tēpus vel istans cōsignificat: & q/ hoc distinctio nō sit incōueniēs patz in alijs vt puta ante & post. qui eūā nominalr & aduerbia/ r sumi possunt: nomi/ naliter sumunt cum dicāt respectum in tpe vel durōe & pōt personaliter subici/ vel pdicari: vt dicendo ante mīdī constitutionez nō fuit ante nec post: q: non fuit durā? suc/ cessiua. alio modo sumunt pure fincathe? vt dicendo an/ hoc istans sus. post hoc istas tu eris. & sic de alijs. qre &c. **A**d sedm nego maiorem nam vt videbatur in tractatu sillogizatorū: conditionalis & multe alie ppositiones non quate sunt sillogizabiles verū est q nō per aliquā triū figu/ rarum sed bene per qrtā in qua omnes istos sillogismos continentes ppositiones nō quātas collocabaz. **A**d ter/ tium p3 ex sepius dicit in pōibus q illa maior est fal/ sa nec est diffinitio indefinite sed loco eius termini cōis o3 ponere li terminus cathegorematicus vt satis p3 ibi.

De causali.

Causalis ppositio ē illa quaz implicite vel ex/ plicite denominat nota cause: vt q: tu curris tu moueris: quaz causalitaz quedā sunt pmi/ ordinis vt dictum est: quedā secūdi vt animal est q: homo est: pma non est alicuius quanti/ tatis sed bene secūda: subicendo li animal: sed vbi subiectuz esset li: q: homo est: vt cōmuniter loquē do sumitur sic non esset alicuius quantitatit sicut nec pma. **I**tem causalitaz quedā sunt affirmatiue quedā nega/ tiue. Affirmatiuaraz quedā sunt sine impedimēto nega/ tionis super notaz cause. quedā cum negōne. **E**xemplū pmi. vt q: tu es homo est. **E**xemplū secūdi non q: tu es homo non est. **N**egatiuarum quedā sunt cum ipedi/ mento note quedā sine tali ipedimento. **E**xemplū pmi non q: homo est animal est. **E**xemplū secūdi vt q: tu es homo tu nō es asinus. **U**t videatur quid sufficit vel requirit ad veritatem causalis pono aliquas pclusiones. pma est ista. ad veritatem causalis non sufficit q ppositio precedens sit causa illatiua posterioris sequentis ppositio nis. patet quia hec causalis est falsa. quia tu es asinus tu es animal. & tamen ppositio precedens est causa illatiua se/ quentis ppositionis: quia bene sequitur. tu es asinus er/ go tu es animal. **S**ecūda conclusio est ista ad verita/

tem causalis non sufficit q ppositio precedens sit causa illatiua sequentis ambabus existentibus veris: patet quia hec causalis est falsa: quia tu es effectus dei deus agit te. nullus enim concederet qd quia hoc agit adeo deus agit hoc. cum per prius sit deum agere hoc q hoc agit adeo: sed bene conceditur: q: deus agit hoc hoc agit adeo: & sic talis est falsa & tamen quelibet pars est vera & precedens infert posteriorem quia bene sequitur tu es effectus dei: ergo deus agit hoc efficitur adeo ergo deus agit hoc.

Tertia conclusio ad veritatem causalis non oportet q antecedens ppositio sit causa posterioris vel q signifi/ catum antecedētis sit causa significati cōsequentis: quia hec causalis est vera. quia tu es homo tu es animal: & tamen precedens ppositio non est causa sequentis vt satis patz. nec significatum antecedētis est causa significati cōsequē tis: quia & te esse hominē non est causa huius quod est te esse animal: quia te esse hominē est idem q tu: & te esse animal est idē q tu: & tu non es causa tui. ergo &c. **S**i militer ista causalis est vera quia tu es homo tu non es asinus: & tamen significatuz antecedētis non est causa signifi/ cati ppositionis subsequētis: quia te non esse asinum nō est aliud nec aliqua nec aliqualy nec pōt esse. **Q**uar/ ta conclusio ad veritatem causalis non requiritur q ppo/ sitio precedens sit causa illatiua subsequētis. patet quia hec causalis est vera. quia deus est hoc instans est: & ta/ men ex prior ppositione non sequitur subsequens quia non sequitur deus ergo hoc instans est. **S**imiliter patz de ista que est vera: quia sol est hoc lumen est: & tamen ex prior ppositione non sequitur alia. **E**x hoc igitur pa/ tet q a causali ad conditionalē de consimilibus partibus non semper tenet argumentū: quia non sequitur: q: deus est tu es igitur si deus est tu es. nam antecedēs iam est ve/ rum & consequens falsum cūz sit conditionalis cui? ante/ cedens est verum & consequens contingens: nec etiam econtra semper tenet argumentū: q: non sequitur si deus est causa antechristi antechristus est ergo q: deus est cau/ sa antechristi antechristus est. antecedens est verum & conse/ quens est falsum cū sit affirmatiua causalis cui? vna pars est falsa. **Q**uinta conclusio est ista ad veritatem causalis non datur vniuersaliter quid sufficit vel quid requiritur. patet per ea que dicta sunt in quibus consistit q causalis vel nota ipsius triplr potest teneri. v3. causaliter effectiue & cognitiue: causalr effectiue & non cognitiue & tertio cau/ saliter cognitiue & non effectiue sed illatiue tenet: quomo/ do ergo primo modo causaliter effectiue & cognitiue: quā do per ipsam denotatur q significatum pme ppositio/ nis est causa significati secunde ppositionis: & cum hoc q per noticiā pme deuenimus in noticiā secunde: & si ita est causalis dicitur esse vera pmo modo: & si non est ita nō dicitur esse vera eodem modo. **E**xemplū in quia. a. effi/ cit. b. b. efficitur ab. a. quia deus est causa tui tu es. patet enim quia significatum pme ppositionis est causa effe/ ctiva significati secunde ppositionis: quia deum esse cau/ saz tui est deus & te esse est tu & deus est causa tui. igit &c. **S**imiliter patet q per noticiā pme ppositionis de/ uenimus in noticiā secunde eo q deus esse est causa tui est prius q sit te esse: quare. **S**ecundo modo non tene/ tur causaliter effectiue & non cognitiue quando per ipsam denotatur significatuz pme ppositionis esse causaz ef/ fectiua significati secunde absq hoc q denotet venire in no/ ticiā secunde per primam: & si ita est causalis est vera se/ cundo modo: quia deus est tu es: quia sol est hoc lumen est. patet enim q significatuz pme ppositionis est cau/ sa significati secunde: sed per primam ppositionem non deuenimus in noticiā secunde cum antecedenter in bo/ na consequentia se non possit habere sine noua impositio/ ne. **E**t hic notandum q in pposito capio efficere large pro producere & conseruare. **T**ertio modo tenetur no/ ta cause causaliter cognitiue non effectiue sed illatiue & hoc qñ per ipsaz denotatur sequela sine efficiētia significatoz cum cognitione posterioris ex pma distinctus q per se ipsam: & si ita ē cālis est vā: vt tu q: es hō tu es aial. q: tu es

homo: tu es risibilis: q: tu es animal rationale mortale tu es homo: quia tu es homo tu non es asinus. quia tu curris tu mouens: dato q: tu curras: quia si non curreres causalis non esset vera: quia sic per noticiam prime non venire in noticiam secunde cum ipsa est falsa: opz igitur ipsam esse veram sed per noticiam ipsius debeo venire in noticiam alteri? et si cuiuslibet vere causalis debet vtraque esse vera. Ex isto ergo pz quomodo aliqua causalis est vera vno modo: que non est vera alio modo. et sic de ipsis omnibus non potest regula vniuersalis dari. Item sequitur q: causalis sumpta primo modo infert conditionalem sed non econtra. sequitur enim q: deus est causa tui tu es igitur si deus est causa tui tu es: sed non econtra. q: dabitur antecedens verum sed non econtra sine consequente: similiter sequitur. q: tu es homo tu es animal igitur si tu es homo tu es animal sed non econtra. q: quando tu non eris erit conditionalis vera et causalis falsa. Sequitur tertio q: causalis secundo modo non infert conditionales de consimilibus terminis lz econtra sequitur tanquam ex impossibili simpliciter unde non sequitur. q: deus est tu es igitur si deus est tu es: sed bene sequitur si deus est tu es igitur q: deus est tu es. q: antecedens est impossibile. Quarto sequitur q: in causali sumpta primo vel secundo requiritur positio significati prime propositionis sed non inferioritas aut superioritas propositionum vel terminorum ipsarum. pz de istis: q: deus est causa tui tu es. q: tu es tu es. pz enim q: deum esse causam tui et deum esse est prius quam te esse. verum tamen illi termini deus et tu non se habent sicut inferius et superius. Quinto sequitur q: causali vera sumpta tertio modo non requiritur huiusmodi prioritas lz possit esse: sed sufficit inferioritas terminum prime propositionis ad terminos secunde in quos argumentatio vel causalitas tendit: vt q: tu es homo tu es animal. patet enim q: te esse hominem non est prius quam te esse animal sed econtra te esse animal est prius quam te esse hominem sed iste terminus homo in propositione prima est terminus inferior ad illum terminum animal in propositione secunda aliquid quando autem non requiritur inferioritas nec superioritas sed sufficit illatio positio: vt q: tu es homo tu es risibilis: q: tu es animal rationale tu es homo. et sic patet q: iste non sunt causales vere: q: tu es animal tu es homo. q: animal est homo est. q: tu es risibilis tu es homo. q: tu es homo tu es animal rationale. licet enim cuiuslibet istarum causalium prima propositio sit illatio secunde quia tamen ipsa non continet inferioritatem ad secundam neque illationem prioritatem. propterea non sunt vere causales tertio modo nec primo vel quarto vt patet. igitur etc.

Contra quedam superius dicta arguitur sic. nam data illis modis causalis vere sequitur q: in primo vel secundo modo non poterit formari causalis vera cuius vna pars sit negatiua consequens est falsum et consequentia arguitur. q: data aliqua tali causali vna pars est negatiua igitur suum significatum non est nec potest esse igitur illud tale significatum nec est nec potest esse causa nec est nec potest esse efficiens: sed q: consequens sit falsum probatur per Aristotem. primo posteriorum dicentes q: affirmatio est causa affirmationis et negatio negationis: sicut habere pulmonem est causa respirandi ita non habere pulmonem est causa non respirandi: si ergo negatio est causa pro illud consequens esse falsum. Secundo arguitur probando istam esse falsam. q: homo est risibile est: q: sequitur: quia homo est risibile est sed omnis homo est animal igitur quia animal est risibile est. consequentia tenet ab inferiori ad superius affirmatiue et sine aliqua distributione: q: consequens sit falsum patet q: si animal non est terminus inferior ad risibile: nec per noticiam istius prime propositionis venit in noticiam secunde nec significatum ipsius prime est prius significato secunde cum illatione prime ad secundam. igitur etc. Tertio arguitur sic. ista causalis est falsa: animal est q: homo est: et tamen ambe partes sunt vere cuius propositio immediate sequens notat cause est causa illatio alterius cum alijs conditionibus igitur ille tertius modus causalitatis vere non fuit sufficienter expressus: consequentia pro cum inferiori volenti sigillatim dis-

curre sed probatur maior: q: illa sit falsa: nam nullus animal est quia homo est igitur falsum est q: animal est quia homo est. consequentia bona: q: ista sunt contradictoria animal est q: homo est et nullum animal est q: homo est. ante cedens probatur. nec hoc animal est q: homo est. nec hoc animal est q: homo est et ista sunt omnia animalia igitur nullum animal est quia homo est. tenet consequentia a singularibus sufficienter annumeratis cum debito medio ad suam vniuersalem et antecedens pro quolibet singulari recurrendo ad sua contradictoria. nam quocumque animali de modo strato hec est falsa hoc animal est quia homo est cum hec conditionalis est falsa sequens ex illa causali: si homo est hoc animal est vel sic hoc animal est homo est etc. Ad primum istorum dicitur q: loquendo de causali primi ordinis cuius nota non negat sicut hactenus locutus sum concedo conclusionem et ad improbationem dico ad Aristotem. q: per affirmationem intelligit propositionem affirmatiuam et per negationem negatiuam: per causas vero intelligit causam scientificam illationem et huiusmodi causalitas in tertio modo reperitur. unde satis pro q: propositio affirmatiua causa illatio alterius propositionis propterea conceditur: quia tu es homo tu es animal: similiter propositio negatiua est causa illatio alterius negatiue propterea conceditur hec causalis q: tu non es asinus tu non es risibilis. Vel aliter dicitur sic intelligit philosophus: si res aliqua positua sit causa alterius rei positue ita si non sit res ista que esset causa alterius rei tunc non est ipsa res causata ab eadem. et sic est intelligendum exemplum suum: si habere pulmonem sit causa respirandi ideo si non sit ista causa que est habere pulmonem nec est illud causatum quod est respirare. et sic patet q: argumentum non procedit. Ad secundum dicitur concedo istam q: homo est risibile est: et ad improbationem: negat consequentiam et cum dicitur q: arguitur ab inferiori affirmatiue sine distributione: concedo: sed hoc non sufficit: q: adhuc arguitur cum confusione dependente a nota cause: confundit. n. confuse terminos communes se sequentes nota causalis propterea sicut cum nota illationis vel auditionis fallit argumentum ita cum nota cause: quare etc. Ad tertium dicitur q: ea que sunt superius expressa de causa sunt de causali primi ordinis in qua nota negatur et non de causali secundi ordinis cuius notam precedunt termini prius probabiles: vbi tamen non preceperent termini prius probabiles eadem intelligitur retur sententia huiusmodi: q: tunc a nota cause inciperet propositio probatio sicut pro in istis hoc risibile est q: tu es: hoc animal est q: iste homo est. et sic de alijs suo modo. Ex istis ergo patet q: a causali primi ordinis ad causalem secundum ordinis compositam ex similibus propositionibus fallit argumentum. et etiam aliquando econtra: q: non sequitur vt dictum est: quia homo est animal est igitur animal est quia homo est. aliquando etiam econtra non vult. quia non sequitur. tu non es asinus quia tu es homo ergo q: tu es homo tu non es asinus. posito q: tu non sis: tunc antecedens est verum: tu non es asinus q: tu es homo: q: suum contradictorium est falsum. vult. tu es asinus quia tu es homo: et consequens est falsum. q: tu es homo tu non es asinus: quia ex illa sequitur q: tu es: quod est contra casum. unde a qualibet causali primi vel secundi ordinis affirmatiua vel negatiua sine destructione note causalis ad copulatiuam factam ex similibus partibus vult argumentum. unde bene sequitur. quia. a. efficit. b. b. efficitur ab. a. igitur. a. efficit. b. et b. efficitur ab. a. Similiter quia deus est homo est igitur deus est et homo est. Item sequitur quia tu es homo tu es animal igitur tu es homo et tu es animal. Etiam sequitur quia tu es homo tu non es asinus igitur tu es homo et tu non es asinus: sequitur iterum ex dictis q: ab vno convertibili ad reliquum aut ab eodem ad idem cum nota cause non vult argumentum. unde non sequitur quia homo est risibile est et omnis homo est risibilis igitur quia risibile est risibile est: nec sequitur q: animal rationale est homo est et omne animal rationale est homo igitur q: homo est homo est. patet. n. q: nulla istarum causalium est vera que conclusio: cum non sit vna primo nec secundo nec tertio modo: cum ibi non sit

inferioritas nec positas illatue rē. **C** Item sequit q. a. r. b. sunt due causales r prima pars. b. sequit ex pma pte. a. r scda ex scda r tr. b. non sequit ex. a. p3 dato q. a. sit illa causalis q: de? est tu es. r. b. illa q: de? est tu non es aliud a te. r tunc sequit conclusio etiā in alio casu. dato q. a. sit illa q: anial rōnale est hō est: r. b. ista q: risibile est risibile est: r patet. a. est verum r. b. falsum vel saltim nugatorum. vnde similia in causali faciunt nugationes que in cōdictio- nali vel rōnali facerent necessitatem.

Capitulum de explectina.

Explectina ppositio ē illa que a nota sic voca- ta sumit denominationem vt l3 mouearis nō curris: quāis moueris sedes. Itax quedam est alicuius q̄titatis quedā nulli. Exempluz pmi l3 mouearis non curris. Exemplū secun- di vt tu moueris licz nō curras. Item explectiuaruz que- dam sunt affirmatiue quedaz negatiue: affirmatiuarū que- dam cum negatiōe note quedaz sine negatiōe. Exemplū pmi nō licet tu curras tu non moueris. Exemplū secūdi l3 sedes moueris. **C** Negatiuarū quedā cum negatiōe note quedaz sine. Exemplū pmi non l3 tu sedes moue- ris. Exemplū secūdi l3 sedes tu non moueris. **C** Item quedam sunt pmi ordinis quedā secūdi. Exemplū pmi l3 sis asinus es homo. Exemplū secūdi. tu es homo l3 sis asinus. **C** Item explectiuarum quedaz sunt de verbo p̄n- cipali indicatio quedam de verbo p̄ncipali subiectiuo. Exemplū pmi l3 sedes tu moueris. Exemplū secūdi quāis esses coloratus non esses albus. dico ergo sic de ex- plectina affirmatiua vel negatiua de verbo p̄ncipali indica- tiuo pmi vel secūdi ordinis non p̄cedente termino p̄babili- cuius nota patit r negatiōe p̄bat r exponitur per vnam copulatiuaz de consimilibus partibus cū limitatione cōsi- gnificati per explectiōis notā. vt l3 mouearis nō curris p̄- batur sic. tu moueris r tr nō curris. ergo l3 mouearis nō curris: quāis sedes moueris. p̄batur sic. tu sedes r tr moueris ergo quāis sedes moueris. Eodē modo dicat de p̄terito r futuro. sed vbi explectina fuerit de vbo p̄n- cipali subiectiuo nō debz ppositio illa mō dicto p̄bari: l3 potius affirmatiue per terminos ppositos: vt quāis esses ep̄s non esses sacerdos dz sic p̄bari. ista sunt p̄possibilia sic significando tu es ep̄s r non es sacerdos igit quāis esses ep̄s tu non esses sacerdos. Itē de p̄terito: quāis fuisses in peccato mortali fuisses p̄destinatus sic p̄bat. ista fuerunt p̄possibilia sic significando tu es in pctō mortali r es p̄destinatus. igit rē. r ita de futuro si aliqua reperiret **C** Ex his ergo sequit q ab explectina de verbo p̄ncipali verbo indicatio affirmatiua vel negatiua cuius nota non negat ad copulatiuā de p̄similibus p̄pōnib? v3 argumē- tum. vnde bene sequit quāis sedes nō moueo: igit se- deo r nō moueo: l3 omnis homo curret omnis hō sede- bit igitur omnis hō curret r ois homo sedebit. **C** Se- cundo sequit q ab h̄mōi explectina de vbo p̄ncipali sub- iunctiuo ad copulatiuā de p̄similib? partib? nō v3 argm. q: non sequit: l3 esses ep̄s tu nō esses sacerdos igit tu es ep̄s r nō es sacerdos. q: anis est verū r p̄sequēs falsuz: nec ēt p̄t cludi igit tu esses ep̄s r non esses sacerdos. cum h̄mōi copuā sit in intelligibilib? rē. **C** Sequit tertio q ab explectina de verbo p̄ncipali subiectiuo ad explectinaz de verbo p̄ncipali indicatio nō v3 argumentū sicut nō se- quitur quāis esses in peccato mortali tu esses p̄destinatus igit quāis sis in peccato mortali tu es p̄destinatus. p3 enī anis esse verum r p̄sequēs falsum: dato q nō sis in pecca- to mortali: sed ecōtra bene v3 argm vt de se p3. qre rē.

Contra p̄dicta argi r p̄mo q explectina sit ypo- thetica r arguit sic copula d̄r ypotheti- ca q: in ea coniungunt due cathe^{ce} per notā copulationis que est nota copulatiua: sed ita bene p̄iungunt due cathe- goice per notā explectiōis: argumentuz p̄bat q talis est ypothetica. **C** Scdo arguit q etiā: in ista l3 tu sedes tu moueris: nota non sit pars subī r arguitur sic nunquā si- gnificat pars subiecti dum p̄cedit totam p̄positionē: sed p̄cedit totam p̄positionē igit non est pars subiecti. cōse-

quentia tenet euz m̄no: r maio: p3 inductive: nam in ista quilibet homo est: li quilibz nō est pars subiecti: in ista nul- lus homo currit: li nullus nō est ps subiecti. simili in ista: tñ anial est homo li tñ nō est pars subiecti. r sic de alijs. **H**abito ergo q li l3 non sit pars subiecti sequit q illa non sit ypothetica sit pars subī q: non posset dici q vna p̄posi- tio in suppositiōe personali subiceretur. idē argumentuz p̄t fieri de causali locali r temporali. **C** Tertio arguit q si aliqua talis sit cathogica q negatiua cuius nota nō ne- gatur nihil ponit. v3. ista: l3 sis ep̄s non esses sacerdos: nā ista nihil ponit: tu non es sacerdos l3 sis ep̄scop? ergo nec illa aliquid ponit: p̄sequētia p3 cum maior r minor simili- ter: q: non conuertit cum illa de terminis trāspōsitis licet sis ep̄scopus non es sacerdos. igit nec illa aliquid ponit p̄sequētia p3 cum maior r minor: similiter. q: non videt qualiter illa deberet conuerti modo cōsimili potest p̄bari q ista nihil ponit dum tu moueris tu non curris. r sic de alijs. **C** P̄do solutiōe p̄mi argumētū est notāduz q termi- no: r tam tēporaluz q cōiunctiuo: ū quedā non possunt coniungere duas p̄positiones de per se intelligibiles: que- dam l3 p̄iungant includūt aliud sincathogema se habēs per moduz redditui: quedaz aut r cōiungunt r nihil iclu- dunt. Exemplū pmi vt de explectiōis nota. non. n. posse- mus p̄grue dicere l3 so: currit so: non mouet sed p̄grue dicat l3 so: currat so: non mouetur modo p3 q li so: cur- rat nō est p̄pō de p̄ se intelligibilib: silt nō possum? p̄grue dicere so: est attētus ne sibi p̄cludit: l3 b̄i d̄r ne sibi p̄clu- dat. **C** Ex^m scdi p3 de nota casuali locali vltipali. vñ l3 h̄mōi note p̄iungūt p̄pōnes de per se intelligibiles: tñ includunt aliud per modū redditui. nam li q: icludit li l3 vbi ibi: li qñ tunc verbi gratia. q: hō est animal est. dz sic intelligi: q: hō est l3 aial est. vbi fuisti ego sui. debz sic intelligi vbi fui- sti ibi ego sui. r sic de tpali dicat. **C** Ex^m tertij patz de nota copulatiōis disinctionis p̄dictōalis r rōnalis. **H**de. n. note p̄iungūt p̄pōnes de per se intelligibiles sine iclusiōe alteri? vt p3 sic dicēdo tu curris r tu moueris tu es hō vel tu es asin? **C** Dico ergo q ad hoc q aliqua nota possit forma- re p̄pōnes ypothetica requirit q sit nota p̄iunctiōis: po- tens p̄iungere duas cathogicas de per se intelligibiles si- ne iclusiōe alterius sincathogematis. q: ergo note co- pulationis disinctionis conditionis r ratiōis sic se habēt ideo formare possunt ypotheticas p̄positiones: q: vero nota explectiōis non potest coniungere duas cathogica- cas per se intelligibiles r euz hoc concludit aliud per mo- dum redditui puta li tamen sic dicēdo: licz tu curras ta- men non moueris. Causalis autem nota l3 coniungat pro- positiones per se intelligibiles tamē quia aliud icludit vt dictum est p̄pterea non debet esse ypothetica. **C** Ex qui- bus sequitur q conditionalis denominata a li nisi est ca- thogica r non ypothetica: cū nota nō sit simpliciter sim- plex sed p̄supponens negationem intrinsece r extrinse- ce. nec etiam potest coniungere p̄positiones per se intel- ligibiles: vt sic dicēdo: nisi anial currat nullus homo cur- rit: incongrue enim diceretur nisi animal currit nullus ho- mo currit. quare rē. **C** Ad secunduz dicitur q in explecti- na temporali: locali r causali p̄mi ordinis note sunt par- tes subiecti r nego q nunquā debeant esse dum p̄ce- dunt totam p̄positionem r ad probationem dico q non est similitudo. quia verum est q signa distributiua r iclu- dentia negationem non exigentia cōiunctionem plurimum p̄positionum implicite vel explicite non sunt partes subie- cti quando totum p̄cedunt: alia autē signa non sic se ha- bentia possunt in subiecto participare: sicut in p̄dictis r in alijs: vt ita bon? est so: sicut malus est pla. tam magn? ē so: q magn? est pla. imino volentes q negatio transcen- dēs posset infinitari diceret q non oportet si p̄cedit q non sit pars subiecti vt sic dicēdo: non homo currit tenē- do negationem infinite. quare a fortiori in proposito. **C** Ad tertium respondetur concedendo q illa est catho- goica negatiua aliquid ponens licz tu sis ep̄scopus tu nō es sacerdos. ponit. n. te eē ep̄m: sed ista tu nō es sacerdos. licet sis ep̄scopus nihil ponit: nec conuertit euz alia. r rō

q: si sacerdos continue ponit a parte predicati et ex alio quia in vna negat nota expectionis et non in alia. qre et c. **¶** Di- co ergo ex quo hmoi ppositiones sunt nullius quantitates non expedit q conuertant sed q aliquando conuertant alia que etia non sunt alicui quantitates hoc ptingit q: sunt affir- matue sine multiplicatiōe categoricaz vt p3 in explecti- tis et modalibus in his aut multiplicatio categoricarum qre p3 non esse inconueniens si non puertunt.

Contra vnum superius dictū arguit. v3. q cōdi- tionalis denomiata a li nisi est cathe^a: nā si ita est sequit q aliqua est categorica ppositio que non pōt habere ptradictoruz: consequēs est falsum et psequē- tia pbat. q: capio istam tu nō es homo nisi sis animal: ista vera est et pōt habere cōtradictoruz tu es hō nisi sis aial. p3 incongruitas et sic nō est cōtradictoruz eius: neq pōt dici q illud sit suum ptradictorium. tu es homo si non sis aial. q: ista est cōditionalis ypothetica et ista cathe^a: ista alicuius et ista nullius qntitatis. **¶** Secundo arguit q illa nō est condictionalis q: dato isto sequunt alique pclusiones pma est q aliqua est cōditionalis vera cuius psequēs nō sequit ex antecedēte. pbat nam q hec sit vera p3: tu nō es homo nisi sis aial: q: si tu es homo tu es aial igi et c. Similr tu non es homo si tu non es aial igi tu nō es ho- mo nisi sis animal. pna tenet ab vno cōuertibili ad reliquū et q cōsequēs sequit ex antecedēte p3. q: quero que ppo- sitio est antecedens illius: si dicat q li tu non es homo p3 q ex ista non sequit illud cōsequens tu es aial. Si dicat q li tu es animal sit antecedēs p3 q ex ista non sequit ista negatiua tu non es homo. **¶** Secūda pclusio est ista: aliq condictionalis includit cōtradictionē cuius psequens seq- tur ex ante eiusdem: pbat supponēdo q generalr teneat ille modus arguendū nullus homo est nisi aial est igi nul- lus homo est si nulluz aial est: tunc capio illam cōdictio- nale m nisi hō currit risibile currit cōsequens seqt ex ante- cedente vt p3. et tñ hec condictionalis includit cōtradictio- nem: q pbat q: sequit: nisi homo currat risibile currit igi- tur si non homo currit risibile currit que implicat cōtradi- ctionē. **¶** Tertia pclusio est ista. alique sunt pditionales quarū antecedentia puertunt et pna similr et vna eaz est necessaria et alia mere impossibilis: p3 si homo currit aial currit et nisi homo currit aial currit. **¶** Ad hec rīdet ad pimum concedendo q nō est aliqua cōditionalis ypothe- tica nisi denomiata a li si et pcedo q hec est cathe^a: tu nō es homo nisi sis aial. et ad arg^m cum dicat q aliqua ē ca- thegorica que nō potest habere ptradictoruz: nego pna3: et pcedo q nullum istoz assignator est suuz ptradictoruz. vnde dico q in ista tu non es homo nisi sis aial nō negat nota cōditionis et hoc rōe istius pditionis si: que nunq recipit vim negationis nisi toti ppositioni pponat transce- dēs negatio. Unde dicēdo tu nō curris si tu moueris: nō negat nota cōditionis sed bene si diceret: nō tu curris si tu moueris: ita est in pposito: quapropter dico q ista est cōditionalis pbabilis: tu nō es homo nisi sis aial: sic ista nisi sis aial tu non es homo nō obstante q vna sit quāta et non alia: q: nō est termin^o pcedens pbabilis impediēs eius pponem. p3 ergo q illud assignatur nō potuit eē suū cōtradictorium: cum nullibi negat cōtradictio sed illud ē suum contradictorium: non tu nō es hō nisi sis aial: q falsa est. **¶** Redeundo ad ppositū arguendo vt pns a pditiona- li scōi ordnis ad cōditionalē pmi nō v3. arg^m. q: nō seq- tur: nullū aial est nisi homo sit igi nisi homo sit nullū ani- mal est. ponat. n. q nullum animal sit aliqd aial nisi hō: et sequit q hec est vera nulluz animal est nisi homo sit: q: hoc animal nō est nisi hō sit: et hoc animal est nisi hō sit. p3 consequentia a singularibus sufficientē enūeratis cū de- bito medio ad vntersalem mīno: est casus dato q nō de- monstrent nisi homines et maior p3. q: quacunq singula- ri data concludit ex vna tali: hoc animal nō est demonstrā- do hominē si homo nō est. et sic habeo q antecedēs est ve- rus: q cōsequens sit falsum p3: eo q conuertit cum hac condictionali falsa si non homo est nullū animal est tenen-

do semp li non sine categoricemate et nō infinite. **¶** Ad se- cundū arg^m respōdeo negando omnes istas cōclusiones loquendo de pditionali cuius nota negat. et dico q hmoi condictionalis denomiata a li nisi: nec h3 antecedens nec psequens cum sit categorica: loquēdo de antecedente et cōsequēte generali et sic cōcedo q aliqua est cōditionalis vera vel falsa habēs partes suas expressas que nō habet antecedēs neq psequēs: vbi tñ quis vellet cōcedere ipaz esse ypotheticaz cōditionalez haberet cōcedere pma cō- clusionē et multas alias sequētes sed nō scōaz neq tertā in casibus illis quia quelibet condictionalis denomiata a li nisi cui^o vna pars negatur habens expressas vel ambas partes est incongrua. quare et c.

Entendo igi ad meum pncipale ppositum. fateor vt pns eē tres species ypotheticaz et non plures. v3. copulatiua disiuctiua et con- dictionalis sub qua equialenter sumit rōna- lis: pro declaratiōe igi ipius copulatiue a q est pmitus incipiendū notādū est q nota co- pulandi sumit aliquando copulatiue aliquando copulati- uae: copulatiue sumit quando categoricas coniungit copula- tiua nota quādo pise terminos vnt. **¶** Exempluz pmi sor. currit et pla. mouet. **¶** Exempluz secūdi sor. et pla. currunt. **¶** Ad huc nota copulationis sumpta copulatiua duplr su- mitur. v3. collectiue et diuisiue: diuisiue quādo ex pponē- cuius ipsa est pars sequit copulatiua de similib^o terminis: collectiue vero quādo nō sequit hmoi copulatiua. **¶** Exem- plum pmi sor. et pla. currunt ergo sor. currit et pla. currit q: ergo hec copulatiua ex terminis cōsimilibus sequit ex ista de copulato extremo ppterea dicat q li et in antecedē- te tenet diuisiue. **¶** Exemplū scōi sor. et pla. sufficiūt portare a. lapidem ergo sor. sufficit portare. a. lapidez et pla. suffi- cit portare. a. lapidem. p3 q pna nō v3. ideo nota copula- tionis in antecedēte collectiue tenet: vt aut sciat qn copula- tio copulatiua sumpta teneat diuisiue et quādo collectiue pono regulas respiciētes vtrāq patres et pmo diuisiōis. **¶** Sit igi hec pma regula qficiūz emin^o copulat^o vel p nomē demfatiū plalis nūeri subicif respectu vbi nō ha- bētis appo^m diuisiue suppoit emin^o ille siue illud vbi fue- rit adiectiū vel substantiū. seqt. n. sor. et pla. sūt igi sor. est et pla. est. isti currūt igitur iste currit et iste vel ista currit et isti ambulāt comedūt vl ambulāt vel amat igi iste abulat comedit et amat et iste vel ista et sic facit. **¶** Ex ista re^a seq- tur imediate hāc pclōnē eē ipolez. a. et b. sunt et tñ nec. a. nec. b. est: ponēdo q. b. sumat p tpe futuro et a. ppterit- to. Ex p^o pte pclōnis seqt op^m scōe. sequit 2° hāc aliā eē ipolez: mā et sor^a ridet et tñ nec sor^a ridet nec mā: q: ex p^o pte sequit op^m scōe. nec seqt sor. ridet et sor. est mā et sor^a igi mā et sor^a ridet: sed hñ sequit igi aliqd q ē mā et sor^a ridet. **¶** Tertio sequit hāc pclōnē eē ipolem. a. et b. augent et tñ. a. diminiūt ponēdo q. a. et b. sint due medie- tates alic^o totius: et q. b. angeat et a. diminiuat: sed tñ. b. plis angeat q. a. diminiuat. **¶** Isto posito p3 q si. a. et b. au- gent q. a. augetur q ē 3 casus. nec sequit. c. angeat et c. est a. et b. g^o. a. et b. augent: s3 hñ sequit g^o aliqd q ē. a. et b. angeat. nō. n. d3 pcludi ppo plalis nūeri si vtrāq pmissaz fuerit singularis. **¶** Scōa re^a ē ista emin^o copulat^o vl p/ nomē demfatiū plalis nūeri subicif respectu vbi substā- tiū hūitis app^m eminū plalis nūeri simplr sine ipius aliq deminatione supponit diuisiue: p3. vñ hñ seqt: sor. et pla. sunt hoies igi sor. ē hō et pla. ē hō. isti sunt currentes igi iste est currens et iste ē currens. **¶** Dico notanter respectu vbi substantiū q: respectu vbi adiectiū nō stat hmoi cop^o diuisi- uae. vñ nō seqt. sor. et pla. sufficiūt ferri lapides igi sor. suf- ficit ferri lapidē: sint. n. duo lapides vn^o supra alii quos sor. et pla. ferat sic tñ q n^m istoz sufficeret sor. portare. isto po- sito aīs ē vex et pns falsuz sumēdo sufficē p p se sufficere sic in pposito sumo. **¶** Notādū tñ q si pdicat copulatu3 de copulato aut pnomē demfatiū de copulato nō d3 in ferri copulatiua simplr de pdicatis simplicib^o: s3 d3 ferri de pdicatis disiuctis: q: nō sequit sor. et pla. sunt. a. et b. igitur sor. est. a. et pla. est. b. sed bene ergo sor. est. a. vel. b.

et pla. est. a. vel. b. Similiter non sequitur. a. et b. sunt ista igitur. a. est hoc et b. est istud: sed bene sequitur igitur. a. est hoc vel istud et b. est hoc vel istud: quia volo per primum hoc demonstrare solum. et per secundum istud ponendo quod b. sit solum. et a. pla. et si variatur consequentia variatur casus. quare etc.

Dixi tertio notanter sine ipsius predicati appositum aliquid de terminatiōe: quia non sequitur solum. et pla. sunt dñi istius civitatis ergo solum. est dñs istius civitatis et pla. est dñs istius civitatis. ponat. n. quod solum. est dñs medietatis et pla. alterius medietatis: ita quod nullus eorum sit dñs totius. et sic asis est verum et falsum est falsum.

Sicut non sequitur: ista fuerit currens per totum a. spacia igitur illud fuit currens per totum. a. spacia et illud fuit currens per totum. a. spacia. pono. n. quod a. spacia fuit pertransitum. a. b. et c. sic quod b. pertransiit unam medietatem et c. aliam quo posito per primum non valere.

Ex hac regula sequitur hanc conclusionem esse impossibilem. a. et b. sunt hoies et tñ nec. a. est hō vel hoies nec. b. est hō vel hoies. posito quod a. sit duo capita duorum hoium. b. vero residuum: nec sequitur isti sunt hoimines et isti sunt. a. et b. ergo. a. et b. sunt hoies: sed bene sequitur igitur aliqua quae sunt. a. et b. sunt hoies ubi si aliquid stat collectivae ratione restrictiōis relativi.

Et nota. quod si non sequitur. a. et b. sunt hoies igitur. a. est hō et b. est hō. posito quod a. sit duo hoies et b. sit. non obstat quod terminus copulatus stat divisivae: si. n. non sequitur in singulari precise nec in plurali precise tñ sequitur in singulari vel in plurali igitur. a. est hō vel hoies et b. est hō vel hoies: et hoc contingit quod copulatus termini in differetes ad unum vel plura supposita.

Sequitur secundo quod si posito est ipolis. a. et b. sunt duo quadrata et tñ n. eorum est quadratum: sit unum quadrangulum cuiuslibet medietas sit unum quadratum. et dividit hoc per logarithum in duo quadrata: quorum unum sit. a. et reliquum. b. isto posito per quod hec est falsa. a. et b. sunt duo quadrata et hec sit. a. et b. sunt iste medietates demonstrando quadrata: quia non sequitur. a. et b. sunt hoc quadrangulum et hoc quadrangulum et hoc quadrangulum hoc quadrangulum est iste due medietates ergo. a. et b. sunt iste due medietates: quia in ante continue tñ terminus copulatus quod terminus pluralis numeri stat collectivae: ut ostendat et in sequentibus et in parte stat divisivae sine fine illa propositionem.

Sequitur tertio ex eodem fundamento quod hec est impossibile. a. et b. sunt iter se duo equalia et tñ. a. non est equalia. b. nec est in eodem casu: nec sequitur ut prius. a. et b. sunt hoc quadrangulum et idem est ista duo iter se equalia. igitur. a. et b. sunt duo inter se equalia: tñ si concedo quod a. et b. paria sunt iparia quod a. pars est pari iparia et sit. b. igitur etc. asis per cum tñ. a. quod b. sunt due medietates et tres tertie.

Item sciendum quod ad propositionem copulati extremi de quo loquitur prius regula sufficit capere copulativam de predicatis in plurali vel in singulari: ita quod si sequitur et divisivae conclusio. a. est hō et b. est hō igitur. a. et b. sunt hoies. dato quod a. et b. ad invicem distincti: et sequitur. a. est hoies et b. est hoies igitur. a. et b. sunt hoimines etc.

Tertia regula est ista terminus copulatus vel pronomen demonstrativum pluralis numeri supponens respectu verbi adiectivi determinatis coponem verbales divisivae supponit: et solum respectu eiusdem huius propositionis. ubi sequitur huius solum. et pla. sciunt duas propositiones esse veras igitur solum. scit duas propositiones esse veras: et pla. scit duas propositiones esse veras: solum. et pla. incipit scire. a. propositionem igitur solum. incipit scire. a. propositionem et pla. incipit scire. a. propositionem.

Ex quo per quod si aliqui duo sciunt sic esse sicut septem artes liberales significat: quod quibus istorum scit sic esse: nec sequitur iste scit sic esse sicut significat huiusmodi tres et iste sic esse sicut significat quatuor: igitur isti sciunt sic esse sicut significat. 7. artes. ubi si huiusmodi propositionibus tertie regule operis semper determinatur immobiliter stare in qualis parte copulativae: propterea dicebat et operis respectu ipsius. ubi copulatus vel pronomen demonstrativum ubi per quod pariter: ideo huius sequitur iste scit sic esse sic. 7. artes liberales significat: et iste sit sic scit esse igitur isti sciunt sic esse sicut. 7. artes liberales significat. dato. n. quod unum sciat sic esse sicut tres significat et alii sciat sic esse sic alie quatuor significat et negari prius sicut et asis.

Eadem regula itellit si fiat copulatio vel demonstratio respectu participiorum verborum ubi determinati sunt iam quod copulatio vel demonstratio stat collectivae restat ponere regulas discernentes. Et prima est ista quod

docet terminus copulatus vel pronomen demonstrativum pluralis numeri supponit respectu verbi substantivi habentis suppositum vel appositum singularis numeri supponit talis terminus collectivae per de istis materia et forma sunt hō. aliquid hō est materia et forma albi et nigri sunt. a. scutum. a. scutum est album et nigrum: ex nulla istarum sequitur copulatio de terminis consimilibus in singulari nisi in plurali quare sequitur quolibet illarum divisivae pariter.

Ex hac regula sequitur hanc esse simpliciter procedendam: partes sunt totae: et non distinguenda penes compositionem et divisionem: eo quod subin iuxta regulam precise collectivae supponit respectu illius predicati.

Aliqui tñ ex copulato stante collectivae secundum hanc regulam sequitur copulativa de similibus terminis: quia huius sequitur. a. et b. sunt in. c. toto. igitur. a. est in. c. toto et b. est in. c. toto: et sequitur solum. et pla. sunt hō igitur solum. est homo: et plato est homo: sed hoc contingit gratia materiae vel terminorum.

Secunda regula est ista terminus copulatus vel pronomen demonstrativum pluralis numeri supponens respectu verbi substantivi: huius suppositum vel appositum cum determinatiōe casus collectivae supponit: et probabilis est propter terminos proprios vel priores per de ista: solum. et pla. sunt dñi istius civitatis ex qua non sequitur quod solum. sit dñs vel dñi istius civitatis vel quod pla. etc. sicut prius ostensum est. sicut non sequitur solum. et pla. sunt amatores. a. unum ergo solum. est amator. a. et pla. sit posito quod solum. sit amator: unius medietatis et pla. alterius.

Sicut non sequitur. a. et b. sunt gravia: a. c. ligno ergo. a. est gravis. c. ligno et b. sit. posito quod c. lignum plus ponderet quod a. vel b. de per se: et quod a. et b. sit plus ponderet: per primum non valere: huiusmodi ergo propositiones huiusmodi pariter non per terminos proprios ipsarum precise sed cum inuamento: ut solum. est dñs talis partis huius civitatis et pla. residui igitur solum. et pla. sunt dñi istius civitatis. a. est gravis quod talis pars c. ligni et b. toto residuo est gravis ergo. a. et b. sunt gravia: a. c. ligno. et sic de alijs.

Aliqui tñ tñ per gratia materiae ut solum. et pla. sunt hoies istius civitatis ergo solum. est homo istius civitatis et pla. similiter sed hoc est gratia materiae vel terminorum.

Tertia regula est ista terminus copulatus vel pronomen demonstrativum supponens respectu verbi adiectivi habentis suppositum vel appositum distinctum a tali copulato vel demonstrativo collectivae debet supponere: sicut patet in talibus solum. et pla. sufficienter portare lapidem. a. lapis sufficit portare ab istis: solum. et pla. vident. a. a. videtur. a. solum. et pla. ex nulla istarum sequitur copulativa. unde non sequitur: solum. et pla. diligunt me igitur solum. diligit me et pla. diligit me posito quod unus diligit animam et alius diligit corpus.

Ex quibus sequitur quod dicendo solum. et pla. sciunt. a. et b. propositiones isti sciunt septem artes liberales non supponit copulatio neque demonstratio divisivae sed collectivae: quia ex prima non sequitur quod solum. sciat. a. et b. propositiones et quod pla. etiam sciat illas: et ex secunda non sequitur quod iste sciat septem artes et alius vel alia sciat similiter septem: sed huiusmodi propositiones habent simul probari ex parte suppositi et appositivi quod non est predicatum. sic dicendo. solum. scit. a. propositionem et pla. scit. b. igitur solum. et pla. sciunt. a. et b. similiter iste scit totas artes liberales et alii vel alia scit totum residuum et ipse sunt etc. igitur isti sciunt septem artes.

Aliquando tamen ubi consimilis modus arguendi sed hoc est gratia materiae vel terminorum sic dicendo. solum. et pla. currunt in bello modo igitur solum. currit in bello monte. similiter pla. etiam sequitur solum. et pla. differunt ab homine igitur solum. differt ab homine et pla. differt ab homine.

Similiter solum. et pla. sunt in domo igitur solum. est in domo et pla. est in domo. sed ex contra non sequitur solum. est in domo et pla. est in domo igitur solum. et plato sunt in domo.

Sed bene sequitur ergo solum. et pla. sunt in domo vel in domibus.

Dato enim quod solum. non esset in domo in qua est pla. per consequentiam antecedens est verum et consequens falsum: quia si in domo stat determinate et non confuse tantum: cum nota copulationis qualitercumque sumat collectivae vel divisivae non confundit confuse tantum. Tertium est enim quod nota copulandi copulativae sumpta non confundit confuse tantum igitur nec copulativam sumpta tenet materia quod non videtur esse in materiae valoris sumpta copulativam

q̄ copulatiue. quare r̄. **C**ōsiliū dico q̄ p̄nomē demfa
tium pluralis n̄eri nō pfundit cōfufe t̄m. q̄ nō pōt hoc
facere in singulari n̄ero iḡt neq̄ in pl̄ali: idem asserendū
est de term̄is numeralib⁹ n̄eraliter sumptis q̄ nō pfun/
dunt cōfufe t̄m sicut duo tria q̄tuor: r̄. **C** Dicēdo. n. duo
hoies sunt hoies tam li hoies a parte sub̄i q̄ a pte p̄dicati
supponit determinate r̄ ppō ista est resolub̄l̄r p̄babilis: s̄
termini n̄erales aduerbial̄r sumpti vt bis ter q̄ter faciūt
supponem cōfusaz. Dicēdo bis comedi panē: supponit li
panēz pfufe t̄m: nec conuertit̄ cum ista duab⁹ vicibus co/
medi panem. q̄ iam li panēz stat determinate. sed cōuer/
titur cum illa duab⁹ vicibus comedi panem vel panes. id
habet ista p̄positio sic p̄bari. bis comedi panem vna vice
comedi panē r̄ altera comedi panē iter quas non comedi
panē r̄ tertia vice comedi iter quas r̄ sc̄dam non comedi
panem. iḡt r̄. r̄ sic de alijs dicat suo modo.

Ex his sequunt̄ quedaz cor̄m p̄mū est q̄ sicut nota
copulatiue collectiue sumpta nō pfundit ita
neq̄ diuisiue t̄ta. p̄ istud cor̄m quo ad p̄mā partē de ista.
mā r̄ forma sunt cōposituz vbi li r̄ tenetur collectiue r̄ li
p̄positum stat determinate. **C** Sc̄da pars p̄ de istis for.
r̄ pla. sunt hoies. a. r̄. b. sunt currentia: certū est q̄ vtrōbī
q̄ illa p̄dicata stat determinate: r̄ t̄m nota copulationis in
qualz istaruz stat diuisiue. **C** Sc̄dz cor̄m q̄ ista p̄pōne
omnis hō est aīal: non stat li aīal pfufe t̄m rōne copulatio/
nis icluse in signo tento diuisiue: probatur: nota copulatio
nis formal̄r expressa copulatiue tenta qualiter signū ipsaz
iccludit nō pfundit cōfufe t̄m. iḡt nec signū rōe ipsius: q̄
si signūz cōfundit cōfufe t̄m rōne ipsius v̄ a for̄tio: q̄ r̄
ipsa copulatio. sc̄dum illaz regulā p̄pter q̄ vnūq̄dē tale
r̄ illud magis p̄ poste. Sed p̄ns est manifestū. q̄ dicēdo
iste homo est aīal r̄ iste homo est aīal nō stat li aīal n̄ ali
qua istaruz pfufe t̄m. **C** Sc̄do arḡ sic. nota copulationis
nō est maioris virtutis iclusa in vno signo q̄ in alio: sed li
nlls in quo iccludit̄ nota copulatiōis nō cōfundit cōfufe t̄m
vt p̄z discurrendo per oīa iḡt nec li oīs rōne note copula/
tionis. **C** Tertio arḡ sic. termin⁹ h̄is solā v̄m pfundē/
di pfufe t̄m potius deberet terminū sibi p̄p̄inquū pfun/
dere q̄ remotuz vt p̄z in alijs sed nota copulatiōis nō con/
fundit terminū p̄p̄inquū iḡt nec remotū. p̄ns p̄z cū maio/
ri r̄ minor est manifesta de eadē: oīs homo est aīal vbi li
homo nō stat cōfufe t̄m: s̄l̄r in ista: homo r̄ aīal currūt
p̄z q̄ li aīalus stat pfufe t̄m. **C** Tertiu⁹ cor̄m istud est: sicut
hec est falsa lapis portat ab vtrōq̄ istoz ita hec est falsa isti
portat lapidem dato q̄. a. portat ab vno r̄. b. a reliquo: r̄
nihil qd̄ portat ab vno portetur. a reliquo r̄ nō. v̄z. ista cō
sequentia: vterq̄ istoz portat lapidem iḡt isti portat lap/
dem. q̄ in aīte supponit li lapidem cōfufe t̄m r̄ in p̄nte
determinate. s̄l̄r sicut hec est falsa piper vendit b̄ r̄ rome
ita hec est falsa b̄ r̄ rome venditur piper: nō obstatē q̄ li r̄
teneat collectiue: q̄ vtrōbīq̄ supponit li piper determina/
te. **C** Quartū cor̄m est istud q̄ quelibz istaz est impossibilis
for. r̄ pla. sunt homo: duo homies sunt vn⁹ hō: q̄ si duo
hoies sunt vnus hō iḡt vnus homo est duo hoies p̄ns t̄z
per cōuersionē simplicem. **C** Et si d̄ q̄ nō debz sic con/
uerti sed sic vnus duoz: hōiū est hō. **C** Cōtra ibi nō fit
de subo p̄dicatuz r̄ cōtra iḡt nō est bona p̄uersio: aīis p̄z
q̄ li duo hoies est subm r̄ li vnus hō est p̄dicatuz in p̄ma
que quidē in sc̄da nō reperit̄. **C** Sc̄do li duo i qualibz
istaruz participat subo iḡt cōuersio nō est bona p̄ns tenet
r̄ aīis est experiētta. **C** Tertio arḡ sic. hec d̄ futuro duo
homies erūt vnus hō nō sic cōuertit̄ vnus duoz hōiū
erūt hō. iḡt nec ista de p̄nti p̄ns est bona r̄ aīis p̄batur po/
nēdo q̄ nunq̄ erūt duo homies simul sed b̄n p̄ntine suc/
cessiue tūc p̄z istam esse verā fm̄ op̄ionem oppositā: duo
homies erūt vnus homo q̄ iste homo erit vn⁹ homo r̄
iste hō erit vnus hō: r̄ t̄m ista est falsa in isto casu: vn⁹ duo
rum hōiū erit homo. q̄ quocūq̄z dato iste nunq̄ erit
vnus duo: n̄m hōiū: cum nunq̄ erūt duo simul per ca/
sum. **C** Et si d̄ q̄ casus est impossibilis fiat arḡm de instāti
duo instātia erūt vnū istans si p̄uertit̄ sic vnū istans erit
duo istātia p̄z istam esse impossib̄l̄ez: si p̄uertit̄ sic vnū duo

rum instātiuz erit instāti iterum hec est impossibilis cū nunq̄
erunt duo instātia simul r̄.

Et autem p̄dicta clariuz itelligant̄ arḡ s̄ re/
gulas diuisiōnem cōcernētes copu/
lationis. r̄ p̄mo p̄tra p̄mā ponēdo q̄ in ista. a. r̄. b. sūt: co/
pulationis collectiue sumat̄ r̄ facio istā p̄ns. a. r̄. b. sunt hō
iḡt. a. r̄. b. sunt. ista p̄ns est formalis bona r̄ de forma: r̄ i
aīte copulatio tenet collectiue per d̄cā in p̄ma regula sc̄bi
mēbri iḡt r̄ in p̄nte p̄ns p̄z q̄ ex copulatiōe tenta collecti/
ue nō sequit̄ copulatio t̄ta diuisiue. **C** Sc̄do arḡ cōtra
sc̄dam regulā in hac p̄pōne duo r̄ tria sunt q̄nq̄ tenet li:
r̄ collectiue: r̄ t̄m termin⁹ copulat⁹ subicitur respectu vbi
sub̄st̄tū h̄is suppositionē pl̄alis n̄eri sine limitatiōe iḡt
ista regula est falsa: p̄ns t̄z cum minor: q̄ li q̄nq̄ est termi/
nis pluralis n̄eri sine addito r̄ maio: est manifesta quia
ista p̄positio est vera r̄ hec nō posset esse nisi li r̄ collecti/
ue tenet. **C** Tertio p̄tra tertiam regulam arḡ sic. in hac
p̄positione for. r̄ pla. pugnat̄ vt vicant se: nō stat copula/
tio diuisiue r̄ t̄m termin⁹ copulatus supponit respectu ver/
bi adfectiui determinatiōis p̄positionē verbalē iḡt r̄. patet
p̄ns cū minor: r̄ maio: p̄batur: q̄ nō sequit̄ for. r̄ pla. pu/
gnat̄ vt vincat se iḡt for. pugnat̄ vt vincat se r̄ pla. similr:
r̄ si sic li r̄ nō stat diuisiue fm̄ dicta p̄ns. sed p̄bat̄ ante
cedens: r̄ pono istum casum q̄ for. pugnet cū pla. vt vin/
cat pla. r̄ nō se r̄ pla. pugnat̄ cum for. vt vincat for. r̄ non
se: isto posito patz q̄ p̄ns istius p̄ns sit idem: sed q̄ aīis sit
verum p̄batur. q̄ for. r̄ pla. pugnat̄ vt vincat aliquos vt
iḡt alios. a se vel se. sed non alios. a se vt ponit casus iḡt
pugnat̄ vt vincat se: r̄ nō pugnat̄ vt vincat aliquē q̄ quo/
cūq̄z dato illi nō pugnat̄ vt vincant illum.

Ad hec respōdet̄ ad p̄mū p̄cedēdo istam p̄ns
mā r̄ forma sunt p̄posituz iḡt mā r̄ for/
ma sunt: r̄ dico q̄ nō est incōueniēs q̄ ex p̄pōne collecti/
ua sequit̄ p̄positio diuisiua d̄mō copulatio in aīte se ha/
beat vtrōq̄ mō: sed certuz ē q̄ in hac p̄pōne mā r̄ forma
sunt p̄positum vel in ista. a. r̄. b. sunt hō: copulatio nō so/
lum stat collectiue veruz etiā diuisiue. stat enim collectiue
respectu p̄dicati r̄ totius p̄pōnis sed diuisiue respectu par/
tis ipsius que est p̄pō de sc̄do adiacēte: r̄ sic nihil est p̄tra
regulam. **C** Ad sc̄dm d̄ vno mō negādo minorez p̄ ista
particula q̄ iste termin⁹ q̄nq̄ sit termin⁹ pl̄alis n̄eri. v̄
nec est singularis n̄eri nec pl̄alis sed b̄n equalz vni termi/
no singularis n̄eri. v̄z. illi termino numerus q̄nari⁹: qua
propter p̄z istā eē verā duo r̄ tria sunt q̄nq̄ r̄ li r̄ stat col/
lectiue sicut respectu istius duo r̄ tria sunt n̄erus q̄nari⁹
vt voluit̄ p̄ particula sc̄bi mēbri p̄ncipalis diuisiōis. **C** Alr
d̄ a me q̄ nō est simplr termin⁹ pluralis numeri sicut pe/
tit regula q̄ termino singularis n̄eri equalz vt dictuz est.
C Et si argueret̄ forte proponēdo istaz. duo r̄ tres homi/
nes sunt q̄nq̄ hoies: quō statet copulatio an collectiue an
diuisiue. si p̄mo mō iterum p̄tra regulaz si diuisiue sequit̄
illam esse falsam. Dico q̄ illa est v̄a r̄ q̄ li r̄ tenet colle/
ctiue: nec est p̄ regulā. cū respectu termini pl̄alis numeri
ponat̄ determinatio puta li q̄nq̄ h̄is limitare ad collecti/
ue stare. r̄ sic v̄ q̄ ista p̄pō sit pro sc̄da regula sc̄bi mēbri
r̄ nō p̄tra tertā p̄mi mēbri. q̄re r̄. **C** Ad tertū r̄idet q̄
in ista for. r̄ pla. pugnat̄ vt vicat se: stat copulatio diuisiue:
fm̄ q̄ determinat̄ regula: r̄ cōcedo q̄ ex ipsa seq̄t̄ q̄ for.
pugnat̄ vt vincat se: r̄ q̄ pla. pugnat̄ vt vincat se: r̄ sic ista
sunt falsa ita r̄ ip̄m antecedēs: r̄ ad p̄bationē: cum d̄. isti
pugnat̄ vt vincat r̄ nō pugnat̄ vt vincat aliquem iḡt pu/
gnant̄ vt vincat aliquos nego p̄ns: eo q̄ nullus istoz pu/
gnat̄ vt vincat aliquos. p̄pterea illi nō pugnat̄ vt vincat ali/
quos. r̄ nō sequit̄ iste pugnat̄ vt vincat aliquem r̄ sic pu/
gnat̄ vt vincat aliquē iḡt isti pugnat̄ vt vincat aliquē sup/
ple hominē. p̄pterea nō debet sic cōcludi sed deberet su/
mi in minor: r̄ iste pugnet̄ vt vincat eundem: r̄ si sic dice/
ret antecedēs repugnabit casui. **C** Ex eodez aīte ē nō se/
quit̄ q̄ isti pugnat̄ vt vincat aliquos: q̄ ex eodez statim
sequit̄ q̄ quilibz eorum pugnat̄ vt vincat aliquos q̄ ē cō/
tra casum: ad inferendū iḡt istam de sensu diuiso op̄z su/
mere copulatiuam cum p̄tione appositi verbi adiectiue

hic dicendo iste pugnat ut vincat aliquos et iste pugnat ut vincat eosdem ergo isti pugnant ut vincant aliquos. Concedo tamen cum toto hoc quod son. et pla. pugnant contra se: et pugnant pro se: que iam copulatio stat collectivae iuxta tertiam regulam scilicet membri principalis divisionis. vbi vbi sequitur son. pugnat contra pla. et pla. contra son. igitur son. et pla. pugnant contra se: etiam sequitur son. pugnat pro se et pla. pro se igitur son. et pla. pugnant pro se. Item sequitur quod son. et pla. pugnant contra aliquos. et per aliquos: quod pugnant pro se et contra se: sed negatur quod son. et pla. pugnent contra aliquos: quod nullus est contra quem pugnet son. et pla. Ex his sequitur quod si son. pugnet contra ciceronez p[ro] se et contra et pla. contra tullius et econtra. concedendum est quod son. et pla. pugnant contra ciceronez et tullius et quod son. pugnet contra ciceronez. et pla. contra tullius: sed negatur quod son. et pla. pugnant ut vincant ciceronez et tullius: quod nullus pugnat ut vincat ciceronez et tullius per casus. Item conceditur in eodem casu quod son. et pla. pugnant contra cice. et tullium: et tamen son. et pla. pugnant pro cicerone et tullio ponendo cum toto casu quod son. pugnat pro tullio contra cice. et pla. pugnat pro ciceo contra tullium etc. Sequitur etiam forte concedendum quod son. et pla. sunt ipsimet et tamen dicitur. a se ipsis imo sunt dicitur. a se ipsis: quod in prima copulatio stat divisiva. in secunda collectivae probatur sic. son. est differens a pla. et est etc. etiam conceditur quod a. et b. dicitur. c. et d. et tamen dicitur. cum ipsis. et pono quod a. sit ista homo est et b. sit nullum risibile est. c. ista non homo est. et d. ista nullum risibile est. tunc per quod a. et b. dicitur. c. et d. et a. dicitur. d. et b. dicitur. c. et a. dicitur. c. et d. et b. cum. c. propterea. a. et b. dicitur. c. et d. Item conceditur quod son. et pla. sunt siles et equales cice. et tullio et tamen sunt dissimiles et inaequales eisdem. dato quod son. et cice. sint albi et pedalis quantitas pla. et tullius sint nigri et bipedalis quantitas. Et sic sequitur quod son. et pla. diligunt se et odiant se: dato quod son. diligat se et odiat pla. et econtra sequitur conclusio. Ex his ergo satis patet ratio ad arguendum quod son. et pla. pugnant contra se et pugnant pro se et pugnant ut vincant sed non ut vincant aliquem nec aliquos. Opus igitur mutare verbum principale actuum in verbum principale passivum et residuum fixum dimittere: propterea vbi sequitur isti pugnant ut vincant igitur ab istis pugnantur ut vincant.

Contra alias tres regulas argui. et primo contra primam faciendo istam propositionem: materia et forma sunt duo igitur materia et forma sunt numeri binarii. ista propositio est de forma et in arte tenet licet et divisiva igitur et inconsequente et tamen ibi subicit terminus copulatus respectu vbi substantiis habentis appositum terminum singularis numeri igitur ista regula non est vera propositio: cum qualis primissarum. Secundo argui contra secundam regulam ista propositio est bona son. et pla. sunt dicitur igitur son. et pla. sunt dicitur alicuius vel aliquorum: et in antecedente tenet copulatio divisiva igitur et in consequente est regula. Tertio argui contra tertiam regulam nam dato isto sequitur quod aliqui duo sciunt unam copulativam et tamen nullus illorum scit illam: probatur dato quod scribas unam copulativam et sint duo quorum unus sciat unam partem et alter aliam ita quod nullus sciat propositionem loci sui: tunc per regulam quod illi sciunt illam copulativam quod unus scit unam partem et aliam et tamen nullus illorum scit illam copulativam per casus. Ad primam de concedo quod in ista materia et forma sunt duo copulatio stat divisiva et in ista materia et forma sunt numeri binarii nota copulandi stat collectivae et iste propositio ad invicem convertuntur et hoc non est inconueniens. vbi iste convertuntur son. et pla. currunt et son. et pla. currunt in aliquo loco: son. et pla. ferunt et son. et pla. ferunt aliquid vel aliqua: et tamen continue in prima copulatio stat divisiva et secunda collectivae. Per hoc patet ratio ad secundam arguendum quod non est inconueniens ista duo converti et unum tenent collectivae et altere divisiva. Et si concluditur ex eadem regula quod aliqui sunt amici isti civitatis et inimici eiusdem conceditur propositio. dato quod son. diligat medietatem istius civitatis et aliam odiat et pla. se habeat etc. imo concedendo quod son. et pla. sunt dicitur istorum et sunt famuli eorum: dato quod son. sit dicitur cice. et famulus tullius et quod pla. sit dicitur tullius et famulus ciceronis. tunc per quod son. et pla. sunt dicitur istorum deinde dicitur ista cicerone et tullio: quod son. est dicitur cice. et pla. est dicitur tul-

lij. igitur etc. Et eodem modo probatur quod isti sunt famuli istorum: quod son. est famulus tullius et pla. est famulus ciceronis igitur etc. Et sic patet politas quod huiusmodi dicitur istorum sunt famuli illorum et sui eorum. semper demonstratis eisdem: et amici aliquorum sunt inimici ipsorum: et benefactores aliquorum sunt malefactores ipsorum: haec omnia et infinita consimilia vbi sunt sequentia ex illa secunda regula. Ad tertium dico quod illa propositio non sequitur quod aliqui sciunt unam copulativam quod nullus sciat illam in casu illo. vbi non sequitur. unus ipsorum scit unam partem illius copulativae et reliquam aliam partem igitur illi sciunt istam copulativam. quod forte ista copulativa superaddit suis categoricis notam copulandi. unde bene sequitur son. videt medietatem lune et pla. aliam medietatem igitur son. et pla. videt totam lunam: quod luna non superaddit suis medietatibus. si ergo ista copulativa superaddit suis categoricis non oportet talem propositio valere. Verumtamen ego concedo illam propositio dante quod sit aliqua copulativa que non habeat notam copulandi sic si fieret iste fillus omnis homo est animal tu es homo igitur tu es animal patet quod animal est propositio copulativa igitur casus ut patet. Et sequitur propositio quod iam copulativa non distinguit a suis medietatibus simul sumptis: imo non solum de hypothetica conceditur ista propositio. verum et de categorica. vbi quod aliqui duo sciunt unam propositio categoricam et nullus illorum scit illam. Scribas enim haec categorica impossibilis deus est homo est que sit. a. et si diceret son. super illam propositio deus est sciendo eam et pla. super illam homo est: ita quod nullus illorum super totum consideret. tunc per quod son. et pla. sciunt a categorica propositio quod unus scit unam partem et reliquam scit aliam partem. et ipsa categorica non superaddit illis partibus et quod nullus illorum sciat illam patet ratione sue impossibilitatis.

Contra istam propositio propositio argui sic. quod data ista sequitur quod aliquis scit propositio impossibilem: probatur et pono quod son. se habeat respectu illi deus est animal est sicut ponitur de son. et pla. in casu isto posito: probatur quod son. scit. a. quod scit medietatem primam et scit etiam secundam et a. non superaddit illis medietatibus ergo son. scit. a. propositio patet et tamen a. est impossibile ergo propositio. Respondet negando primam propositio: et ad casum admittit: et nego istam propositio: son. scit primam medietatem. a. et scit secundam etc. igitur scit. a. nego prosequens. nec est ibi similitudo arguendi cum non sit copulatio nec divisio in parte superiori: ita haec non est descriptibilis son. scit. a. et haec est collectivae probabilis per modum collectivae son. et pla. sciunt. a. Ex quibus sequitur quod propositio falsa et impossibilis scitur. quod a. scitur. a son. et a pla. nunquam tamen conceditur quod aliqua propositio impossibilis scitur ab aliquo sed si scitur ab aliquibus scitur. Item sequitur quod son. et pla. sciunt. a. propositio quam dubitat. patet et assigno istam propositio que sit. a. rex est papa est. cuius prima pars scit. a son. et secunda dubitet. et a. dubitet. a pla. et secunda scitur ab ipso. isto posito patet quod son. et pla. sciunt. a. quod son. scit unam medietatem et pla. aliam et et dubitat. a. quod son. dubitat unam partem et pla. residuum. nunquam tamen conceditur quod aliquis sciat aliquam propositio et dubitatur eadem patet igitur non esse inconueniens illud quod communiter dicitur quod aliqui sciunt aliquas propositioes quas dubitat nesciunt vel ignorant in casu priori. Ex praedictis manifeste apparet quod a propositio de copulato extremo tento collectivae ad alteram partem vel copulativam de terminis consimilibus non patet arguendum ita quod non sequitur. ego differo. a te et a me ergo ego differo a me. Nec sequitur son. et pla. pertransierunt. a. ipse ergo son. pertransiit. a. ipse. dato quod son. pertransisset unam medietatem et pla. aliam. Ita non sequitur. a. et b. vident. a son. igitur a. vident. a son. posito quod una medietas lune sit. a. quod non videat son. et alia sit. b. quod son. videat. isto posito patet prosequens non valere. Ex quibus patet quod aliquid est album et nigrum album et non album dato uno scuto cuius una medietas sit alba et alia nigra nunquam tamen conceditur quod aliquid sit album et quod idem sit nigrum vel non album. Sequitur secundo propositio regula quod a propositio de copulato extremo tento divisiva ad alteram partem vel copulativam de consimilibus terminis argumentum. unde bene sequitur son. et pla. currunt ergo son. currunt. a. et b. vident ergo. a. videtur. a. et b. des-

nunt sciri, a for. ergo. a, definit sciri a for. et sic de alijs iuxta regularum precedentem doctrinam et c.

Capitulum de copulativa.

In isto capitulo restat videndum de nota copulandi copulativae tenet quae propositiones copulativam denominat. Dico ergo quod propositio copulativa est illa in qua implicite vel explicite cathegoretice plures et principales coniunguntur notae copulandi. **Ex**emplum ut tu es homo et tu es animal. Particulae istae descriptionis declarant. dicitur. n. primo simpliciter vel explicite: quod aliqua est copulativa que non habet notam copulativam sic patet de antecedente habet consequentem omnis homo currit. tu es homo ergo tu curris. similiter aliqua est copulativa que non habet notam copulandi neque aliquam cathegoreticam partem eius. verbi gratia. sic dicendo for. est homo et pla. est animal et econverso. tertia pars istius copulativae est copulativa significans quod pla. est animal et quod for. est homo transpositione ad primam. et patet quod si econverso non includit expresse notam aliquam neque cathegoreticam. **D**ixi secundo cathegoretice quod si nota copulandi conjungeret terminos non for. maret copulativam hypotheticam sed cathegoreticam de copulato extremo ut visum est in primo capitulo. **D**ixi tertio plures non limitando ad duas vel ad tres cathegoretice quod ex infinitis cathegoreticis potest copulativa formari et ex duobus sic dicendo for. currit et pla. dicitur putat et ex tribus ut ego sum homo et tu es homo et ille est homo et sic ultra in infinitum multiplicando notas et cathegoretice. **D**ixi quarto principales quod dato quod haec sit disjunctiva omnes homines sunt asini vel boves et asini sunt asini ita quod non fiat de nominatio ab ultima nota non valebit ista propositio in ista propositione sunt due cathegoretice coniunctae per notas copulandi igitur ipsa est copulativa quod tales cathegoretice non sunt partes principales illius sed scilicet propter ea addere principales. **D**ixi ultimo per notam copulandi quod alie note non possunt copulativas formare ut note conditionis et disjunctivae. **C**opulativarum quaedam affirmativae quaedam negativae. Affirmativa est illa cuius nota simpliciter vel explicite affirmat: ut tu es homo et tu es animal. Negativa est illa in qua explicite vel simpliciter negat nota copulandi: ut non tu es homo et tu es asinus. **E**x quibus patet quod aliqua est copulativa affirmativa cuius quilibet pars principalis cathegoretice est negativa et econtra aliqua est copulativa cuius quilibet cathegoretice est affirmativa. **E**xemplum primi tu non es asinus et tu non es capra. **E**xemplum secundi non tu es asinus et tu non es capra. **U**nde est sciendum quod sicut in ista cathegoretice nullus homo est asinus nec si gnatum nec copula est pars alieni extremo: ita in copulativa negativa nec negatio in nota copulandi est pars alienius cathegoreticarum: sed bene sunt partes totius propositionis: sicut et in cathegoretice signum et copula sunt partes totius cathegoretice propositionis: et ideo vel conformiter assigno de alijs speciebus hypotheticarum ita quod nunquam note nec negationes praecedentes notas sunt partes cathegoreticarum sed bene totius hypotheticae.

Contra hoc probatur quod hypothetica non sit alieni quod tatis quod si in primo peribyer. Affirmatio est alieni de aliquo negatio alicuius ab aliquo et Boetius ibidem dicit quod affirmativum et negativum sunt proprie passionis cathegoretice ergo affirmatio et negatio alteri a cathegoretice non potest attribui. **P**robat quod aliter non essent proprie passionis cathegoretice. et ex alio quod nulla propositio habet principale subiectum nisi cathegoretice ergo nulli alteri de contentis affirmativa et negatio. **S**ecundo sequitur quod per ideo quod hypotheticae sunt alicuius quantitates et sic ista esset universalis omnis homo currit et tu es homo et ista esset indefinita homo est animal et tu es quod non videtur verum cum ibi non assignetur principale subiectum et principale predicatum. **T**ertio arguitur quod nulla copulativa negativa sit copulativa: quod tunc sequitur ista conclusio quod sunt aliquae due copulativae quarum prima partes convertuntur et secunda similiter et tamen ad invicem repugnant et contradicunt: patet de istis tu es asinus et tu es capra non tu es asinus et tu es capra. **A**d primum respondetur quod hypotheticae sunt ita quales sicut cathegoretice sed quomodo quia cathegoretice sunt quales in eo quod aliquid de alio positive vel negative dicitur: hypotheticae vero sunt quales in eo quod aliquid positive vel

negative denominat aliud. Et per hoc patet ratio ad argumentum tuum et ad auctoritates. dicendo quod affirmativa et negatio dupliciter inveniuntur uno modo pro eo quod positive vel negative de alio dicitur secundo modo pro eo quod positive vel negative aliud denominat. primo modo affirmatio et negatio continentur soli cathegoretice sunt proprie passionis ipsi et sic intelliguntur per Boetium. sed secundo modo hypotheticae inveniuntur necesse est istum modum aliquis locutus est. **A**d secundum dicitur negando propter ista. n. hypotheticae sunt quales non tamen sunt quante: et non sunt universales particulares indefinite vel singulares. si. n. essent quante se quis quod eadem propositio esset indefinita singularis universalis et particularis dato quod fiat una copulativa proposita ex quatuor: talibus quo posito non esset ratio quare plura esset quanta ratione unius illarum quod ratione cuiuslibet alteri. verum hoc argumentum non concludit quod volens oppositum dicere diceret quod sicut cathegoretice propositio denominat huius aut istius quantitatis ratione subiecti sic et hypothetica ratione primae partis principalis. quare et c. **A**d tertium concedo conclusionem nec illud est minus inconueniens quam de cathegoreticis. Unde aliquae sunt cathegoretice quarum subiecta convertuntur et predicata similiter et tamen ad invicem repugnant et contradicunt: ita etiam de hypotheticis dici potest: quare et c.

Ad veritatem copulativae affirmativae requiritur et sufficit utriusque partis veritas copulativae significatio iuxta propositionem suam cathegoretice principalis. **Ex**emplum tu es homo et tu es risibilis: notanter dico affirmativae: quod aliqua est copulativa negativa. **V**a cuius utraque pars est falsa patet de ista non tu curris et tu es asinus. similiter aliqua est copulativa negativa falsa significans praedicatum iuxta propositionem suorum terminorum: et tamen quilibet pars est vera. patet de ista tu non es homo et tu es animal. **D**ico notanter significatio iuxta propositiones et c. quod si fiat quod aliqua copulativa sit falsa et quilibet eius cathegoretice principalis sit vera. patet capio istam copulativam tu es homo et tu es animal cuius prima pars significet primo te esse boves et secunda te esse animal: ergo copulativa distinguitur ab his cathegoreticis simul sumptis quod supradedit notam copulandi significet primo te esse asinum et te esse capram et sequitur conclusio. **E**t etiam aliqua copulativa est vera cuius quilibet cathegoretice est falsa patet de ista tu es asinus et tu es capra ponendo quod partes significant adequatam modo consueto et copulativa significet quod tu es homo et quod tu es animal et sequitur conclusio. **E**x ista regula sequitur corollarium secunda quod ad falsitatem copulativae affirmativae sufficit alterius partis principalis falsitas significante copulativa iuxta compositionem suarum cathegoreticarum exemplum tu es homo et tu curris.

Tertia regula est ista ad possibilitatem copulativae affirmativae requiritur et sufficit quod quilibet pars principalis sit possibilis et quilibet cuiuslibet et quibuslibet simul si plures sint quam due sit compossibilis significante copulativa iuxta suorum terminorum propositionem exemplum ut tu curris et tu sedes. dico. n. primo quod quilibet pars principalis sit possibilis. quod non si una est impossibilis ut tu es homo et tu es asinus. **D**ico secundo notanter quod quilibet cuiuslibet sit compossibilis: ista copulativa est impossibilis rex sedet et nullus rex sedet et tamen quilibet cathegoretice eius est possibilis sed non quilibet cuiuslibet est compossibilis patet de ista: aliquis homo est omne currens for. est currens et pla. alii a for. est currens. si. n. comparat prima pars cum secunda ille sunt compossibiles si comparat secunda cum tertia ille sunt compossibiles et econtra: sed si comparatur prima cum ambabus alijs aut secunda cum prima et tertia patet illas non esse compossibiles. **I**dem patet in exemplo compositum ut in istas partes. a. primum est divisum et in istas. a. primum est divisum. et sic in infinitum patet istas copulativas esse impossibiles sicut et ista in infinitum. a. primum est divisum: et tamen quilibet pars principalis cuiuslibet est possibilis et compossibilis sed non omnibus simul sumptis. quare et c.

Ex ista regula sequitur corollarium quarta quae est ista ad impossibilitatem copulativae sufficit et requiritur una partem principalem esse impossibilem vel non quilibet cuiuslibet aut quibuslibet esse compossibilem significante copulativa iuxta compositionem suarum cathegoreticarum iuxta exemplum tuum.

de propinquo expressa: & notatè dicit in ambabus signifi-
ficante copu^a & c. qz stat aliqua cop^{am} esse possibilez & vnã
partem pncipalem esse impossibilem & similr stat cop^{am} eẽ
impossiblem & quãlibz partes pncipales esse possibile & cui
libet aut qbuslibet esse cõpossibilem s̄m qz p̄us dicebatur
de veritate copulatiue sed veruz est qz tũc nõ significaret
copulatiua illa iuxta p̄positionem suaruz pncipalĩz cathe-
goricarum & tñ hoc requir̄ s̄m tenorẽ regule: q̄re & c.

Quarta regula est ista ad necessitatẽ copulatiue
affirmatiue requir̄ & sufficit cuiuslibz
partis necessitas: significãte copulatiua iuxta suaruz cathe-
goricarum pncipalium cõpositionem exemplũ vt de^o est
& homo est animal. **Ex** qua regula sequit̄ sexta qz ad con-
tingentiam copulatiue requir̄ & sufficit alteraz cathegori-
cam pncipalem esse contingentem & cuiuslibz: ac qbuslibz
alijs si plures sunt qz due esse cõpossibile sic significãdo si-
gnificãte copulatiua iuxta suaruz pncipalĩz cathegoricaruz
cõpositionem vt tu sedes & tu disputas deus est & tu cur-
ris. **Septima** regula est ista ad hoc qz copulatiua affir-
mativa significans ex cõpositiõne suarum partũ sciat̄ req̄-
riur & sufficit qz quelibz pars pncipalis sciat̄: sciendo cõ-
pulatiuam significare solum ex p̄positiõne suarum partũz
pncipalium. Exemplũ tu es homo & tu es animal. **Octa-
ua** regula est ista ad hoc qz copulatiua affirmatiua signifi-
cans iuxta p̄positionẽ suarum partũz pncipalĩz sciat̄ esse
vera requir̄ & sufficit qz quelibz pncipalis pars sciat̄ esse
p̄positio vera: sciendo copulatiuã nõ significare nisi ex cõ-
positiõne suarum pncipalĩz partũ. vt tu es homo & tu es
risibilis. **Ex** quo sequit̄ qz nõ v3 argumẽtũ hoc. tu scis
istam copulatiuã esse verã igit̄ tu scis istam copulatiuãz.
pono qz ista copulatiua rex sedet & papa est cõuertat̄ cũz
vero & hoc bene scias isto posito. tu scis istaz copulatiuãz
esse verãz & nõ scis istam: qz nullam partez scis cũz nullũ
istarum significãtũ est scituz a te. quare & c. **Nonã** regu-
la est ista ad credulitatẽ copulatiue affirmatiue requir̄tur
qz quelibz pars ip̄sitate v̄l explicite credat̄ credẽdo copu-
latiuam solum significare ex p̄põne suaruz pncipalĩz par-
tium vt antexps erit & dies iudicij est futura. **Decima**
regula est ista ad dubitationẽ copulatiue affirmatiue suffi-
cit implicite vel explicite alteraz partes pncipalẽ esse dubi-
tataz credẽdo illam nullũ alteri repugnare & copulatiuã ex
p̄positiõne suaruz partium significare & nulluz falsum sequi
negãdũ a te. p3 de ista rex sedet & papa dormit. Dico no-
tante p̄mo alteram partẽ pncipalem: qz ad hoc qz copu-
latiua sit du^a non requir̄ ambas partes dubitari sicut de
ista rex sedet vel deus. **Dixi** scõdo credẽdo illã nullũ al-
teri repugnare: qz vbi scires vel crederes illã alteri repu-
gnare non dubitares illam. **Dixi** tertio & credẽdo copu-
latiuam ex p̄positiõne suaruz partũz significare: qz vbi nõ
crederes ip̄az significare ex p̄positiõne partũ suarum sta-
ret te dubitare quãlibet partez copulatiue sciendo vnã nõ
repugnare alteri: & tñ nõ dubitares copulatiuã: sicut posi-
to qz istius copulatiue rex sedet & papa stat: quelibz pars
dubitãt a te sciẽdo nullam istarũ alteri repugnare & cum
hoc credendo illaz copulatiuã significare adẽquate te esse
hoiẽm & te esse asinum. p3 illam nõ esse dubitãdãz a te &
tñ quelibz pars dubitat̄ a te & scis nullaz illaz alteri repu-
gnare. dico de eodez & credendo ex ista copulatiua nullũ
falsum sequi vel negãdũ a te: qz aliqua est copulatiua ne-
gãda a te cuius quelibet pars dubitat̄ a te & scis nullam
illarum alteri repugnare vt p3 de ista ois rex sedet & iste ẽ
rex demonstrãdo quẽ scis stare de quo dubitas an sit rex:
p3. n. qz ista copulatiua est negãda a te cum ex ipsa sequat̄
tur vnũ negãdũ a te. v3. iste sedet: & tamẽ istius quelz p̄s
dubitãt sciẽdo nullã partẽ alteri eiusdem copulatiue re-
pugnare: volo ergo qz li credendo determinat̄ istas tres
particulas nullũ alteri repugnare: copulatiuã ex cõpositiõ-
nem suarum partũ significare: & ex tali nullũ falsuz sequi
vel negãdũ. **Notãdum** quare dico credẽdo & nõ sciẽ-
do quare aliquis dubitat vnã copulatiuã. & tamen nõ scit
vnã partez alteri repugnare: sicut posito qz tu crederes
istam copulatiuã rex sedet & nullus rex sedet significare

regem sedere & nullũ papã sedere quoz qdlibet dubita-
res. & sic crederes ptes significare. & isto posito tu dubi-
tas istam copulatiuãz: & tñ tu nõ scis vnã partez alteri non
repugnare qz de facto vna pars alteri repugnat. **Item**
aliqua copulatiua est a te dubitãda cuius quelibz pars du-
bitãt a te & quãlibet illaz scis esse alteri impertinentez: tñ
non scis illam significare p̄tise ex p̄positiõne suoz terminoz
p3. posito qz istius aliquis hõ currit & aliquis asinus currit
quãlibet partez dubites sciẽdo ipsas esse impertinentes sic
sunt sed credo istam copulatiuã significare e reges sedere &
papam dormire isto posito sequit̄ conclusio. **Undecima**
est ista ad hoc qz copulatiua affirmatiua significans ex p̄po-
sitiõne suarum pncipalium cathegoricaruz sit cõcedẽda req̄-
ritur & sufficit quãlibet illaruz partũ esse cõcedẽda: vt de^o
est & homo est animal. **Ex** qua sequit̄ duodecima qz ad
hoc qz copulatiua affirmatiua sic significans sit negãda suf-
ficit alteram illaruz partũ esse negãdã: vt deus est & hõ
est asinus. **Ex** p̄dictis ergo p3 qz ista p̄na nõ v3. a. p̄põ
copulatiua est vera polis scita credita vel cõcedẽda igitur
altera pars sic se h3. qz forte nõ h3 aliquã cathegoricã par-
tem eius vt p̄mitus dicebatur: & dato qz haberet non v3
arg^m. qz illa forte nõ significat ex p̄põne suaruz partũz: sed
bene sequit̄. a. p̄põ copulatiua affirmatiua significans ex
p̄positiõne suaruz partũz pncipalium vera polis cõcedẽ-
da vel negãda igit̄ quelibz suaruz partũ est hõi. **Et**
sequit̄ a p̄põ copulatiue significans p̄tise ex p̄põne suarũ
partium pncipalium est falsa impossibile vel negãda igitur
aliqua suaruz partũz pncipalium est hõi. **De** negati-
uis aut̄ non ex pedit regulas declarare qz vera est vel falsa
possibilis impossibile necessaria vel cõtingẽs scita credita v̄l
dubia cõcedẽda vel negãda per p̄parationẽ ad copulati-
uam affirmatiuã ita qz p̄batio copulatiue negatiue depen-
det ex probatione affirmatiue.

Post has regulas sequunt̄ due alie disputan-
de p̄ma est ista a copulatiua significã-
te iuxta p̄positionẽ suarum partũz ad alterã p̄tez est arg^m
formale qz bñ sequit̄ tu es & tu disputas igit̄ tu disputas
& sequit̄ ẽt qz tu es. **Et** d̄ a copulatiua significãte iuxta cõ-
positiõnẽ. p̄pter rõnez superius positã: qz vbi copulatiua
significet & nõ ex p̄positiõne partũz non op̄z tales p̄naz va-
lere: dato. n. qz ista copulatiua tu es hõ & tu es asin^o signi-
ficaret adẽq̄te te esse hoĩem & te esse animal significantibus
partibus nõ conũcto non valeret arg^m illud tu es homo
tu es asinus igitur tu es asinus quia antecedẽs esset veruz
& consequens impossibile.

Contra istam regulã arguit̄ qz non sequit̄ nõ tu
es homo & tu es asinus igit̄ tu es asin^o:
& b arḡ per regulã igit̄ regula falsa p̄na t3 cum minorĩ qz
p̄ns est impossibile & asis est verũ cum suũ opp^m est falsuz
v3 tu es hõ & tu es asinus. **Secõdo** arḡ sic ista p̄na non
v3. aliquãtũ vidit̄ sor. & tñ videt̄ pla. igit̄ tñ videt̄ plato:
& b arḡ per regulã igit̄ regula falsa. t3 p̄na cum minorĩ &
maior arḡ. ponẽdo qz sor. videat̄ pedale & pla. similr. isto
posito p3 qz aliquãtũ videt̄ sor. & tñ videt̄ pla. qz pedale
videt̄ sor. & tñ videt̄ pla. & sic. asis istius p̄ne est veruz p3 qz
p̄ns sit falsum patz qz aliud videt̄ a pla. igit̄ non tñ videt̄
pla. t3 p̄na a cã veritatis ad p̄positionẽ habentẽ illã cãz. &
asis p3. qz sor. videt̄. v3 vnũ pedale per casum. **Ter-
tio** arḡ sic ista p̄na nõ v3. aliq̄d animal est & si tu es illud tu
es asinus igit̄ si tu es illud tu es asinus: & b arguit̄ per re-
gulã igitur regula falsa. tenet cõsequẽtia cũ minorĩ & ar-
guit̄ maior: istius p̄ne antecedens est verum & p̄sequens
falsum vel in intelligibile. igit̄ & c. qz antecedens sit verum
p3. quia hoc est demonstrãdo asinus & si tu es illud tu es
asinus. & hoc est animal igit̄ animal ẽ & si tu es illud tu es
asinus. p3 consequentia ab inferiorĩ & c. sed qz p̄sequens sit
in intelligibile vel falsum p̄bat: qz vel li illud stat relative
vel demonstratiue si demonstratiue nõ est scõda pars co-
pulatiue nec secum conuertibilis: si relative p̄natur asitẽ
& per p̄sequẽs in intelligibile sumit̄ & si sumit̄ intelligibilẽ
hoc nõ erit nisi impossibile significãdo. v3. qz si tu es aliquod
animal tu es asin^o que p̄dictiõnalis impossibile est.

Pro solutione oium istoz argumentoz di
 co qd illud allegatu non est
 regula nisi sic intelligatur: qd a copulativa affirmativa signifi
 cante ex compositione suarum partium ad quilibz suaz par
 tium similituz vel convertibiluz v3 arg^m. per hoc qd dicitur
 affirmativa soluit p^m ar^m. q: ibi negative arg^m. Quia v^o
 d^o similitu ostendit qd a copulativa ad alteram sua partem
 formaliter conclusam non pot valere ar^m. q: in tali argum^e
 to nunq^z cludit aliqua pars copulative sed bene similis
 illi. Per hoc aut qd dicit vel convertibilum soluit 2^m & 3^m
 arg^m. unde in scdo argum^eto cu d^o aliquatuz videt for. &
 tm videt pla. quod in ante sumat li tm exclusive vel noiall
 ter: si exclusive pcedo p^mam nego ans. & sic non sequitur
 pedale for. videt & pedale videt pla. igit aliquatum videt
 for. & tm videt pla. si vero nominalr sumat li tm in ante
 quero quod sumit in p^mte: an exclusive vl nominalr: si ex
 clusive no v3 arg^m nec arg^m per regulam cu illa non sit se
 cunda ps copulative nec secuz convertibilis: si nominalr tuc
 iterum p^ma no v3. q: in intelligibilr sumit: p^mterea ex illa
 copulativa no d3 cludi illa pars scda nec sibi similis s3 se
 cum convertibilis & hoc sufficit sic dicendo tm quatus videt
 for. videt pla. **Ex isto** habetur r^mio tertij argumenti si
 li illud tenetur demonstrative arg^m est bonu. si vero rela
 tive non v3 arg^m sed debet cludi vnum secu convertibile
 v3. igit si tu es animal risibile tu es asinus. & sic appet quare
 non valent iste p^me aliquis homo est & quilibet homo est
 ille igit quilibet homo est ille aliqs homo currit & tu non
 es ille igit tu non es ille: p^mter cam dictaz sed ex p^ma seq
 tur qd aliquis homo glibet homo est: & ex scda sequit qd
 tu aliquis ho currens no es. **Unde** est notadu qd copu
 lative affirmativa: quedam inferit similes de p^monib
 bus traspositis quedaz vero no. **Exemplu** p^mi. sequit. n.
 so: currit & pla. disputat igitur pla. disputat & so: currit.
Exemplu scdi omnis ho est animal & ecotra. **Dico** ergo
 qd a copulativa affirmativa que no convertit cum simili de
 transpositis p^monibus no ad quilibz suarum partium vel
 p^mimilituz t3 argum^etu. similr a copulativa affirmativa cu
 lus vna pars est pars assumpta in intelligibilis ad alia par
 tem vel cosimile non v3 argumentuz & per hoc est resp^o
 sum ad omnes obiectiones.

Amplius ad p^mipale arguit sic. ista p^ma no v3
 tu non es capra neqz tu es asin^o igit
 tu es asinus. & b arguit per regulam igit regula falsa. p3
 p^ma cum minori: q: ista tu non es asin^o neqz es capra est p
 positio & no cathe^{ca} vt p3 igit ypothetica: & non codictio
 nalis neqz disunctiva vt videt igit copulativa: & no nega
 tiva q: non negat nota copulandi igit affirmativa cui vna
 pars est li tu non es asinus: sed iam pbatur maior: ista p^ma
 non v3. q: p^ma est impossibile vt p3 & antecedes est necessa
 rium q: convertitur cum necessario. v3 tu no es capra & tu
 non es asinus. **Secdo** arguit sic ista p^ma non v3. a. est &
 tu es asinus igit tu es asin^o. & b arguit per regulam igit r^e.
 p^ma p3 cum minori & maior arg^m. ponendo qd. a. sit illud co
 plexum & tu es asin^o. et tunc p3 qd. a. est & tu es asinus: q:
 & tu es asinus est. a. igitur. ans est veruz & p^ma est imposs
 bile vt p3. **Tertio** arguit sic. ista p^ma non v3. omnis ho
 est animal & ecotra igit omne animal est ho. & b arg^m per re
 gulam igit regula falsa. p^ma p3 cum minori & maior arg^m:
 q: istius p^me ans est veruz & p^ma falsum: qd p^ma sit falsuz
 p3. sed qd ans sit veruz. pbat sic. iste homo est animal & ec
 verso. & iste homo est animal & ecoverso. & sic de singulis &
 isti sunt omnes hoies igit omnis homo est animal & ecotra:
 p3 a singularib^o sufficiter enumeratis cum debito medio
 ad vlem. **Secdo** sic homo est animal & ecoverso & no e ho
 mo quin illud sit animal & econverso igit omnis ho est animal
 & econverso. p3 p^ma ab exponentibus ad expositaz. **Ter
 tio** arguit sic. eius p^mdictorium est falsuz v3. no omnis ho
 mo est animal & ecoverso q: significat qd aliqd qd est ho non
 est animal & aliqd animal no est homo.

Ad primum istozum d^o negando istaz cose
 quentia. tu non es capra nec tu
 es asinus igit tu es asinus. nec arguit a copulativa ad al

teram eius cathegoricam p^mipales. q: illa copulativa no
 habet nisi vnam cathe^{ca}m p^mipalem & caret nota copula
 tionis: sed si ad alteram partez implicita vellet quis argue
 re debz istam concludere: tu non es asin^o: que implicite e
 scda pars illius. similr hec tu no es homo nec asin^o est co
 pulativa affirmativa & tm non b3 scdam cathe^{ca}m p^mipala
 lem sed bene partē illius: p^mterea non d3 cludi ergo tu
 es asinus sed bene d3 cludi ppositio similis scde parti i
 plicite que est ista tu non es asinus. **Ex** quo sequitur qd
 hec ppositio est falsa. a. ppo non est vera nec concedenda.
 dato qd. a. sit ista de^o est subordinet huic false. a. ppositio
 non est vera & ides. a. no est pcedendu: & si d^o qd suum co
 tradictorium no est falsuz. v3. a. ppositio est va & no conce
 denda. dico qd illud no est suum p^mdictorium cu sit cathe^{ca} de
 copulato extremo & altera sit copulativa s3 p^mdictorium illi^o
 d3 dari per negationē ppositam toti. quare r^e. **Ad** 2^m
 duplr r^mideri pot. p^mo pcedendo istam p^mam. a. est & tu
 es asinus igit tu es asinus: sed dicdo ans esse impossibile. &
 iterum negado istam p^mam. a. est hoc pplexuz & tu es asi
 nus igitur. a. est & tu es asinus q: in ante stat li & maliter &
 in p^mte cosignificative. **S3** hec r^mio statim tolleret sup
 positionē malem istius deus est deus est. dicdo qd li de^o
 est non pot maliter supponere nisi cum determinatiōe si
 gni malitatis. & sic multe conclusiones cōter concessē debe
 rent negari. **P^mo**pterea aliter r^midetur petendo in p^ma
 ista quō stat li & in ante: an sincathe^{ca} vel maliter si mate
 rialiter: p^ma non v3. nec arguit a copulativa ad alterā par
 tem cu3 ans sit tunc vna cathe^{ca} de extremis materialiter
 sumptis: si li & tenetur sincathegorematicē sic pcedit p^ma
 & negatur ans: & ad pbationē negatur ista p^ma. a. est illud
 cōplexum r^e. igitur. a. est & tu es asinus p^mter cam supe
 rius dictam. tenendo igit notaz copulandi aliquādo mal
 ter vt dictuz est. concedit hec ppositio. a. est necessariū &
 tu es asinus. dato qd. a. sit ista deus est & tu es asinus. seq
 tur enim. a. est deus e & tu es asinus & deus est est aliqd
 necessariū igit. a. est necessariū & tu es asinus. **Ad** ter
 tium respondet pcedendo istā p^mam omnis homo est animal
 & econverso igit omne animal est homo: nego ans: & ad p^mi
 mam pbationez eius: nego p^mam: nec arguit a singulari
 bus ad vlem. cu3 ipm p^ma sit vna copulativa nulli^o quanti
 tatis subordinata huic mentali omnis ho est animal & ec
 animal est homo. **Ad** scdam pbationē cosimilr r^midert
 pot negando illam: nec arguit ab exponentibus ad expo
 sitam cum p^ma non sit ppositio exponentibus: q: ypothetica
 copulativa. verum tm ego nego istam minozes nihil est ho
 mo qn illud sit animal & econverso: q: scda pars significat qd
 nullum est animal qn illud sit homo quod est falsuz. **Ad**
 tertiam confirmationē pcedo qd illud est suum p^mdictorium
 & est verum: no omnis ho est animal & econverso. q: signifi
 cat qd non est ita qd omnis homo est animal & econverso: &
 ex ipso no sequit qd aliquid qd est homo non sit animal & ec
 verso. q: p^ma copulativa est negativa & scda affirmativa.
 Et si d^o qd nego pposita facit equipollere suo contradicto
 rio verum est in ppositionibus quantis cathegoricis vbi
 negatio non negaret nisi cathe^{ca}m illam sed modo in ppo
 sito li non negat totum sequens sicut etia in ista no aliquid
 est & tu es asinus. **Ex** bis sequit qd immediatuz & forma
 le p^mdictorium copulative affirmative est copulativa nega
 tiva & non disunctiva facta de partibus p^mdictorius copula
 tive: q: sanus est dicere qd affirmatio p^mdictit negatiōi qd qd
 affirmatio p^mdictit affirmationi: saltim immediate & formal
 ter mo p3 qd iste sunt affirmativae. aliquid est & tu es asin^o
 nihil est vel tu non es asinus. igitur no ita p^mte debet co
 tradicere sicut iste aliquid est & tu non es asin^o no aliquid
 est & tu non es asinus. p3. n. qd iste due cathe^{ca} adinvicem
 convertuntur. ho est risibile est: & tm hec ho e immediate
 & formalr p^mdictoria illi: no ho est & no istis: risibile: est ita
 in pposito iste due adinvicē convertunt: no aliqd est & tu es
 asin^o nihil est vel tu no es asin^o & p^ma immediate & for
 malr opponit copulative affirmativae & no scda.

Ex predictis sequuntur aliquae conclusiones. p^mi
 ma est ista: aliqua ppositio est

necessaria simpliciter que fiet impossibilis simpliciter sine noua impōne sui aut sui significati: p3 de secūda parte istius copulatiue homo ē animal et eōuerso. supposito qd pīne parti crastina die addet signum vniuersale: ipsa. n. hodie significat pīno animal esse hominē et hoc est necessarium sed cras significabit omne animal esse hominē et hoc est impossibile. vnde h3 pīne parti istius copulatiue addat signū vniuersale non tñ fit impōitio de nouo in scda parte istius copulatiue vel in suo significato sicut nec in pīma: sed q: ipsa dependens est relinquit pīmū adequatum significatum et aliud acquirit. **C** Secūda conclusio aliqua ppositio est impossibilis simpliciter que fiet necessaria simplr sine noua impōne sui aut sui significati p3 sic dicendo vel scribendo oīs homo est animal et eōuerso dato qd cras corrumpatur signum vniuersale. hec. n. significat omne animal esse hominē qd est impossibile et crastina die significabit animal esse hominē qd est necessariū. **C** Tertia conclusio est ista. ali que due ppositiones sunt vere et possibiles et tamen non possunt simul stare nec cōpossibiles sunt: p3 de ista: omnis homo est animal et de scda parte illius copulatiue homo est animal et eōuerso. q: ex ipsis non pōt fieri copulatiua possi: illis: stati. n. illa scda pars copulatiue adiuncta illi vniuersali mutaret significatū: et non est dicendum qd illa tunc non esset eadem ppositio: q: fiat arg^m descripto et pat3 qd eadem ppositio semp manet q: eadem scripta: sed si aliq variatio fit ex parte significati illa est precise in signo vli. **C** Quarta conclusio aliquarū ppositionū significata stāt simul et sunt cōpossibilia tamē ille non stant simul neq3 sūt cōpossibiles ad illū intellectū qd ex eis non pōt fieri copulatiua possibilis: p3 ista conclusio in casu pōt. **C** Quinta conclusio est ista. ali que due ppones simplr conuertunt et tamen crastina die vna est vera et necessaria et reliqua falsa et impossibilis: sine noua impōne ipsarū. p3 hec conclusio et assi: no istam copulatiuā homo est animal et eōuerso. p3 qd pīna pars et scda adinuicem puertunt: et rōne significati et rōne subordinatiōis et tamē crastina die pīna pars est vera et necessaria et scda falsa et impossibilis. dato qd ipsi pīne parti addet signum vli affirmatiuū. **C** Sexta conclusio est ista aliqua est ppositio affirmatiua que crastina die erit negatiua sine noua impōne sui vel sui significati et sine additione alicuius ad ipam. p3 de scda parte istius copulatiue. homo est animal et eōuerso. dato qd cras addat signū vniuersale nega^m pīne parti dicēdo nullus homo est animal et eōuerso. **C** Et eōtra et dicit qd aliqua est ppo negatiua que fiet affirmatiua sine remotione alicuius ab ipsa. p3 de scda parte istius copulatiue nullus hō est animal et eōuerso dato qd cras remoueat signum vli. **C** Septima conclusio aliqua est ppositio cathē^a que fiet ypothetica sine appositione alicuius ad ipaz. p3 de scda parte istius copulatiue: homo est animal et eōuerso. dato qd cras addat pīme parti totū hoc sōz. currit. cū coniunctione. et ita qd fiat vna talis copulatiua sōz. currit et homo est animal et eōuerso. tunc et eōuerso. erit vna copulatiua que subordinat illi mentali homo est animal et sōz. currit. **C** Eōtra et pceditur qd aliqua est ppositio ypothetica que fiet cathēgorica sine remotione alicuius ab ipsa p3 de tertia parte istius copulatiue sōz. currit et homo est animal et eōuerso. supposito qd cras corrūpetur pīna cathē^a cum pīna punctione: infini te alie conclusiones sequunt ex hac pōne. v3. qd illa est copulatiua omnis homo est animal et eōuerso et scda pars est cathē^a affirmatiua et omnes iste conclusiones sunt vere et necessarie que fundant in ppositionibus dependētib3 significata mutantibus a mutatione facta in propōne a qua dependent: quare et c.

Amplius sequit altera regula declarāda que est ista a parte copulatiue affirmatiue vel negatiue significantis iuxta cōpositionez suo: tū terminorū ad ipam copulatiuā non v3 arg^m q: nō sequit tu es homo ergo tu es homo et tu es asinus nec sequit tu es homo ergo nō tu es homo et tu sedes q: anis est verū et sequens falsum dato qd sedes pponendo suū contra dictionem. **C** Contra istam regulā arguit sic. ista pna est

bona tu es homo ergo tu es homo et tu es animal et h argū^t ptra regulam ergo regula falsa pna p3 cum minori et maior pbat q: oppositū sequentis repugnat antecedenti. **C** Secūdo arguit sic. ista pna est bona tu es asinus ergo tu es asinus et tu curris et h argū^t ptra regulā ergo regula falsa p3 pna cum minori et maior argū^t q: pna est vna copulatiua cuius quel3 pars sequit ex ante igit tota copulatiua. sequit et c. **C** Tertio argū^t sic. sequit tu es risibilis ergo tu es homo et tu es risibilis et h arguitur ptra regulā igitur et c. pna t3 cum minori et maior p3. q: oppositū sequentis repugnat anti: et ex alio q: quelib3 pars illius copulatiue sequit ex illa cathē^a. **C** Pmo declaratione regule et solutione argumentorū est notandū qd copulatiuarū quedaz sunt de partib3 quarū vna antecedit ad reliquā quedā vero sunt de partib3 quarū nulla antecedit ad reliquā intelligendo antecedere p antecedere in bona pna. **C** Exemplū pmi tu es albus et tu es coloratus: certū est qd si tu es albus antecedit ad istā tu es coloratus in bona pna. **C** Exemplū secūdi sōz. currit et pla. disputat manifestū est qd nulla istarū antecedit ad reliquā in bona pna q: nō sequitur sōz. currit ergo pla. disputat nec eōtra. **C** Dico g^o qd si fuerit aliqua copulatiua affirmatiua cui vna pars antecedit ad reliquā arguendo ab illa parte que antecedit ad ipam copulatiuā est bonū arg^m: q: tunc ipius copulatiue quelibet pars est sequēs ad illā partē: sed si fuerit copulatiua cuius nulla pars antecedit ad reliquā ab illa parte ipius copulatiue vel cōsimili ad ipaz copulatiuā significatū precise iuxta ppositionē suorum terminorū nō est bonū arg^m et ista est intentio regule. **C** Ex his vere infero aliqua cor^a. pīnum est si fuerit aliqua copulatiua affirmatiua de duabus partib3 affirmatiuis cuius vna sit inferior ad reliquā rōne termini vel terminorū: arguere ab illa parte inferiori ad totā copulatiuā est bonū arg^m. vnde bene sequit antep3 est albus ergo antep3 est alb^o et est coloratus: tu es hō ergo tu es hō et tu es animal et illud itendit pīmū arg^m. **C** Secūdo cor^a est istud qd si fuerit aliqua copulatiua facta ex vna parte impossibili solū vel plurib3 et alia possibili arguere a pte impossibili ad totā copulatiuā est bonū arg^m. vñ bene sequit: tu es asinus ergo tu es asinus et tu curris et hoc intendebat fm arg^m. **C** Tertio cor^a est istud si fuerit copulatiua affirmatiua facta de partib3 cōuertibilib3 precise et per se intelligibilib3 a qualib3 istaz ad ipaz copulatiuā est bonū arg^m. vñ bene sequitur tu es hō ergo tu es homo et tu es risibilis et hoc intendebat arg^m tertiu3. **C** Quartū cor^a si fuerit aliqua copulatiua affirmatiua facta ex necessario et cōtingenti arguere a parte cōtingenti ad ipam copulatiuā est bonū arg^m: q: bene sequit tu curris ergo tu curris et deus est. **C** Ex qb3 sequit a parte copulatiue negatiue ad ipam copulatiuā nō v3 arg^m nisi per se ista fuerit impossibilis: q: bene sequit tu es asinus igit nō tu es asinus et tu curris: sed nō sequit sōz. currit ergo non sōz. currit et pla. currit. et sic de alijs oib3. **C** Et si dicatur ab vna parte disunctiue ad disunctiuā vli v3 arg^m s3 eadem disunctiua cōuertit cū vna copulatiua negatiua igit ab vna parte copulatiue negatiue ad ipam copulatiuā vniuersaliter est bonū arg^m: dicit qd pna nō v3 sed solū sequitur qd ab vna parte disunctiue ad copulatiuā negatiuā cōuertibilez cū tali disunctiua saltim affirmatiua v3 arg^m generalr. ppterea bene v3 pna tu nō curris igit nō tu curris et tu disputas silt: tu nō disputas ergo nō tu curris et tu disputas et huius causa est q: ex quol3 istoz antecedētū sequit disunctiua puertibilis cū copulatiua pdicta.

C De disunctiua.

Secūda nota ypothetice constituta est nota disunctionis sequēs copulationem aliquid declaranda que nota duplī sumit. v3. disunctim et disunctiue: disunctim cum solūmodo terminos cōiungit disunctiue vero cum cathē^a vnt. **C** Exemplū pmi tu es hō vel asinus. **C** Exemplū secūdi tu es homo vel tu es asinus. **C** Nota disunctionis disunctim sumpta duplī sumit disunctiue et collectiue diuisiue quādo a qualibet parte ipius

cum minori & maiorem pbo. q: te esse est contingens sed quicquid vel qualitercunq; est te esse vel te non esse est te esse: q: te esse nō est nec potest esse aliqd vel aliquo modo igitur te esse vel te non esse est contingens. **Ad hoc respon-** deo: pcedēdo ut prius q: disiunctiva affirmativa facta ex cōtradictōis est necessaria. Et tunc ad p̄mum admissio casu pcedo q: a. non est magis verum q̄. b. nec econtra: nec minus: q: vna ppositio non est verior altera. Si. n. aliqua ppositio esset verior altera tūc quelibet ppositio vera eēt latitudinarie vera: & sic sequit̄ q: aliqua latitudo veritatis subito deperdetur & non successiue gradualiter qd̄ est falsum. & pbatur consequentia. q: ista ppositio nunc est vera b̄ instans est demonstrato instanti presenti & nuncq; post hoc erit vera igit̄ subito deperdet̄ totalis eius veritas & ista est latitudinaria per falsigratiū igit̄. dico igitur q: vna ppositio nō est magis vera q̄. a. nec magis falsa nec magis possibilis nec magis impossibilis nec magis necessaria: nec magis contingens sed veritas falsitas possibilitas & impossibilitas cōsistunt in indivisibili sic rectitudo & alie et latitudines. Sicut. n. nō dicit̄ q: vnus pater sit magis pater q̄. alius aut nullū equale magis equale q̄. aliud sic & nullum verum & necessarium nō est magis verum vel necessarium q̄. aliud. **Ad argumentū dicit̄ negando istam psequen-** tiam. a. est eque verum p̄se sicut. b. & econtra. b. est verum contingens igitur. a. est verum contingens: sicut nō sequitur. a. linea est p̄cise eque recta sicut. b. & econtra. b. est linea recta pedalis igit̄. a. est linea recta pedalis. p̄ q: antecedens est verū & p̄sa falsum dato q: b. sit linea recta pedalis & a. semipedalis. **Ad scdm̄ argumentū respōde-** tur negando q: omnis veritas. a. sit veritas. b. & econtra siue distinguatur veritas a ppositione vera siue nō: si non distinguitur. p̄ q: veritas. a. non est veritas. b. nec econtra q: illa cathe^{ca} non est illa disiunctiva. Si autem veritas sit accidens super additū iterū veritas. a. nō est veritas. b. q: veritas. a. est veritas disiunctiva: & veritas necessaria s̄ veritas. b. est veritas cathe^{ca} & veritas contingens. Et tunc ad rōnem p̄ma pars. a. est vera & scda falsa igit̄ scda pars p̄ncipalis nihil p̄fert ad veritatem ipsius. a. nego p̄iam: & tunc ad similitudinē: dico q: nō est similitudo q: nigredo nō potest esse pars albi nec albedinis: sed falsitas potest esse pars veritatis sicut in pposito & veritas pōt esse pars falsitatis sicut illa copulativa tu es homo & tu es asinus: necessitas ē potest esse pars contingētie & contingētia pars necessitatis similr̄ possibilitas pōt esse pars impossibilitatis & econtra: & sic p̄ q: argumentū nō pcedit. **Ad tertium** argumentū pcedo q: si scda pars esset vera sic significando ut dictum est tunc. a. esset ppositio cōtingens. Ex quo non sequit̄ q: iam sic debeat esse: q: licz tunc esset vera nō p̄tradiceret ipsi. b. sed iam non obstante q: ipsa sit falsa ipa p̄tradicit. b. & ideo ipsa & a. mediāte disiunctiōe integrāt veram necessitates logicalem. **Ad quartū dicit̄ pceden-** do q: si scda pars. a. esset distincta illius antep̄s erit q: nihil faceret ad veritatem illius disiunctiōe non rōne falsitatis: sed p̄pter nō repugnare sibi: q: ergo iam p̄me parti. a. s̄ dictōie repugnat ideo facit ad necessitates & tunc nō faceret ad necessitates alterius. **Ex quo sequit̄ q: ista psequen-** tia nō v̄. Si. b. disiungeret̄ vni vero contingenti. s̄. im pertinenti non fiet ppositio necessaria disiunctiva igitur nec quādo disiungit̄ ppositiōi false: q: quādo disiungit̄ talive rōne disiungeret̄ suo p̄dictōio: sed quādo disiungit̄ se cunde parti. a. disiungit̄ suo p̄dictōio: conferenti ad necessitates disiunctiōe. **Ad quintū dicit̄ pcedendo** maiorem q: veritas. b. nō est sufficiens causa p̄ necessitate. a. nec. b. cum scda parte p̄cise nihil aliud intelligendo sed. b. cum scda parte & disiunctiōe integrat necessitate. a. logicalem. **Et ad improbationes dicit̄ negando q: verum &** falsum magis recedunt a vero q̄. verum per se q: nullū verum recedit a vero. **Ad sextam respondet̄ q: argū-** tus ille sine disiuncto non est magis ens q̄. aliqd̄ illorū: quorū est actus: imo minus igitur si ambe partes per se sumpte non sint causa sufficiens nec ambe cū nota disiunctiōe: negat̄ psequētia. s̄. n. nota de se sit eius: tamē cū

alijs facit necessitatem sicut & nota copulationis cum alijs facit impossibilitatē ut rex sedet & nullus rex sedet. **Ad** septimum & vltimū pcedo psequētia: & negando antecedens v̄. q: te esse vel te non esse sit contingens. **Et ad** pbationem te esse est contingens sed quicquid & qualitercunq; est te esse vel te non esse est te esse & econtra igit̄ te esse est contingens: negat̄ cōsequētia sicut non sequit̄: deum producere ad extra est cōtingens sed quicquid & qualitercunq; est deum esse est deum producere ad extra & econtra igit̄ deus esse est contingens: q: ex maiori de sensu pposito & minori de in esse non sequit̄ illa de sensu pposito. pcedo igit̄ q: te eē vel te non esse est necessarium & q: necessarie est te esse vel te non esse ut p̄ officinando ipsas. Et non sequit̄ ut p̄us necessarie est te esse vel te non esse sed quicquid & qualitercunq; est deum esse est deum producere hoc instans & eō igitur necessarie est deū producere hoc instans.

Jam sequunt̄ quedam regule disputande. **Pr̄-** ma est ista a parte p̄ncipali disiunctiōe affirmatiue significantis iuxta ppositionem suarū partū p̄ncipalium ad ipsam disiunctiōem est formale argumentū: sequitur. n. formalr̄: tu es homo ergo tu es homo vel tu es asinus: dico notanter a parte p̄ncipali: q: si nō argueret̄ a parte p̄ncipali forte non valeret argumentū: sicut posito q: hec esset disiunctiva tu es homo & asinus vel capra est asinus p̄ ipsam esse falsā cū quelibz pars p̄ncipalis est falsa: hec enim est falsa tu es homo & asinus & hec est falsa capra est asinus. Si igitur fiat hoc argumentū tu es homo igit̄ tu es homo & asinus vel capra est asinus negat̄ argumentū: q: non arguit̄ a parte p̄ncipali sed continue debēt sumi altera illarū vel tu es homo & asinus ergo capra est asinus? **Dicit̄ secundo notanter affirmatiue q: a parte p̄ncipa-** li disiunctiōe negatiue ad ipsam disiunctiōem fallit argumentū: q: non sequit̄ tu es homo igitur nō tu es homo vel tu es animal cum antecēdes sit verum & cōsequēs falsum pponendo suum p̄tradicōium. **Dico tertio significā-** tis iuxta ppositionē suorū terminorū: q: vbi disiunctiva non significaret̄ ex ppositione suarū partū nō ō aliqua illarū partū inferre illam disiunctiōem sicut posito q: illa disiunctiva tu es homo vel tu es animal significaret̄ adequate te non esse hominē vel te non esse animal partū p̄ncipalibus significantibus modo consueto p̄ istam consequētia non valere tu es homo igitur tu es homo vel tu es animal cum ans sit verum & p̄sa falsum in casu illo.

Contra istam regulam arguitur sic. & pono q: a. sit illa disiunctiva sor. currit vel plato disputat cuius p̄ma pars sit. b. & scda. c. tunc arguit̄ sic. nulla istarū psequentiā. v̄. b. est ergo. a. est. c. est ergo. a. c. videt̄ q: potius a disiunctiva ad alteram partē sit bonū argumentum q̄. econtra: q: aut̄ ille p̄me psequētie nō valent p̄ q: quelibet pars disiunctiue potest esse disiunctiva non exite. **Secundo arguit̄ sic. ista disiunctiva nō v̄.** hoc. a. est hec ppositio deus est est igit̄ hoc. a. est hec ppositio deus est vel homo est asinus & hic arguit̄ per regulam igit̄ regula falsa psequētia t̄ cum minori & maiore: p̄bo. Et pono q: vnum. a. sit omne. a. q: sit ista cathe^{ca} deus est. Istō posito p̄ q: ista psequētia nō v̄. q: antecedens est verum & consequēs falsum q: antecedens sit verum ponit̄ casus: sed q: cōsequens sit falsum sequit̄ ex eodem: q: nullum. a. est ista disiunctiva deus est vel homo ē asinus. **Tertio arguit̄ ista psequētia nō v̄. hec ppositio** sor. currit est ergo hec ppositio sor. currit vel homo ē asinus est: & hic arguitur per regulam ergo regula falsa p̄ consequētia & antecedens pro minori sed maiore: p̄bo: q: posito q: non sit aliqua disiunctiva est antecēdes verū & consequens falsum. **Ad hec respondet̄ ad p̄mū con-** cedo q: ista psequētia nō v̄. b. est ergo. a. est: nec arguit̄ a parte disiunctiue ad disiunctiōem: q: antecēdes non est p̄ disiunctiue assignate nec psequēs est illa disiunctiva s̄ vna cathe^{ca}. **Uerūtamē arguit̄ a termino significante partē** disiunctiue ad terminū significantem disiunctiōem & sic arguit̄ affirmatiue a superiori ad suū inferius sine distributione & sine medio: p̄pterea arg^m nō v̄. **Ad 2^m arg^m distiguo**

in consequente de pronomine demonstrativo: quid demon-
stratur: an scilicet illa deus est sicut in antecedente vel ista dis-
iunctiva deus est vel homo est asinus. Si primo modo co-
cedo consequentiam et sequens: et tunc non sequitur nullum
a. est ista disiunctiva deus est vel homo est asinus? ergo nul-
lum. a. est ista propositio deus est vel homo est asinus? Si se-
cundo modo negatur sequentia: nec arguitur per regulam: quia
consequens non est disiunctiva sed de disuncto extremo in
qua nota disunctionis collectivae tenet. Et per hoc patet
responsio ad tertium arguendum quod consequentia non videtur. nec arguitur
per regulam sed in idem iam dicto. Eodem modo forte dic-
etur ad talem consequentiam: deus est non propositio disiuncti-
va igitur homo est asinus vel deus est non est propositio dis-
iunctiva: an consequens sit disiunctiva vel cathegorica: si cathegorica
non videtur argumentum nec arguitur per regulam: si disiunctiva
conceditur consequentia et sequens. Similiter dicatur ad istam
deus est ergo deus est vel homo est asinus? est propositio fal-
sa et consequens disiunctivae tenetur sed cathegorica tenetur
negatur sequentia. Sed forte contra arguitur quod que-
libet illarum consequentiarum sit bona qualitercumque sumat
nota disunctionis. Si enim disiunctivae sumit conceditur co-
sequentia. Sed probo quod si cathegorica capiatur etiam debeat co-
cedi: quod arguitur a parte disuncti ad totum disunctum non de-
terminatum per confusionem vel demonstrationem. Igitur etiam
pro consequentia per ea que dicta sunt. unde si homo vel as-
inus non est asinus: quia homo non est asinus ita deus est vel
homo non est asinus non est propositio disiunctiva: quia homo
est asinus non est propositio disiunctiva: verum est tamen quod
secunda sequentia sic sumendo disunctionem non videtur nec arguitur
per regulam iam dictam. Sed hic est una dubitatio
quomodo tenetur si vel in ista propositione cathegorica deus est
vel homo est asinus est propositio disiunctiva: si disiunctivae
tenetur ergo eadem propositio est cathegorica et disiunctiva. Si
disiunctivae igitur si vel disiungendo propositiones tenetur dis-
iunctivae quod est contradicta. Respondetur quod illa disunctio te-
netur utroque modo disunctivae et disiunctivae secundum diversos
respectus. puta. n. respicit solum istas duas cathegoricas deus
est homo est asinus sic disiunctivae sumit: prout autem respicit
est illam cathegoricam aut predicatum ipsius: disunctivae tenetur
et ut sic non disiungit propositiones sed solum terminos.

Amplius contra principale regulam arguitur sic.
hoc argumentum non videtur. ista dis-
iunctiva est falsa ergo homo est asinus vel ista disiunctiva est fal-
sa: et hic arguitur per regulam ergo regula falsa: quia pro cum
minori et maiorem probo: et pono quod utrobique demonstrat ista
disiunctiva tam in antecedente quam in secunda parte eius: isto po-
sito probo quod ista consequentia non videtur. quia secunda pars eius dis-
iunctivae est falsa vel vera si falsa et prima pars est falsa ergo
tota disiunctiva est falsa et sic antecedens est vera et sequens
falsum et per sequens quia non videtur. si autem dicatur quod secun-
da pars sit vera et ipsa adequate significat istam dis-
iunctivam esse falsam ergo vera est quod ista disiunctiva est falsa. Igitur
antecedens est vera: et sic sequitur idem quod prius. Secundo
arguitur sic. ista consequentia non videtur. omnis homo currit
ergo omnis homo currit vel deus non est: et hic arguitur
per regulam igitur etiam pro consequentia cum minori et ma-
iorem probo. Istam ad omnem hominem currere non sequitur
tamen omnem hominem currere vel deum non esse: sed ista pro-
positio omnis homo currit significat omnem hominem cur-
rere adequate et illa disiunctiva significat adequate omnem
hominem currere vel deum non esse igitur ad illam cathegoricam
non sequitur illa disiunctiva. consequentia tamen a propositione offi-
ciali cum una officialium ad alteram: sed probatur antecedens
pro maiori: quia ad istum hominem currere non sequitur omnem
hominem currere vel deum non esse et ad istum hominem
currere non sequitur oppositum hominem currere et deum non
esse et sic ultra. Et isti sunt omnes homines ergo ad omnem
hominem currere non sequitur omnem hominem currere con-
sequentia pro a singularibus etiam et antecedens est verum pro
qualibet parte quia ad nullam istarum iste homo currit se-
quitur quod omnis homo currit vel deus non est. Tertio arguitur
sic. eadem propositio est copulativa et disiunctiva sed a par-

te copulativa alteri impertinente ad illam copulativam non videtur
argumentum ergo nec a parte disiunctivae ad ipsam disiuncti-
vam est sequentia bona: quia pro cum minori et maiorem pro-
bo: et a signo istam omnes homines sunt asini vel homines et
asini sunt asini: illa est copulativa et disiunctiva probatur: quia
vel est copulativa vel disiunctiva vel neutra. Si copulativa
per idem et disiunctiva si disiunctiva per idem et copula-
tiva pro consequentia per iam dicta in alio capitulo. Similiter in
ista coniunguntur due cathegorice nota copulandi igitur est
copulativa: quia non est ratio quare plus sit disiunctiva quam co-
pulativa vel e contra. Et ex alio nam in ipsa coniunguntur due
cathegorice per notas disiunctivae igitur est disiunctiva: sequen-
tia tenetur per dicta prius in hoc capitulo. Si autem dicitur quod ista
est neutra ratione ambiguntur notae dicendo quod ad hoc quod aliqua
propositio sit copulativa requiritur coniunctio duarum cathe-
goricarum per solam copulativam vel notas copulationis.
Et sicut de disiunctiva ergo non debet esse alia nota. Contra
hoc arguitur sic. dato illo sequitur quod a disiunctiva eadem stru-
ctione unius partis ad reliquam partem non videtur arguendum:
probo consequentiam quod tale antecedens debet constitui ex una
nota disunctionis et una copulationis: modo tale per re-
sponsum non erit propositio: nec cathegorica nec pro-
phetica cum non videatur de qua specie. Item hec est ra-
tionalis tu es homo igitur tu es homo vel tu es asinus: et ta-
men in ea ponuntur due note specie distincte. ergo etiam. Item
habet est adiectivialis si tu es homo et tu es animal: et tamen in
ea ponuntur note due specie distincte. ergo etiam. Si arguitur
de ista que est copulativa aliquid animal est et si tu es illud tu
es asinus quare pro quod ista duplici note non tollit aliquam pro-
positionem esse copulativam vel disiunctivam. Ad primum ar-
gumentum potest dupliciter responderi primo negando casum
dicendo quod pars non potest supponere pro illo cuius est pars
quia res pro qua subest supponit debet esse distincta a tota pro-
positione. Alter dicitur addendo casum et negando illam
sequentiam: dicendo quod non arguitur a parte disiunctivae ad
ipsam nec secum convertibile: quia illa propositio que sumitur
pro antecedente non est insolubilis sed secunda pars disiuncti-
vae est insolubilis falsificans se et totam disiunctivam. igitur
dicitur concedendo illam sequentiam et nego ipsam esse bo-
nam: et ulterius dicitur quod ista disiunctiva cum sit insolubi-
lis significat aliter quam ex compositione suarum partium: quia pre-
esse disiunctivae componitur ipsa ex suis partibus et significat
simul disiunctivae et copulativae ratione secunde partis quod propter
non est mirum si ab una parte sui ad ipsam non videtur argumen-
tum. Ad secundum dicitur quod ista consequentia est formalis
omnis homo currit igitur omnis homo currit vel deus non
est. Ad improbationem: dico quod iste terminus sequitur potest
sumi officialiter vel non sed indifferenter sicut si currit vel dispu-
tat. Si vero sumit officialiter concedo quod ad omnem hominem
currere non sequitur omnem hominem currere vel deum non
esse imo ad omnem hominem currere nihil sequitur loquendo
de sequela locali: et tunc ad improbationem negat conse-
quentiam: sicut non sequitur sol esse non est antecedens alicuius
consequentie sed hec propositio solum est adequate significat
sol esse igitur hanc propositio non est antecedens alicuius conse-
quentie. Si autem si sequitur modaliter sumat: nego illam ad
omnem hominem currere non sequitur omnem hominem cur-
rere vel deum non esse: et ad probationem: nego sequen-
tiam: nec arguitur a singularibus ad universalem: quia ipsa sic
sumpta non est universalis imo nec alicuius quantitatis: sic
etiam non sequitur hoc istorum esse verum non est impossi-
bile et hoc istorum verum non est impossibile demonstrans duo-
bus contradictoriis contingit igitur quod istorum esse ve-
rum non est impossibile tenendo prout si impossibile in sen-
su composito. pro enim antecedens esset versus sine sequente.
hec ergo propositio: ad omnem propositionem currere non se-
quitur omnem hominem currere vel deum non esse: non probatur
modo dicto. sed sic ad hanc propositionem omnis homo currit
non sequitur omnis homo currit vel deus non est: quarum
prima significat primo omnes homines currere et secunda significat
adequate omnem hominem currere vel deum non esse igitur
tur etiam. sic arguendo conceditur consequentia et negat primo

pars antecedentis. igitur etc. Ad tertium argumentum quidam dicunt quod ista propositio: omnes homines sunt asini vel homines et asini sunt asini. est copulativa et non disjunctiva quia omnis propositio hypothetica habet plures notas specificas distinctas semper ab ultima debet denominari. quia igitur ultima istius est nota copulandi ideo copulativa debet vocari. Et tunc ad argumentum ista est una propositio in qua coniunguntur due propositiones per notam disjunctivam igitur est disjunctiva: dicunt negando consequentiam: sed bene sequitur hec est una propositio habens duas propositiones tanquam principales partes sui unitas per notam disjunctivam non impeditur igitur est disjunctiva: sed tunc negatur antecedens. Hec responsio est probabilis sed non vera: quia si ab aliqua nota precise debeat denominari: videtur quod citius a prima quam a secunda: cum propositio habeat probari respectu primi termini et per consequens denominari: nec datur ratio quare plus a secunda quam a prima debeat propositio sumere denominationem suam: deinde probatur quod responsio non sit vera per exempla: nam sic dicendo: aliquid animal est et si tu es illud tu es asinus. ista est copulativa et denominatur a prima nota et non a secunda. Similiter sic dicendo si tu es homo et tu es animal tu es animal. pro quod denominatur a prima cuius prima pars est illa copulativa et secunda categorice sequens: non enim posset denominari a secunda quia sic esset nugatio cum secunda pars illius copulativae esset consimilis duplicata categorice. Alii dicunt quod illa propositio omnes homines sunt asini vel homines et asini sunt asini est disjunctiva quia quilibet hypothetica contingens in se duas notas adinvicem distinctas specie a prima debet denominari: et ratio est quia a primo termino propositio habet probari et per consequens ab eodem denominari. cum igitur nota distinguendi sit prima nota: ab ipsa debet propositio denominari et sic disjunctiva et non copulativa debet nuncupari. Hec responsio rationabilis procedit quam prima sed ipsa adhuc non est vera. quia a copulativa ad alteram partem est bonum argumentum igitur propositio ista a nota rationis denominabitur et non a nota copulationis: et tamen nota rationis est ultima igitur etc. Item arguitur sic. et facio istam consequentiam: tu es homo vel tu es asinus sed tu non es asinus igitur tu es homo. Ista consequentia est bona igitur habet antecedens: quero ergo de antecedente suo an denominetur a prima nota vel secunda si a prima habeo item contra responsionem. Si a prima igitur secunda pars est illa: tu es asinus sed tu non es asinus: et hec est in intelligibilis hypothetica igitur nulli categorice poterit coniungi. Deinde sequitur quod a disjunctiva cuius nulla pars antecedit ad reliquas poterit inferri formaliter una pars eius sicut patuit in exemplo iam posito. quare etc. Ego autem dico pro responsione ad ipsum argumentum quod hypotheticarum habentium plures notas specie distinctas quedam denominatur a prima. quedam a secunda. quedam autem indifferenter a prima vel a secunda possunt denominari. Exempla primi et secundi posita sunt arguendo contra primam et secundam responsionem. Ratio autem quare sic quedam a prima quedam a secunda denominatur est propter incongruitatem aut in intelligibilitatem sequentem aliter coniungendo. Exemplum tertium ut omnes homines sunt asini vel homines et asini sunt asini: tu es vel homo est asinus et tu non es homo: et asinus vel capra est asinus. dico quod quilibet istarum potest esse copulativa vel disjunctiva indifferenter quia indifferenter a prima vel ultima poterit denominari. Si enim prima denominatur a prima nota sic est disjunctiva falsa. Si denominatur a secunda sic est copulativa vera: similiter est de secunda. Si enim denominatur a prima sic est disjunctiva vera. Si denominatur a secunda est copulativa falsa. Item tertia si denominatur a prima est copulativa vera si a secunda est disjunctiva falsa. Et sic de alijs suo modo dicatur. Et tunc ad argumentum secunde opinionis: quilibet propositio habet probari respectu primi termini igitur etiam denominari: dico quod antecedens potest intelligi dupliciter: quilibet propositio habet probari respectu primi termini probabilis vel respectu primi termini insitu. Si intelligitur primo modo

concedo consequentiam et consequens. Et dico quod cuiuslibet illarum hypotheticarum assignatarum tam prima quam secunda nota potest esse terminus probabilis. Si autem intelligitur secundo modo nego antecedens: cuius negationis ratio in multis categoricis probatur sicut in exemplis reduplicativis et modalibus tentis in sensu composito ut sepeissime hinc inde loquutus sum.

Secunda regula principaliter disputanda est ista a disjunctiva affirmativa significante iuxta compositionem suorum terminorum cuius destructio unius partis ad reliquas est consequentia bona et formalis. Exemplum: omnis homo currit vel omnis homo disputat sed non omnis homo currit ergo omnis homo disputat: etiam sequitur prima pars si secunda destruitur. Contra istam regulam arguitur sic. ista consequentia non valet. tu es asinus vel tu non es asinus sed tu non es asinus ergo tu es asinus. et hoc arguitur per regulam ergo regula falsa: prima tamen cum minori et maiori pro quod antecedens est verum et prima falsum. Secundo arguitur sic. ista consequentia non valet. omnem hominem currere. a. significat vel tu es asinus: sed hominem non currere. a. significat ergo tu es asinus et hoc arguitur per regulam igitur etc. prima tamen cum minori et maiori: probo: et pono quod a. sit illa copulativa omnis homo currit et homo non currit: tunc pro quod omnes hominem currere. a. significat et et hominem non currere: quia quicquid significat pars copulativae significat tota copulativa et sic antecedens est verum et consequens falsum et impossibile ut pro propterea consequentia non valet. Tertio arguitur ista consequentia non valet. solet currit vel tu es asinus sed solet non currit ergo tu es asinus. et hoc arguitur per regulam igitur: et prima non valet pro proposito quod unus solet currit et alius quiescat.

Ad hec respondet ad primum solet dici quod a disjunctiva facta ex dicto: iis cum destructio unius partis ad reliquam non valet arguere. ita quod regula intelligitur quando disjunctiva non fit ex dicto: iis. Contra hanc responsionem arguitur et pono quod istius disjunctivae tu es asinus vel tu non es asinus prima pars sit. a. et secunda. b. Iste posito pro si destruat. a. sequitur. b. et si destruat. b. sequitur. a. et tamen illa disjunctiva fit ex dicto: iis. igitur etc. Dico ergo quod ista prima non valet. nec arguitur per regulam: quia peto cuius partis sumit oppositum in minori an prime vel secunde. Si prime et concludit sibi filis: propterea non arguitur per regulam: quia dicitur concludi altera valet tu non es asinus. Si autem dicitur quod sumitur oppositum secunde partis pro non esse verum: imo sumitur idem vel simile. Si ergo debet concludi prima pars debet sumi oppositum secunde valet tu es asinus et si debet concludi secunda pars dicitur sumi oppositum prime valet tu non es asinus et sic faciendo nullum sequitur inconueniens. Sed hic est dubium dato quod fiat illa consequentia tu es asinus vel tu non es asinus sed tu es asinus ergo tu es asinus an destruat secunda pars illius disjunctivae per minorem cum tamen sit affirmativa modo affirmativa non vocatur destructio sed negatio sic vocatur. Ad istud dicitur quod proprie loquendo non destruitur secunda pars illius disjunctivae sed bene sumit eius dicto: iis. verum tamen ad intellectum regle sumitur destructio large pro opposito dicto: iis. quare etc. Ad secundum argumentum nego illam primam: omnem hominem currere. a. significat vel tu es asinus sed hominem non currere a significat ergo tu es asinus: nec arguitur per regulam cum secunda pars istius copulativae sit ita affirmativa sicut prima pars disjunctivae: sed pro minori dicitur sumi: non omnem hominem currere. a. significat que falsa est proponendo suam contradictoriam. Ad tertium respondetur negando consequentiam nec arguitur per regulam: quia ista non sunt opposita: solet currit et solet non currit sed subcontraria sicut homo currit et homo non currit cum ille terminus solet sit terminus communis ut in principio prime est ostensum. Ad concludendum ergo illud consequens debet sumi in minori ista nullus solet currit que falsa est in casu supposito.

Amplius ad principale arguitur sic. ista consequentia non valet: tu es homo vel tu es asinus et tu non es homo ergo tu es asinus et hoc arguitur per regulam ergo regula falsa consequentia patet

cum minor et maior probatur: quia istius consequentie antecedens est verum et consequens falsum igitur prima non valet. quod consequens sit falsum per se et quod antecedens sit verum probatur. quia antecedens est una disiunctiva cuius prima pars est vera igitur ipsum antecedens est verum. **Secundo** arguitur sic. ista consequentia non valet. sor. videt animal vel tu es asinus sed nullus sor. videt animal ergo tu es asinus: et hic arguitur per regulam igitur et cetera. consequentia tamen cum minori et maiori probatur. et pono quod duo sint sor. et non plures quorum quilibet sit non videns et videatur ab asino. Istis positis per se ista disiunctiva est vera sor. videt animal vel tu es asinus: quia prima pars est vera eo quod duos sor. videt asinus. secunda est vera per casum nullus sor. videt animal. et sic antecedens est verum et consequens falsum ut per se igitur et cetera. **Tertio** arguitur sic. ista consequentia non valet. tu es asinus vel tu respondes ad. a. aliter quam affirmative sed tu non respondes ad. a. aliter quam affirmative igitur tu es asinus: et hoc arguitur per regulam igitur et cetera. consequentia tamen cum minori et maiore probatur. et pono quod a. sit illa tu es asinus. isto posito per se consequens sit falsum et quod antecedens sit verum probatur: illa disiunctiva est vera pro secunda parte. probatur quia tu concedis. a. vel negas. a. sed non concedis. a. igitur negas. a. et per consequens respondes ad. a. aliter quam affirmative: quod secunda pars illius antecedentis sit vera est per se. quia tu non respondes ad. a. imo ad illam consequentiam igitur tu non negas nec dubitas et cetera. et per consequens non respondes ad. a. aliter quam affirmative. **Ad primum** respondet dubitatio istam consequentiam esse bonam: tu es homo vel tu es asinus sed tu non es homo ergo tu es asinus. quia dubitatur an antecedens sit copulativa vel disiunctiva. Si copulativa conceditur consequentia et negatur antecedens in se et ipsum esse disiunctivam: quia non est possibile eadem propositionem simul esse copulativam et disiunctivam. Si autem assignabitur pro disiunctiva negatur consequentia nec arguitur per regulam. quia regula tendit ad hoc quod antecedens sit copulativa cuius una pars sit disiunctiva et alia opposita contradictoria unius illarum partium. propterea ut non tollens fieret huiusmodi distinctio vel dubitatio consuetum est istam disiunctivam cum catholice coniungi per notam subplurationis ut totius antecedentis denominationem fieret a secunda et non a prima sicut quod superius expressum est. **Ad secundum** est dubitatio istam consequentiam esse bonam: sor. videt animal et tu es asinus: nullus sor. videt animal ergo tu es asinus: peto enim quid subicitur ibi sor. videt animal an rectus singularis numeri vel obliquus pluralis numeri. Si rectus singularis numeri. sic concedo consequentiam et nego antecedens: pro illa parte sor. videt animal. quia tunc significat quod aliquis sor. videt animal quod est falsum et hoc casus. Si autem subicitur accusativus pluralis numeri: conceditur totam antecedens et negatur prima: nec arguitur per regulam nec ista sunt opposita aliqui sor. videt animal. et nullus sor. videt animal: propterea ad ostendendum illud prima debet sumi ista minor: nullus sor. videt animal nec aliquos sor. videt animal et isto modo procedit prima et negatur antecedens tanquam repugnans casui. **Ad tertium** dicitur concedendo primam et negando antecedens: pro prima parte: quia falsum est quod respondeat ad. a. aliter quam affirmative cum non respondeat ad. a. cum non modo proponat: sed solum mihi proponit illa consequentia: si tamen ponatur in casu quod modo proponat a. simul cum illa disiunctiva. dico quod quando proponit. a. falsum est quod homo est asinus vel tu respondes ad. a. aliter quam affirmative: quando autem respondeo ad. a. falsum est quod tu non respondes ad. a. aliter quam affirmative: quia tunc nego. a. et sic patet qualitercumque dicatur antecedens est falsum. **Ex** quibus sequitur quod aliqua propositio est vera ad quam si respondes efficeret falsa. per se de ista tu non loqueris: te nihil dicente eo ipso enim quod respondes ad ipsam efficeret falsa: quia suum oppositum esset verum. **Et** sic sequitur quod tu concedis falsum extra tempus obligationis et tamen bene respondes. posito quod te nihil dicente proponeretur ista tu non loqueris. ipsa esset vera ad quam si respondes procedendo bene respondes et pro eodem instanti esset falsa. quare et cetera. **Similiter** sequitur quod aliqua propositio est falsa ad quam si responderes efficeret vera ut per se

de ista. Tu loqueris te nihil dicente. et sic sequitur quod verum negat extra tempus obligationis bene respondendo et hoc non est inconveniens quia ratio non dat pro instanti prolationis.

Tertia regula principalis est ista a tota disiunctiva significante iuxta compositionem suarum partium ad alteram partem non valet argumentum. quia non sequitur. sor. currit vel plato disputat ergo sor. currit: eo quod oppositum consequentis stat cum antecedente. Etiam ex eodem antecedente non sequitur illa plato disputat propter eandem causam. **Contra** istam regulam arguitur sic. ista consequentia est bona tu es homo vel tu es animal ergo tu es animal. et hic arguitur contra regulam ergo regula falsa: consequentia tamen cum minori et maiori similis: quia istius consequentie oppositum consequentis repugnat antecedenti. **Secundo** sequitur. tu es asinus vel tu curris ergo tu curris et hoc arguitur contra regulam ergo et cetera. consequentia tenet cum minori et maiori similis: quia ex opposito consequentis sequitur oppositum antecedentis. **Tertio** arguitur sic. ista consequentia est bona tu es homo vel tu es risibilis ergo tu es risibilis. et hoc arguitur contra regulam ergo regula falsa: consequentia tamen cum minori et maiori partibus. quia consequens sequitur ex qualibet illius disiunctive significantis ex compositione suarum partium ergo et sequitur ex ista et disiunctiva. **Pro** solutione omnium istorum argumentorum est notandum quod disiunctivae affirmativarum quedam sunt de partibus quarum una sequitur ad reliquam in consequentia bona quedam sunt de partibus quarum una non sequitur ad reliquam in consequentia bona. **Exemplum** primum tu es albus vel tu es coloratus: certum est quod secunda sequitur ad primam in argumento formali. **Exemplum** secundum sor. currit vel plato disputat hic nec prima sequitur ad secundam nec e contra. dico ergo quod a disiunctiva affirmativa significante iuxta compositionem suarum partium composita ex partibus quarum una non sequitur ad reliquam ad alteram non sequentem non valet argumentum et hec est intentio regule. **Ex** quo dicto sequuntur duo correlaria primum est quod si aliqua talis disiunctiva fuerit composita ex duabus partibus quarum una non sequitur ad reliquam ad nullam illarum est argumentum bonum. per se de ista sor. currit et plato disputat que non est illata alicuius istarum partium quia nulla istarum est consequens ad aliam in consequentia bona. **Secundum** correlativum est istud: si fuerit aliqua huiusmodi disiunctiva facta ex duabus partibus quarum una sequitur ad aliam et non e contra ad illam precise que non sequitur non valet argumentum. unde non sequitur: tu es albus vel tu es coloratus igitur tu es albus. Sed quando disiunctiva significans iuxta compositionem suorum terminorum sit ex partibus quarum una sequitur ad reliquam tunc disiunctiva illa ad illam partem sequentem est argumentum bonum et contra hunc intellectum non opponit se regula. **Ex** quo dicto sequitur quatuor correlaria **Primum** est si fuerit disiunctiva affirmativa significans iuxta compositionem suorum terminorum facta ex duabus categoricis quarum una ad reliquam se habet sicut superiora ratione termini vel terminorum in ea positorum: ad partem superiorem est bonum argumentum: sicut sequitur tu curris vel tu moveris ergo tu moveris: antechristus est albus vel antechristus est coloratus ergo antechristus est coloratus: tu es homo vel tu es animal ergo tu es animal et hoc intendebat primum argumentum. **Secundum** correlativum est istud si fuerit aliqua huiusmodi disiunctiva facta ex duabus categoricis quarum una est possibilis et reliqua impossibilis ad partem possibilem est bonum argumentum. unde bene sequitur nullus deus est vel tu non es ergo tu non es: tu es asinus vel tu curris igitur tu curris et hoc intendebat secundum argumentum. **Tertium** correlativum est istud si fuerit aliqua huiusmodi disiunctiva facta ex duabus categoricis adinvicem convertibilibus ad quamlibet illarum est bonum argumentum: quia bene sequitur nullus deus est vel homo est asinus ergo homo est asinus. **Ex** eodem etiam antecedente sequitur quod nullus deus est quia catholice ex quo impossibiles sunt convertuntur. **Ita** sequitur tu es homo vel tu es risibilis: ergo tu es risibilis et sequitur quod tu es